

NAJBOLJI NA SVIJETU

ZORAN KRUŠVAR

SADRŽAJ

Dvoboj	2
Tko s đavolom tikve sadi...	8
Igra	38
Demoni	43
Mario	50
Pripovijetka	57
Osveta	61
Terapija	64
Miss Universe	72
Ezoterica Croatica	77
Brodovi u tami	102
On	108
Ivanuška Budaletina	109
Najbolji na svijetu	119
Pogovor	159
Napomena	163
O autoru	164

Kad uzmemo u ruku bilo koji svezak, dopustite da upitamo: „Sadrži li on ikakvo apstraktno dokazivanje koje se odnosi na količinu i broj? Ne. Sadrži li on ikakvo eksperimentalno dokazivanje koje se odnosi na stvarnost i egzistenciju? Ne.“ Izručimo ga onda vatri, jer on ne može sadržavati ništa do li sofistiku i obmanu.

David Hume (1777.)

S plavog neba
brodom sletjela treba.
Nisam je jeba!

Jurica Palijan (2003.)

...hoćeš, nećeš, prva zbirka je užasno bitna stvar...

teta urednica (2004.)

DVOBOJ

GODINE 2047. NA ČITAVOM PODRUČJU ISTRE PROVEDEN JE REFERENDUM KOJIM SE LOKALNO STANOVNIŠTVO IZJASNILO ZA OTCJEPLJENJE OD MATIČNIH ZEMALJA HRVATSKE I SLOVENIJE TE OSNIVANJE SAMOSTALNE DRŽAVE. IDUĆIH OSAM GODINA PROTEKLO JE U RJEŠAVANJU PITANJA GRANIČNE RAZDIOBE S NAVEDENIM SUSJEDNIM DRŽAVAMA.

UNATOČ SVIM DIPLOMATSKIM NASTOJANJIMA, PITANJE PROSTORA IZMEĐU UČKE I PRELUKA OSTALO JE KAMEN SPOTICANJA IZMEĐU REPUBLIKE HRVATSKE I ZEMLJE ISTRE.

GODINE 2055. SITUACIJA JE ESKALIRALA OBOSTRANOM OBJAVOM RATA .

* * *

Beppo Franić je stajao naslonjen na stup i divio se lepršanju zastave Zemlje Istre. Prekrasno je izgledala, ovako u kontrastu s plavim nebom. Krasan prizor. Samo da nije tako hladno i još bi se taj posao dao i obavljati. No, ne priliči jednom profesionalnom vojniku da se ovako žali zbog nekih sitnica kao što je vrijeme. On je ovdje da pazi na granicu s Hrvatskom, *porco dio*, a ne da kuka kao neka stara baba. Čvršće je stisnuo svoju automatsku pušku i podignuo okovratnik toplog vojnog skafandera. Zimsko jutro je smrzavalo dah i uvlačilo prste duboko pod kožu, kao da se i ono htjelo utopiti. Beppo je maštao o finom loncu kuhanog vina. To bi ga lijepo zagrijalo. Jutro je bilo stvarno hladno i Beppo se sav tresao od studeni. Toliko je drhtao da mu se činilo kako se i tlo trese zajedno s njim.

A onda je primijetio da se tlo doista trese.

Iz smjera Gorskog Kotara, u pravilnom ritmu koraka koji su nosili tone smrtonosne težine, stotinu metara visok, silan kao Dunav, ljutit kao Senjska bura, pomaljao se Regoč. Zadnja riječ hrvatske kibernetike.

Satkan od najčvršćih legura, vođen najnovijim operativnim sustavom (pristiglim u paketu NATO-vih vojnih viškova), naoružan moćnim oružjima izrađenim diljem Hrvatske, pokretan recikliranim nuklearnim otpadom (gorivo je stiglo kao poklon prijateljskih zemalja Europske

Unije), taj je divovski čovjekoliki robot grabio hitrim pokretima prema teritoriju Zemlje Istre.

Beppo je premro od straha. Metalno se čudovište probijalo s lakoćom, krčeći put kroz ono malo zimzelenih šuma koje još nisu bile uništene kiselim kišama. Iz daljine je potmulo podrhtavanje zvučalo kao prastari rave party na kakvom su se upoznali Beppovi nono i nona. Pravilni ritam udaraca, kao da nikakva prirodna prepreka nije u stanju usporiti približavanje grdosije.

Beppo je reagirao na jedini način na koji jedan pravi vojnik može reagirati u takvoj situaciji: poslao je u pizdu materinu i vojsku i državu i himnu i zastavu, bacio je pušku što je dalje mogao i otrčao brzo u suprotnom smjeru.

Regoču je trebalo vrlo malo vremena kako bi dospio do granice sa Zemljom Istrom. U trenu je s tlom sraunio i stražarsku kućicu i jarbol sa zastavom, zgazio rampu i zakoračio na neprijateljski teritorij.

U tom su trenutku nevidljivi senzori, postavljeni među okolnim raslinjem, pokrenuli nečujan alarm.

* * *

Stari je Matej stajao na groti uz more i promatrao galebove. Bilo je hladno, ali bez vjetera. Razmišljao je o tome da ode doma i vrati se s najlonom i udicom. Ako ima ribe za galebove, bit će i za njega. Pa barem će se ulične mačke najesti, kad već ljudima nije dobra za jelo. Već godinama nitko nije htio jesti ribu ulovljenu u ovim vodama, navodno da je opasno. *Svašta*. Mačke su je jele i nije im ništa bilo. Dapače, rasle su ogromne i bile su vrlo živahne. Doduše, u njegovoj mladosti mačke nisu napadale ljude i pse, ali što se može, takva su danas vremena... *Eto, i more je poludilo!* Sve se komeša i pjenu, a nema ni daška vjetera... *Što je to... SANTA MARIA MADRE DI DIO!!!*

Uz ogromnu buku, hektolitri vode poletjeli su u zrak. Odjednom su se ribe našle među galebovima, ali ovi su bili previše zaprepaseni da bi to znali cijeniti. Nisu znali cijeniti niti ljepotu epskog prizora koji se odvijao pred njihovim očima. Zrake jutarnjeg zimskog sunca blistale su uhvaćene u kapima vode koje su tiho klizile s golemog čeličnog tijela upravo izronjenog iz dubokog mulja Plominskog zaljeva. Skriven od očiju javnosti, izgrađen u najstrožoj tajnosti, od materijala prošvercanih iz razvijenih zapadnih zemalja, upravljan

ilegalnim piratskim softverom skinutim s tajnih ruskih sajtova, naoružan svim dostupnim oružjima (uključujući i rakete nabavljene u kineskim dućanima u Trstu), robot zvan Veli Jože ustao je u obranu Zemlje Istre.

Matej je stajao širom otvorenih usta i gledao u metalnu neman koja se nadvila nad strme litice te hitro iskočila i brzinom neprimjerenom svojoj masi odjurila nekamo u smjeru tunela Učka. *Santo cielo*, pomislio je Matej osjećajući neobičnu vlagu, moram poslati unuka da mi kupi pelene za odrasle.

* * *

Regoč je registrirao vibracije tla, njegovi procesori su izračunali masu, udaljenost, smjer i brzinu približavanja nepoznatog objekta. Zaključivši da je još daleko, polako se okrenuo prema smjeru iz kojeg dolazi opasnost te počeo pripremati svoja oružja. Naciljao je u daljinu i čekao da se pojavi protivnik.

I tada je primio snažan udarac u leđa te poletio ka tlu. Program zadužen za računanje smjera i udaljenosti poslao je niz nula i jedinica kojima je izražavao svoju ispriku zbog male greške koja se potkrala. No, vješto poput kune, Regoč se otkotrljao i još s poda aktivirao svoje prvo oružje: NAPAD HRVATSKIM TELEKOMUNIKACIJAMA!

Veli Jože je upravo krenuo iskoristiti prednost koju je stekao rušeći protivnika s leđa, kad su iznenada komande prestale stizati do njegovih udova, a podaci iz senzora više nisu stizali do središnjeg procesora. Jedino što je stiglo bila je ljubazna poruka o poskupljenju impulsa od cca 160%.

Dok je Veli Jože ukočeno stajao, Regoč je ustao i pripremao se za novi napad. Međutim, automatski servisni potprogram u Velom Joži aktivirao je obrambeni mod nazvan TALIJANSKA PENZIJA i komunikacija između senzora, središnjeg procesora i ostatka robotovog tijela je ponovo uspostavljena.

Ne oklijevajući ni trena, Veli Jože je krenuo u protunapad: NAPAD PLOMINSKOM EKOLOŠKOM KATASTROFOM!!! U sekundi je Regoča obavila gusta, smrdljiva, žuta magla. Blokiral mu je vizualni sistem i nagrizala osjetljive elektroničke spojeve. Na okolnim je brdima crnogorica počela masovno gubiti iglice, a one ptice koje nisu odletjele, brzo su se ugušile.

Ali Regoč se nije dao smesti; upotrijebio je UDAR SENJSKE BURE!!! kojim je raščistio smog i nastavio borbu koristeći NAPAD JEFTINIM ZAGORSKIM VINOM!!! Iz Regočevog trupa pojavile su se dvije ogromne štrcaljke koje su počele zalijevati Velog Jožu. Kao pravi istarski robot, Veli Jože nije podnosio blizinu lošeg vina, pogotovo onog koje se okusom u potpunosti razlikuje od istarskog. Sam dodir ove tekućine djelovao je na njega poput kiseline, pa je Veli Jože skočio u stranu i izveo NAPAD DVOJEZIČNOŠĆU!!!

Odmah su sve informacije koje su kružile unutar Regoča morale biti prevedene na još jedan jezik, što je dovelo do preopterećenja njegovih elektroničkih krugova i operativni sustav mu je zablokirao. Na sreću, zaštitni je potprogram automatski resetirao sustav te pokrenuo program prevoditelj koji je riješio lingvističku zbrku. Regoč se brzo snašao i uzvratio udarac koristeći NAPAD MASNOM SLAVONSKOM KUHINJOM!!!

Desetak pipaka izletjelo je iz Regoča i pozabadalo se u Velog Jožu, te počelo puniti njegovo tijelo tipičnom slavonskom prehranom: svinjetinom, odojkom, svinjskim mesom, prasetinom, krmetinom, svinjom, svinjskim kobasicama, svinjskim kobasicama II, svinjskim kobasicama III, svinjskim kobasicama IV, svinjskim kobasicama V, čvarcima, slaninom, te obilnom dozom čiste svinjske masti. Veli Jože je postajao sve teži i nepokretniji; pritisak u cijevima s gorivom povećao se do kritične točke i zaprijetio eksplozijom, glavni motor počeo se gušiti u masti.

Situacija je izgledala beznadežno, pa je Veli Jože povukao potez očajnika: u nastojanju da se otrgne od pipaka koji su ga punili kulinarskim otrovom upotrijebio je NAPAD PJESMAMA ELIA PISKA!!! Ploče koje su prekrivale njegova prsa razmaknule su se i otkrile ogromne zvučnike iz kojih je potekao gromoglasan slijed tonova i refrena sakupljenih iz širokog glazbenog opusa Elia Piska. Niti jedno živo biće, niti jedan mehanički konstrukt nije mogao podnijeti ovaj zvučni udar. Biljke su venule u krugu od dva kilometra. Cijela padina Učke se odvalila pokušavajući se udaljiti od epicentra djelovanja ovog razornog oružja. Regoč je uzalud isključio senzore za zvuk, cijeli je njegov torzo vibrirao od rezonance. Na nekoliko mjesta došlo je do kratkog spoja i iz Regočeve glave počeo je sukljati dim.

Ništa ne bi spasilo Regoča, da se nije iznenada pojavila komisija koja je ustanovila da Veli Jože nema otkupljena prava na javno izvođenje pjesama Elia Piska, da se pjesme puštaju s piratskog CD-a te da su susjedi potpisali peticiju protiv užasne buke (a govorkalo se i o mladim narkomanima, jer je poznato da gdje susjedi potpisuju peticiju, ni mladi narkomani nisu daleko).

Pa je Veli Jože morao obustaviti ovaj napad, a Regoč je iskoristio priliku da izvede NAPAD

RETORIKOM POKOJNOG PREDSEDNIKA!!! Metalne usne na licu Regočevom počese se otvarati, međutim uslijed ranije pretrpljenih oštećenja došlo je do malog kvara, te se otvorila samo jedna strana usta, upropastivši osmijeh i iskrivivši crte Regočevog lica. Podigavši ruke u neprirodan, ukočen položaj kakav je svojstven robotima, Regoč je iz zvučnika skrivenog u usnoj šupljini počeo emitirati govore davno preminulog (ali nikad zaboravljenog) hrvatskog predsjednika.

Poplava riječi razlila se obroncima Učke i širom Kvarnera, ali ni jedna iz mora rečenica nije uspjela otkriti vlastiti smisao. Kao da je netko pokušavao složiti salatu od riječi, međutim od sastojaka imao je samo bizarne egzotične začine i ni jednog zelenog lista. Kuće su se rušile od teških riječi i perversnih neologizama, a kad je zrakom zazvonio pojam MRAKODUŠJE, vlati trave su se uvukle u zemlju od straha, a more se sakrilo iza Cresa i Krka.

Veli Jože je pokušao parirati pokrenuvši NAPAD ZAKRČENJEM PROMETNICA U TURISTIČKOJ SEZONI!!! što je automatski izazvalo užasnu glavobolju svim sudionicima prometa u ovom dijelu Europe, a stanovništvo okolnih naselja napustilo je svoje domove i pobjeglo u planine.

No, Regoč je bio naviknut na zakrčenje prometnica te ga je u maniri hrvatskih prometnih službi jednostavno ignorirao. Nastavio je borbu izvevši kombinirani NAPAD PRIVATIZACIJOM I HRVATSKOM GOSPODARSKOM POLITIKOM!!! Snažan bljesak sinuo je iz svake pore na tijelu Regoča. Što god je bilo živo u okolici izumrlo je, što je bilo cijelo – raspadalo se. Ovaj strahoviti napad činio je svaku egzistenciju nemogućim pothvatom. Potoci su presahnuli, ravnice popucale a brda se urušila. Čak su i oblaci nestali s neba.

Veli Jože se nije mogao nositi s ovim oružjem, pao je na koljena dok su mu procesori otkazivali jedan za drugim. Pripremao se da upotrijebi svoje posljednje preostalo oružje: rakete iz kineskog dućana u Trstu.

A onda se desilo nešto neočekivano.

Izmučena bitkom, zemlja više nije mogla izdržati; i kamen je popustio pod naletima Hrvatske gospodarske politike. Nekoliko trenutaka su metalne grdosije samo stajale jedna nasuprot drugoj, okružene razorenom prirodom, devastiranim gradovima, opustošenim selima, krajolikom pretvorenim u pustoš.

I tada se uz tutnjavu koja bi nadglasala milijardu teretnih vlakova na metalnim mostovima, pod nogama Regoča i Velog Jože otvorio gladan procijep, kilometrima dubok, kao da seže do

same zemljine jezgre. Moćni strojevi učiniše se tek neznatnim insektima pred kolosalnim bijesom prirode i padoše u dubinu ponora kao moljci oprženi plamenom. Uz još jedan strahovit trzaj, zemljina kora se zaklopi nad njima, pokopavši ih zauvijek.

Ponosno, usred ništavila izazvanog glupostima svojstvenim samo jednoj vrsti živih bića, okružena ruševinama i zgarištima, lišena svakog traga života, obasjana suncem je stajala Istra.

I nikoga nije bilo da se divi prizoru.

TKO S ĐAVOLOM TIKVE SADI...

UPOZORENJE:

PRIPOVIJETKA SADRŽI PSOVKE I PROSTAČKE IZRAZE, OPSCENE ALUZIJE, DEKADENTNE IDEJE, GRAMATIČKE I PRAVOPISNE GREŠKE TE SUBLIMINALNE PORUKE KOJE VAS MOGU NATJERATI DA PRISTUPITE SOTONISTIČKOM KULTU ILI DA KUPUJETE MAJICE SA ZNAKOM OPASNE ZELENE ŽIVOTINJE. ZBOG TIH RAZLOGA NE PREPORUČUJEMO ČITANJE OVE PRIPOVIJETKE OSOBAMA KOJE IMAJU RAFINIRANI UKUS ZA KNJIŽEVNOST ILI PAMETNIJA POSLA.

UPOZORENI STE.

U cijelome gradu i okolici najpovoljniji omjer cijene i kvalitete domaće rakije, koja se potajice toči ispod pulta, možete naći u krčmi *Veselija strana ulice*. Krčmu ćete lako prepoznati, nalazi se točno preko puta gradskog groblja. Osim spomenutog, posebna je i po tome što je jedan od dva posljednja ugostiteljska objekta u regiji koji još imaju javno istaknut naziv krčma.

Kada nije vrijeme sprovoda, obično je u krčmi tek nešto manji broj ljudi. Vlasnika krčme, veselog gospodina Srđana, uopće to ne brine. On će vam reći da manjak kvantitete gostiju nadoknađuje kvalitetom istih. Odnosno: *Nek' ih ima samo pet. Al' piju k'o da ih je četrdeset!*

Među takve kvalitetnije goste jamačno spada i Miroslav Tić, zvani Mirko.

Mirko je diplomirani psiholog-profesor. Diplomirao je prije osam godina i unatoč ustrajnom pokušavanju nije našao radno mjesto u struci. U posljednje vrijeme radio je kojekakve honorarne poslove, od anketiranja, davanja instrukcija učenicima, akviziterstva i prodaje polica osiguranja, do pisanja seminara i diplomskih radova lijenim studentima. No, čega god da se uhvatio – nikad novaca od toga. Konstantno je bio u dugovima. I koliko god bio dužan, za rakijicu u Veselijoj strani ulice uvijek se našlo.

Večeras Mirka nalazimo naslonjenog na šank i pristojno pijanog.

Prvi dnevnik HTV-a je pri kraju, a Mirko uredno bazdi po rakiji i mršti se na vremensku prognozu. Pored njega, nesiguran na visokoj barskoj stolici, sjedi mesarski pomoćnik Hrvoje. Nakon nezgode na poslu prozvali su ga Troprsti Hrvoje i Trica. Zbog tih je nadimaka veseli krčmar Srđan već više puta morao čistiti s poda alkoholom razrijeđenu krv i zube previše

lajavih gostiju.

I Hrvoje je također u alternativnom stanju svijesti. Promatra tupim telećim pogledom Mirka i započinje konverzaciju:

- 'Ej, Mirko!

- A? - odvrća akademski obrazovani građanin.

- A jes' naš'o pos'o, a?

Ts je otprilike zvuk koji proizvodi Mirko, niječno odmahujući glavom.

- Nema posla, a? Jebem ti ja državu kad s fakultetom ne mo'sh nać' pos'o, a? A, je l' tako?

- Tako je - uzdiše Mirko. - Srđane, daj nam još po jednu duplu.

Srđan spremno istaće zadnje mjerice rakije iz boce koju je otvorio i ostavio da mu otvorena stoji pri ruci čim je vidio da mu ova dva pijanca ulaze u krčmu.

- Vi'sh ti nepravde. Ona gamad u saboru, da im pas milu mater, oni niš' ne rade. Ni vlast, ni opozicija. Samo sjede i tove se k'o prasci pred Božić. Oni imaju pos'o, a neće da ga rade. A ovak'i k'o ti, koji 'oće da rade, ti ne mo'sh da nađu pos'o! A radijo bi, je l'da? - revoltirano je mumljao Hrvoje.

- Bi', nego šta nego da bi'! - potvrdio je Mirko njišući se lijevo-desno, poput barke na valovima.

- A je l' tako da bi?

- Tako je! - uskliknuo je Mirko u maniri posjetitelja političkih skupova.

- Tako je! - ponovio je Hrvoje i dodao: - Srđane, daj nam još po duplu!

Srđan je već unaprijed otvorio novu bocu, poznavajući u dušu svoje pacijente.

- E, radio bih... ono... - petljao je Mirkov jezik u neuspješnom pokušaju ostvarivanja veze s mozgom.

- Bilo što, a? - nagađao je Hrvoje nastavak rečenice, uzimajući od krčmara dvije čašice rakije.

- E, bilo što... - složio se Mirko.

- Je l' baš bilo što? - Hrvoje mu je dodao njegovu rakiju.

- E, za pare bih i Đavolu djecu čuvao... - uz te riječi je eksao tko zna koju rakiju te večeri i uskoro je nastupilo najprije djelomično, a malo zatim i potpuno zamračenje.

* * *

Miroslav Tić, zvani Mirko, probudio se s uobičajeno žestokom glavoboljom i potrebom za ispijanje veće količine tekućine. Ležao je odjeven i zgužvan na krevetu u svome oronulom i neurednom jednosobnom stanu u prizemlju stambene zgrade. Na noćnom ormariću počivali su ključevi ulaznih vrata. Mirko je dobro znao obrazac: sinoć se oblio do besvijesti i kad se krčma zatvorila donijeli su ga (ili dovezli) kući, uzeli mu ključeve, otvorili vrata, bacili ga još odjevenog na krevet, pustili ključeve i otišli ostavivši vrata otključanim. Ionako u stanu nema ničega što bi se moglo ukrasti. Već su mu dva puta do sada provaljivali u stan i nijednom nisu ništa odnijeli. Drugi put mu je provalnik čak ostavio nešto novaca, da si popravi bravu. To je bila prednost siromaštva, mamurno je mislio Mirko.

Dobauljao je do kupaonice, ali onda je vidio svoje lice u zrcalu i odlučio se vratiti u krevet. Palo mu je na pamet skinuti odjeću prije toga, ali ta se misao brzo zagubila u labirintima i ponorima sinaptičkih pukotina. Srušio se na krevet i osjetio poznati lagani ubod opruge koja je probila svoj put do površine starog, ofucanog madraca.

Tada je primijetio da mu netko lupa na vrata.

Pomislio je da ga je to vjerojatno i probudilo. Ustao je ponovo, još bunovan i s osjećajem da mu je u glavi rave party (a on doista nije volio tehno) te pošao otvoriti vrata. Srećom, spavao je u odjeći pa je pri ustajanju uštedio na vremenu. To je bila prednost pijanstva.

Prišao je vratima i otvorio ih.

Čin otvaranja vrata uzrokovao je sinkronizirano povlačenje unatrag, za udaljenost od aproksimativno jednog koraka izvedeno, s jedne strane, od Mirka pogođenog blještavilom sunca, koje je u interakciji s njegovim mamurlukom djelovalo kao eksplozija nuklearne bojeve glave (omanje) u neposrednoj blizini, a s druge strane od elegantno odjevene žene s aktovkom u jednoj i papirima u drugoj ruci. Ona je pak bila pogođena šokantnom,

neestetskom kombinacijom Mirkovih podočnjaka, raščupane kose i odvratnog alkoholnog zadaha koji se mogao usporediti jedino s vonjem stotinu litara metanola ulivenog u napola punu septičku jamu.

- Sranj... mmm... izvolite? - mrmljao je Mirko, trljajući napaćene oči rukom.

- Dobar dan. Jeste li Vi Miroslav Tić? - upitala je strogim i službenim tonom.

- Hmjo... jesam. A Vi ste...? - jedva je govorio, jer mu se većina tjelesnih funkcija, pa tako i glas, još nije sasvim probudila.

- Ja sam službena odvjetnica i ovlaštena zastupnica Vašeg budućeg poslodavca. Izvolite, potpišite ovdje - pružila mu je papir.

Na spomen riječi poslodavac, Mirko je u potpunosti zaboravio na glavobolju, žeđ i mučninu.

- Kakav poslodavac? Kakav posao? O čemu se radi? Gdje trebam potpisati? Što to potpisujem? - pogled mu je letio uzduž i poprijeko slova na papiru, ali je bio previše uzbuđen da bi mogao čitati što na njemu piše.

- Evo, potpišite na ovu crtu dolje - gurnula mu je kemijsku olovku u ruku. - To je ugovor kojim se obvezujete na izvršenje dogovorenih radnih zadataka te pristajete raditi za iznos od četrdeset kuna po satu tijekom dana, odnosno šezdeset tijekom noći...

Mirko je računao širom otvorenih usta: 40 kn radni sat puta 8 sati dnevno = 320 kn na dan, puta 22 radna dana mjesečno = mjesečna plaća od 7040 kn!

Mirko je bez razmišljanja potpisao.

- Izvrsno! - rekla je gospođica. - Raduje me Vaša brza odluka i nadam se uspješnoj suradnji.

- Bez brige, za 7040 kn surađivat ćemo vrlo uspješno - Mirko se smiješio.

Ali gospođica odvjetnica nije.

- Kakvih 7040 kn? - pitala je.

- Pa 40 kn sat, osam sati dnevno, 22 radna dana mjesečno... 7040 kuna. Ako budem radio i te noćne, onda još i više...

- Očito je vrijeme da Vas upoznam s detaljima koje ste propustili pročitati. Ugovor se odnosi

na posao u trajanju od 36 sati. To uključuje 24 dnevna i 12 noćnih, računato po posebnom pravilniku o radu koji vrijedi samo za našu firmu. Sve zajedno, Vaša zarada iznosit će 1680 kn. Sada je subota ujutro, 8 sati i 29 minuta. Vaše radno vrijeme počinje za jednu minutu i prestaje sutra, u nedjelju, u 20 sati i 30 minuta. Unutar radnog vremena nisu predviđene nikakve stanke – hladno je objasnila.

- 1680? Pa dobro, 1680 kn preko jednog vikenda isto nije loše... Ali bez ikakvog odmora? Pa kakav je to posao? Što ja to uopće radim? – signali uzbune su s daleko prevelikim zakašnjenjem stizali do njegovog uma.

- Pa čuvate djecu Đavolu, što bi drugo? – izgledala je malo iznenađena činjenicom da Mirko već nije i sam shvatio o čemu se radi.

S druge strane, doduše ne iz istih razloga, i Mirko je bio poprilično iznenađen:

- Kakvu jebenu dje...?

Njegovu rečenicu prekinula je impozantna pojava ogromne, srebrne limuzine sa zatamnjenim staklima. Mirko je bio u potpunosti siguran da se taj automobil ne bi mogao nikako uparkirati u površinu njegovog stana. Vrata su se otvorila i iz njih je izišao skoro divovski muškarac, propisno uniformiran kao arhetip svakog profesionalnog vozača. Potpuno ignorirajući radoznale poglede dobrog dijela susjedstva prišao je stražnjim vratima i otvorio ih. U znak poštovanja skinuo je kapu s glave i naklonio se pozdravljajući dječaka i djevojčicu koji su izlazili iz unutrašnjosti luksuznog vozila.

Đavolja odvjetnica je pogledala Mirka sažaljivim pogledom, primjerenim za gledanje pacijenta priključenog na aparate za održavanje životnih funkcija, kojima upravlja Microsoftov operativni sustav. Rekla je:

- Znam, možda izgledaju kao da su već previše stara za dadilju, ali vjerujte mi, sva su vražja.

Uz te je riječi ušla u istu limuzinu, koja je odmah krenula ostavljajući Mirka na pragu stana, samog s dvoje maloljetnika.

Vozač je vješto svladavao ulicu koja nije bila dizajnirana za vozilo ovih dimenzija, udaljavajući se od Mirka i njegovih mladih štićenika. Pogledao je u retrovizoru odraz odvjetnice koja je sjedila na stražnjem sjedalu i nasmijao se otkrivajući šiljaste zube:

- Uspjeli smo! Riješili smo ih se!!!

- Da. Samo da Gazda ne sazna... - brinula se odvjetnica.
- Neće saznati, ima puno posla. Neće ni vidjeti djecu još mjesec dana, a do onda će oni već zaboraviti na ovaj vikend!
- Imaš pravo. Imamo i mi valjda pravo na malo odmora - rekla je, otvarajući ugrađen mini-bar i vadeći bocu hladnog pjenušca.
- Samo se nadam da će se taj tip uspjeti snaći s njima - napomenuo je vozač.
- Pa, on je diplomirani psiholog! Valjda može pričuvati dvoje djece preko vikenda! - nakon ove rečenice nastupilo je nekoliko sekundi tišine, a onda su, uz glasno ispaljivanje čepa iz boce, oboje prasnuli u zloban smijeh.

* * *

Mirko se osjetio krajnje nepripremljenim za situaciju u kojoj se našao.

Djeca su ga gledala malim neprijateljskim pogledima. Dječak je imao oko dvanaest godina, bio je tamnije puti, očiju boje naftne mrlje na moru i vrlo, vrlo kratke kose. U naručju je držao majušnog, musavog i izrazito slinavog štenca poluklempavih ušiju. Djevojka nije nimalo sličila bratu. Imala je oko petnaest godina, ali već je izgledala kao hodajuća opasnost u prometu. Valovita, duga plava kosa, sedefastim sjajilom namazane usne, pogled kao iz japanskih crtića, te vitko tijelo s prilično više nego suptilno akcentiranim spolnim karakteristikama. Mirko se sjetio da je to logično, jer joj je otac ipak bio najljepši anđeo.

No, njezine oči su, osim estetske, obnašale i uporabnu funkciju te je ona primijetila Mirkovo zablenuto lice i, odajući izraz krajnje nelagode, rekla:

- Joooj, hoćeš sad malo sliniti, ha? Daj, SVI nas gledaju! Ajme, sramote! - uznemireno je umarširala kroz Mirkova ulazna vrata, a njezin mlađi brat je šutnuo Mirka u cjevanicu, uzviknuo:

- Šupčino!!! - i otrčao niz ulicu.

Mirko je stajao poluotvorenih usta gledajući u procijepe odškrinutih vrata i prozora susjednih stanova i zgrada, iza kojih su radoznale okice njegovih bližnjih promatrale čudnovate posjetitelje njihovog susjedstva. Pitao se je li moguće da još spava i da je ovo

samo san?

Onda je čuo uzvik iz stana:

- Hej, kako se pali ova televizija? Jel' imaš kakav dobar DVD? A gdje ti je DVD player? - vikao je adolescentski ženski glasić.

Nemoguće da je ovo san. Noćna mora eventualno. Na trenutak je smetnuo s uma pobjeglog dječaka, mahnuo skrivenim promatračima i zaključio da ranojutarnje ustajanje očito nikako ne može donijeti ništa dobrog. Ušao je i vidio kako djevojčica sjedi na naslonu kauča, gazeći crnim Martensicama po istom. Nema veze, njezini đonovi su tako i tako vjerojatno čistiji od tog kauča. Imala je uske hlače, od onog tankog materijala kroz koji se naziru obrisi donjeg rublja i majicu bez rukava koja je bila dovoljno kratka da pokaže njezin pupak.

- Televizor ne radi. U kvaru je. A DVD player nemam - izjavio je dok ga je ona gledala s nevjericom.

- Nemaš DVD? Pa kako ti živiš? Zašto ne popraviš televiziju? Kakav ti je ovo svinjac od stana? Šta ti ga cura malo ne počisti? Imaš ti uopće kakvu curu? Sigurno nemaš, koja bi tebe tako jadnog! Pogledaj se na što ličiš... Ajme, zamisli da ti neka dođe u ovu rupu! Što se ne zaposliš negdje, zaradiš neke novce, urediš to malo... Totalna si bijeda. Nemaš vjerojatno ni satelitsku... A gdje mi je brat?

Na ovo posljednje pitanje Mirko je reagirao udarivši se snažno dlanom po čelu i naglo istrčavši iz stana. Za njim je vikao hihotav mezzosopran:

- E, moj tata će te... Jooj, što će ti napraviti! Izgubio si mu sina! Ha ha ha!!!

Mirko je trčao ulicom u onom smjeru u kojem je otišao tamnoputi klinac sa štencem. Jutro je nagovještavalo prekrasan sunčan dan, ali on je primjećivao samo kako mu sunce bode oči, kako ga svi unutrašnji organi bole, prilično nenaviknuti na ovakve jutarnje aktivnosti. A pogotovo nakon onakve prijašnje večeri!

Bez obzira na sve to, trčao je dalje. Jednostavno je morao naći tog malog! Imajući na umu njegovo porijeklo, dječak je bio genetski predodređen za stvaranje problema. Da ne govorimo o kućnom odgoju! Nikako nije bila prihvatljiva pomisao da taj klinac sam trčkara gradom, bez ikakvog nadzora. Mirko je bio uvjeren da će mali upasti u neku frku i bio je u pravu.

Zatekao ga je skoro kilometar dalje, okruženog petoricom mladih skinheadsa koji su zbog njegovog tena očigledno pomislili da je Rom te da bi bilo zgodno svoje komplekse liječiti na njemu. Iako, zaključio je Mirko, kad su u pitanju skinheadsi onda pojam „misliti“ treba uzeti s velikom dozom rezerve. Što su uopće oni radili na ulici u ovo doba dana? Vjerojatno su se vraćali kući sa sinoćnjeg izlaska.

Okupili su se oko svoje današnje žrtve, veseli što će se prije odlaska kući moći malo zabaviti. Obrijane glave sjajile su se na suncu. Dečki su valjda količinu kose prilagodili kvocijentu inteligencije. Opkolili su dvanaestogodišnjaka koji je još uvijek u rukama držao svoje štene i počeli ga terorizirati. Prijeteći su ga nagurali i vrijeđali, očito uživajući u maltretiranju barem četiri ili pet godina mlađeg djeteta.

No, mali nije pokazivao nikakve znakove straha, već je šutio i mrko ih gledao. Dvojica su ga pljunula. Treći mu je opalio vritnjak. Četvrti ga je nazvao smrdljivom, ciganskom životinjom i ošamario ga.

Sve to se odmah pokazalo iznimno velikom greškom.

Mirko je bio u punom nadolazećem trku, ali je uspio natjerati svoje tijelo neka se zaustavi praktički na mjestu. U odgovor na zvučnu pljusk, mali se široko nasmiješio i ispustio štene na pod. Zrakom se prolomila tutnjava i sudionicima opisane scene trebalo je nekoliko trenutaka da shvate kako je izvor gromoglasnom zvuku upravo u grlu malenog štenca.

Samo, ovaj više nije bio malen.

Psić je naglo narastao, u sekundi dosežući veličinu krupnijeg konja, s impozantnom muskulaturom i zubalom kakvo bi posramilo cijelu populaciju morskih pasa. Ako sâm taj prizor nije bio dovoljno fascinant, potpunijem dojmu nemalo su doprinijele i dodatne dvije jednako ljupke glave koje su, zajedno s pripadajućim vratovima, propupale i izrasle iz ramena bijesne zvijeri.

Monstrum očito nije pokazivao interes za pompozno šepurenje, već se smjesta dao na posao: tri para moćnih čeljusti unisono su škljocnule sklapajući se oko tijela prve trojice ćelavih nesretnika. Jedan usklađen trzaj čudovišnim vratovima bio je dovoljan da ulične nasilnike raspolovi kao listove Mein Kampfa razrezane škarama. Preostala dva osuđenika na smrt pokušala su izbjeći sudbini dajući se u bijeg. Da su otrčali u različitim pravcima, možda bi u njihovom patetičnom pokušaju bilo naznake neke majušne trunke udaljene i vrlo, vrlo maglovite nade. Ovako, beštija ih je u dva ogromna skoka sustigla, pribila šapama za pod i

počela ih sistematski komadati od glava ka nogama.

Mirko je ukopan stajao, svojski se trudeći ne povjerovati svojim očima. Ali, zvukovi kidanja odjeće i drobljenja kostiju bili su daleko previše stvarni da bi takvo štogod dopustili.

Dopustili su mu samo da se sruši na koljena i povрати neprobavljene ostatke sinoć popijene alkoholne večere.

Pošto je podijelio s pločnikom doskorašnji sadržaj vlastitog želuca, usudio se pridići pogled.

Vidio je kako pred njim stoji sin njegovog poslodavca, a u rukama je držao svog malog, musavog štenaca. Pokolj je izgleda bio gotov, pa se ubojica vratio u svoj portabl oblik. Ulica je bila zalivena krvlju, ali nigdje nije bilo komada leševa. Mirko isprva nije shvaćao, ali onda je primijetio da štencu iz gubice viri komad vezice za cipele i lako je zaključio gdje su tijela ubijenih. Spoznaja ga je nagnala da ispali još jedno punjenje želučanih sokova po asfaltu, koji se polako zagrijavao na prijedpodnevnom suncu.

Dječak se smijao:

- Što je? Glumiš zmaja? Rigaš. Ha ha ha!!

- Ti samo drži tu komprimiranu neman dalje od mene! - rekao je Mirko promuklim glasom, pokazujući drhtavim prstom ka umiljatom štencu kome je dlaka oko njuškice bila pomalo umrljana crvenom bojom.

- Neman? Misliš na Kerbića? Nemoj tako prema mom mezimcu! - češkao je psića po grlu, a ovaj se, sav slinav, veselo kreveljio i mahao šapicama.

Mirko je ustao i zgužvanom maramicom brisao usta i bradu. Još uvijek nije skidao pogled s dječakova dlakavog ljubimca.

- Zar to čudo ne bi trebalo čuvati ulaz u Pakao? - pitao je.

- Čuvati ulaz? Zašto? Misliš da bi netko mogao provaliti unutra? Ne, ja njega vodim sa sobom da mi pravi društvo kad negdje putujem. Godi mu svjež zrak - dječak nije pokazivao kako situaciju shvaća ozbiljno.

- I svježa krv, pretpostavljam? - Mirko je jedva izgovorio.

- Oh, što sad? Držat ćeš mi predavanje zbog ove petorice glupana? - naljutio se dječak.

- Pa ne možeš samo tako ubijati ljude po cesti! – vikao je Mirko, oslobađajući se šoka.
- Čekaj samo malo. Oni su MENE napali!
- Dobro, ali nije bilo neophodno...
- Ma što! Da su oni mogli ubiti mene i znali da im nitko neće ništa, je l' bi oni to napravili?
- Pa možda ne... Zašto bi te ubili, nisu imali razloga...
- Hej!!! Dobro jutro, ima li koga?!?! To su bili skinheadsi! Jedini razlog njihovog postojanja je da se izivljavaju na drugima! Jesu imali razloga da me uopće napadnu? Jesu, imali su jako dobar razlog – to im se sviđa! Isto tako mogu i ubiti bilo koga, jedino ih je strah da bi onda i policija morala nešto napraviti! Reci iskreno, da su znali da se mogu izvući, bi li me ubili? – mali mu je prišao koliko god je mogao bliže i netremice ga gledao u oči.
- Mmm... pa... vjerojatno... – Mirko je morao priznati, sjetivši se Gospodara muha.
- A sad mi reci, iskreno... da si TI mogao ubiti njih i proći nekažnjeno...? – zapitao je Mirka, s bljeskom neozbiljnosti u očima.
- Ja? Hej, mislim, kakvo je to pitanje! Ja nisam ubojica! – Mirko je izbjegavao odgovor.
- Pa je l' ja jesam? Nisam ih ni prstom taknuo! – rekao je nestašno.
- Ne, ali si pustio na njih svog... svog...
- Troglavog, čudovišnog, paklenskog psa? Ovog ovdje? Molim te, ispričaj to nekome – mazio je dražesno štene naborane njuške i poluklempavih ušiju, koje mu je zahvalno lizalo prste, kao da želi još više istaknuti svoju bezazlenost.
- Neki od njih su možda još bili maloljetni... – započeo je Mirko, ali dječak mu nije dao nastaviti.
- Oh, da! To je poznata stvar. Čim skinhead napuni osamnaestu, odmah se pridružuje humanitarnim organizacijama. Gledaj to ovako – zamisli koliko sam samo njihovih budućih sranja spriječio. Osim toga, da ti ponovim: oni su napali mene!!! Hej, ja imam DVANAEST godina! Da vidiš na ulici prebijeno dijete od dvanaest godina, tako ozlijeđeno da se bori za život i da znaš da su ga prebili skinheadsi, što bi rekao, kako ih treba kazniti?

Đavolov sin je bio još vrlo mlad, ali već je pokazivao očevu umješnost s riječima. Mirko nije mogao protiv njegovih argumenata:

- Ja... dobro, dosta! Idemo sada natrag, ostavio sam tvoju sestru samu!

- Ostavio si je samu??? - nasmijao se mališan. - Pa ti nisi normalan! Kompa, bolje požuri natrag, vjeruj mi!

Mirko je odlučio shvatiti ove riječi ozbiljno, te je uhvatio maloga za mišku i zajedno s njime potrčao prema stanu. Naravno, klinac se cerekao cijelo vrijeme.

Čim su se približili stanu, mogli su primijetiti da su ulazna vrata otvorena, te da iz stana dopire vrlo glasna muzika. Mirko nije mogao prepoznati autora, ali iz muzičke podloge jasno su se izdvajale tamburice.

- Ja ne držim kući nikakve tamburaše - zadihano je rekao.

- Možda sluša radio? - predložio je sin nečastivog.

- Radio je u kvaru. Može slušati kazete i CD, ali radio ne - objasnio je Mirko i hrabro zakoračio kroz vrata. Mali se smijuljio.

Prizor koji se odigravao pred Mirkovim očima bio je sve samo ne očekivan.

Kao prvo, u stanu je postojao suficit luksuznih električnih aparata, iskazan u vidu nove i skupe glazbene linije s ogromnim zvučnicima te velikog TV-a s ravnim ekranom i DVD playerom.

Kao drugo, u stanu je postojao i suficit obitavatelja, iskazan u vidu prisutnosti dvojice mladića iz susjedstva (prosječna dob oko osamnaest i pol godina), poznatih po snažnoj sklonosti vrlo inventivnim (i ne sasvim legalnim) načinima privređivanja.

Ovaj neočekivani porast populacije u Mirkovom stanu bio je, međutim, donekle u skladu sa zatečenim međuodnosom prisutnih jedinki. Naime, petnaestogodišnja djevojka ležala je na kauču, bez majice, otkrivenih mladih grudi. Nije pokazivala nikakve znakove sablazni, neugode, pa čak ni kurtoaznog nećkanja. Prste lijeve ruke uplela je u bogato nalazište gela, odnosno u frizuru jednog od dvojice pridošlica, koji je klečao uz njezine noge i grčevito se borio s njezinim tvrdoglavim, uskim hlačama. Napredak koji je po tom pitanju ostvario, bio je upravo toliko dostatan da svim prisutnima pruži pogled na tanga gaćice, sudeći po izgledu

proizvedene u nekoj državi s izuzetnim manjkom sirovina, a poglavito sirovina iskoristivih u industriji odjeće.

Prizor skromnog, crnog komadića tkanine, pojačan kontrastom s mekom i podatnom kožom tijela tek nedavno preobraženog iz djetinjeg u žensko, uzrokovao je u mladog zavodnika anksioznost i tremor ruku. To je njegove napore dodatno otežalo.

Njegov prijatelj je po tom pitanju bio u nešto povoljnijoj situaciji. On je stajao blizu njezine glave, do pasa gol i skidao svoje traperice. U otkopčavanju istih vrijedno su mu pripomagali marljivi prsti djevojčine desne ruke, moralno potaknuti gostoljubivim pogledom njezinih sjajnih očiju. Oba mladića ubrzano su dahtala, nagovještavajući vrlo visoku razinu ekscitacije i potencijalno vrlo skorbu ejakulaciju.

Nažalost, tipično za naše podneblje, taj potencijal ostat će neiskorišten.

Uz glasnu psovku, čiji sadržaj ne bih detaljnije navodio (reći ću samo da je uključivala članove uže rodbine, kućne ljubimce i neke poljoprivredne strojeve), Miroslav Tić zvani Mirko prišao je bližem od svoja dva nezvana posjetitelja. Slučaj je htio da to bude upravo onaj koji je klečao, pokušavajući otkriti vrući sadržaj minijaturnih gaćica.

Na njegovu veliku žalost, morao se zadovoljiti vrućim šamarom koji mu je velikodušno udijelio Mirko. Šamar je neprirodno glasno, gotovo zaglušujuće, odzvonio malom sobicom, potiskujući u drugi plan drndanje jeftinih tamburaša koje je stvaralo zvučnu kulisu cijelom ovom činu.

- Ajme, kakav šamar! - izjavila je djeva oskrvnute krijeposti, očito izvrsno zabavljena razvojem radnje. Mirko je bio siguran da je glasnoća šamara bila posljedica nekakve suptilne intervencije tamnoputog malog vražićka koji se oduševljeno smijao njemu iza leđa.

- Šta, koji kur... - započeo je protestirati nesuđeni ljubavnik neravnomjerno zarumenjenih obraza, dok se njegov prijatelj počeo baviti upravo suprotnom radnjom od one koju je do maločas izvodio.

- Šuti debilu, jer ću ti nabiti uši u usta! Koji kurac radiš u mojem stanu!? - derao se diplomirani psiholog-profesor Mirko.

- Šta, pa mi smo... ona nas je... - petljao je mladić, dok je pažljiviji promatrač mogao zamijetiti kako mu se grba ispod hlaća u predjelu prepona naglo smanjuje.

- Zboli mene što ste vi i što je ona! Ja ću ti reć' što je ona: ona je jebeno maloljetna! Bi li ti malo objašnjavao policiji što si tražio u njezinim gaćicama, IDIOTE!?!?! - vikao je Mirko. - I ti isto!!! Što me gledaš tako blijedo teleći?? Uzimate svoje stvari, tko zna gdje ste ih pokrali i kupite se van iz stana, ODMAH!!! Imate deset sekundi, onda zovem muriju!

Mirko je bio nemalo iznenađen spremnošću koju su ova dvojica iskazali pokoravajući se njegovim naredbama, ali on nije znao da su oni vidjeli neke stvari koje on nije vidio. Npr. iskrenje u Mirkovim očima, naglo preplavlivanje prostora u njegovoj pozadini crvenom bojom, pa čak i nenametljive plamenove kako mu izviruju iz nozdrva.

Ne treba ni govoriti kako su djeca Mirkovog poslodavca bila naprosto ushićena ovom predstavom. Još uvijek polugola djevojka dobacivala je sugestije:

- 'Ej, super! 'Ajde im reci neka hodaju na koljenima! I neka ti jezicima očiste cipele i mole za milost! Daj neka još nešto naprave, nemoj da samo odu! Znam, neka LAJU! - posebno je naglasila ovaj zadnji komentar, na što je jedan od njih dvojice odlučio odgovoriti, ali je na pregolemo veselje Mirkovih mladih klijenata, iz njegovih usta izašao samo piskutav lavež.

Dok su odlazili, odnoseći sa sobom TV i DVD, a u potpunosti zaboravljajući na liniju, Mirku se na trenutak učinilo da vidi repove kako im se podvlače među noge. Djeca koju je čuvao su umirala od smijeha, a on je osjećao bijes kako mu nabija u sljepoočnicama, poput poludjelog jazz bubnjara na kokainu i steroidima. Konačno je puknuo:

- PA, DOBRO, JESI LI TI NORMALNA!?!? - izderao se.

- Hej, ja sam Sotonina kći. Što ti misliš, jesam li normalna? - posprdno je otfrknula.

- TO NE ZNAČI DA SE MORAŠ PONAŠATI KAO NEKA JEBENA KURVA!!! - lice mu je poprimalo boju ljutog mađarskog ajvara.

- Oprosti - govorila je igrajući se svojim još uvijek izloženim bradavicama, ali vas dvojica ste otišli, a ti nemaš baš nikakvu kućnu zabavu. Bilo mi je dosadno, a znaš kako kažu - dokoni um je Đavolje igralište!

- Ja ne mogu vjerovati! Htjela si se jebati sa... sa... s ovim OLOŠEM! JER TI JE BILO DOSADNO!!! - mlatarao je rukama po zraku, nalik na King-Konga koji se bori s iritantnim aviončićima.

- Zar uopće postoji bolji razlog za seks? Ali, zapravo sam ih zamolila da mi nabave TV i

muziku, a kad su se oni već potrudili, bilo je u redu da im se zahvalim. Zar ne? – objasnila je obnažena petnaestogodišnjakinja.

Ovo je bilo previše.

Mirko više nije mogao. Sjeo je na pod, pokrio lice rukama i poželio da se jutros nije probudio. Isprekidanim, skoro plačljivim glasom progovorio je:

- Zašto se ovo meni događa? Zašto nisam mogao dobiti neki normalan posao? Na primjer, da budem zubar lavovima imunim na anestetike? Ili da testiram otpornost pancirnih košulja na vatreno oružje? Da otvorim klaonicu goveda u Indiji? Zlo i naopako... – a onda se obratio djevojci:

- Srećo, zlato mamino... obuci se najprije. Reci mi, kak... kako se ti... kako se vas dvoje uopće ZOVETE? – pogledao je i nju i njega.

Iz još uvijek prisutne glazbene linije dopirali su zvuci zadnjeg šunda s domaće estrade.

- Ja sam Lukrecija. Al' možeš me zvati Lucy – rekla je zakopčavajući hlače.

- Lucy. Lukrecija. Dobro, to je prikladno ime. A ti? – mahnuo je glavom prema dječaku.

- Ante – predstavio se.

- Ante? Sotonin sin se zove Ante?

- Tata mi je dao ime po nekom svom starom suradniku. Tata jako drži do svojih suradnika. Što misliš, zašto nas je povjerio na čuvanje baš jednome Hrvatu?

- Ante, princ pakla. Antikrist Ante. Antekrist. Ante! JA ĆU POLUDIT'!!! TEK JE SUBOTA PRIJEPODNE, kako ću ja izdržati do nedjelje navečer?? Jooooojjjj!!! – duboko je uzdahnuo.

Nekoliko puta. Pa je brojao do deset. Pa do trideset. Onda se umirio i odlučio preuzeti inicijativu.

- Ok. Klinci, kao prvo ćemo ukloniti ovu buku! – ustao je i isključio radio.

- Hej, nemoj gasiti! – usprotivila se Lukrecija. U međuvremenu se obukla.

- Da, pusti nas da slušamo! – složio se Ante.

- OVO da slušate? Zar vi, kao Đavolja djeca ne biste trebali slušati black metal ili takvo štogod?

- AAAAA!!!! Nemoj mi to ni spominjati!!! Stari nas pila s tim sranjima STALNO! Gdje god da se okrenemo svira Deicide, Marduk, Burzum i slično. Ili barem Led Zeppelin! Možeš li ti zamisliti kako to izgleda, cijeli život slušati samo pjesme posvećene svome starom?

Lukrecija je u glasu imala prizvuk iskrenog očaja.

- Aaa, tako! Znači, vaša verzija mladenačkog bunta su kršćanske pjesme koje slave Boga? - interesirao se Mirko.

- Joj, ne! Fuj! To je još gore! - zgrozio se Ante.

- Stari šalje svoje poruke kroz kršćanske pjesme - objasnila je Lucy.

- Kroz kršćanske pjesme?

- Naravno! Stari je lukav. Na primjer, black metal ima svoju publiku i oni koji to slušaju skoro svi su već tatini. Kroz tu muziku on nikako ne može do širih masa. Ako se pokuša progurati kroz neku manje upadljivu muziku, neki komercijalni rock i tako, tu mu probleme rade razni kršćanski fanatici koji detaljno analiziraju sve te pjesme, preslušavaju ih u svim pravcima, tako da se njegovo djelovanje odmah otkrije. I onda mu preostaje samo ono na što nitko ne sumnja: kršćanske pjesme. Da samo znaš kako bi se iznenadili kada bi svoje pjesme malo poslušali unatrag! Čovječe, Venom je prema njima mila majka! - razotkrila je Lukrecija očeve podmukle glazbene aktivnosti.

- Pa dobro, što vi klinci onda volite slušati? - pitao je Mirko.

- THOMPSONA! - viknuli su sestra i brat u isti glas.

- Njega? Znači, kroz njegove pjesme vaš otac ne širi svoj utjecaj?

- Naravno da ne. Tko bi normalan širio svoj utjecaj kroz Thompsonove pjesme!?!- zaključila je djevojka, a Mirko se morao složiti.

Na žalost, ovaj razgovor je očito Luciferovoj djeci dao ideju, jer je sa zvučnika linije istog trena zapuhao *Vjetar s Dinare*. To se domaćinu i nije pretjerano svidjelo jer je on Sotonin glazbeni ukus smatrao daleko profinjenijim od ukusa slušatelja Narodnog radija. Bilo je sasvim jasno da se ovako dalje ne može.

Mirku je preostala još samo jedna karta u rukavu, a bojao se da to nikako nije as.

Zgrabio je telefon i počeo okretati brojeve. Dok je na sav glas Thompson razgovarao s vjetrom, Mirko je odlučio pokušati uspostaviti kontakt s jednom drugom, opipljivijom silom. Nakon dugog čekanja, iz slušalice se začuo mrzovoljan glas:

- 'Alo?

Zvučalo je kao medvjed kojeg u hladnoj veljači probudi intenzivna zubobolja, ali Mirko je znao da ova zvijer na telefonu nije ni približno uljudna kao spomenuti medvjed.

- Halo? Zdravo Hrvoje, Mirko je! Jesam li te možda probudio?

- Jebotikrepanipassmrdljivumaterblaženihnedjeljudanabezpauzezato pliobrokdati je boupizdu materinugadnukojaterodilatako je benoblesavogpose remtise izmeđ'ušijuidijote izdrkaniidijotski ušljivacglupidati je bomilustrinuretardiranuumozaktrulicrvljividegeneričnikretenčinousranad atije bemkorijenčićodsmokvicezakoju je Isusićmalogamagarčićazavezaoidječicuko jasusepodsm okvicomigrala! DA, PROBUDIO SI ME!!! - grmjelo je s druge strane telefonske linije.

- Oprosti, Hrvoje... Ovaaaaj... Čuj, trebalo bi mi nešto pomoć'...

Iz telefona se izlila poplava novih zanimljivih rečenica, prepunih vrlo slikovitog narodnog blaga i usmenom predajom sačuvanih folklornih vrijednosti.

- Ma slušaj, Hrvoje, ne bih te davio, ali stvarno mi treba... - trudio se Mirko, a kao nagradu za trud primio je još jednu paljbu krajnje eksplicitnih sugestija, neobičnih želja, fiziološki neizvedivih radnji, te nekih krajnjih besmislica.

- Razumijem ja tebe, Hrvoje, ali imam problema s nekom djecom...

- Pobij djecu!

- Ma, ne mogu baš pobiti djecu, Hrvoje...

- Onda ih jebi!

- Dobro, 'ajde, Hrvoje, saslušaj samo što ti imam reći, molim te!

Dok je vjetar objašnjavao Thompsonu kako mu vuci piju vodu s izvora, Mirko je objašnjavao Hrvoju kako mu Đavolova djeca piju živce. Nakon još nekoliko Hrvojevih verbalnih

eksplozija, konačno su uspjeli složiti pakleni plan.

U međuvremenu, Thompson se zasitio tračanja s prirodnim elementima i sada je izgleda nekome davao nekakve prometne smjernice, skretanja lijevo-desno i slično. Lukrecija i Ante su kao u transu pjevali, visoko dižući ruke u zrak. Čak je i štenac otužno zavijao, dosta dobro oponašajući Thompsonov glas.

Vjerojatno namjeravajući dodati malo scenskog efekta cijelom prizoru, klinici su uspjeli nekako zapaliti kauč. Buktinja je planula usred sobe, dim se brzo gomilao, a plamenovi su lizali strop. Mirko se zaletio od telefona prema gorućem kauču, uspio rukama pogoditi stranični dio koji još nije zahvatila vatra, te brzo izgurao zapaljeni dio pokušaja kroz ulazna vrata. Pritom je zaradio više opekotina, ali se požar nije proširio na ostatak stana. Kauč je sada plantio u dvorištu, a Mirko je tri metra dalje ležao na betonu.

Ovaj akcijski prizor Mirka koji izbacuje gorući komad namještaja iz stana podigao je djeci razinu adrenalina pa su uz veselu ciku i vrisku na dvorište počele izlijetati stolice, ladice, jastuci, komadi tepiha, cvijeće i posuđe. Brzo je ustao i potrčao natrag u stan. Rukom je odbio zdjelu za salatu i uspješno se izmaknuo lončanici s maćuhicama. Utrčao je i zgrabio jednom rukom za vrat Antu, a drugom Lukreciju.

Ignorirao je rastuće režanje čudovišnog štenca i luđačkim tonom glasa rekao:

- Djeco mila, dječice! Idemo na IZLET! Na izletić idemo! Hajde, hajde, žurno! Svidjet' će vam se, vjerujte mi! - oči su mu bile dvostruko veće nego obično, a široki osmijeh otkrivao mu je zube.

Izgurao ih je iz stana, ne trudeći se zatvoriti vrata za sobom. Na prozorima viših katova zgrade već su se pojavljivale glave susjeda privučenih bukom, razbijanjem i pucketanjem plamtećeg namještaja. Stara i radoznala susjeda Berta, vikala je s drugog kata:

- Gospo'n Miroslav! Kakva je to buka kod Vas? Ja seriju gledam...

- Ništa gospođo! To se samo djeca igraju, ništa se Vi ne brinite! - odgovarao je Mirko, s usiljenom grimasom osmijeha na licu.

- Kako ništa, gospo'n Miroslav?! Pa, kauč vam gori! Pogle'te malo kakav krš vam je pred vratima! A od buke si ne mogu ni seriju na miru pogledati!

- Gospođo Berta, sve je u redu, nema nikakvih problema! - nervozno je vikao Mirko, koji sad

baš nije bio u pravom raspoloženju za ćaskanje sa susjedama.

- Gospo'n Miroslav, Vi ste opet pili! To je sramota, jedan tako fini mladi muškarac, jedan intelektualac, pa da tako propadne! Do dna ste došli, do dna! Nisam nikad od Vas očekivala takve scene; da pijani porazbijate pola stana! Ni seriju ne mogu od Vas gledati na miru... - tupila je.

Mirku je samo još to falilo. Prekidač u njegovoj glavi, zadužen za upravljanje centrima za socijalnu kontrolu, prebacio se na off poziciju. Dograbio je lončanicu s pelargonijom i zavitlao je prema prozoru vičući tako jako da su mu se vratne žile mogle vidjeti i s druge strane ulice:

- JEBALA TE SERIJA, ROSPIJO MATORA! SKINI MI SE S KURCA I GUBI SE NATRAG PRED TELEVIZIJU!

Lončanica je pogodila zid pored prozora s kojeg se susjeda Berta na vrijeme povukla. Naravno, Lukrecija i Ante nisu mogli propustiti priliku da nadopune prizor, pa je po udaru lončanica eksplodirala intenzitetom omanje granate i bojama ovećeg vatrometa.

- Zar tako prema jednoj gospođi? - zadirivala ga je Lukrecija.

- Kakvi maniri...! - dodao je Ante.

- ŠTA SE DEREŠ, MAJMUNE JEDAN! NIJE TI DANAS NOVA GODINA, NE BACAJ PETARDE!

- javio se i susjed Franjo s četvrtog kata.

- Franjo, nisu to petarde, to se za ozbiljno puca... makni se s prozora! - javila se i njegova pretila žena, Slavica.

- Šta makni se? 'Ko da se makne? Je l' ja? JE L' JA DA SE MAKNEM, SUNCE MU NJEGOVO! NISAM SE MAKNUO '91. PRED ČETNIČKIM TENKOVIMA, A SAD DA SE SKRIVAM PRED PIJANICOM!? E, BOGME ĆU MU POKAZATI! 'DI JE ONAJ MOJ KALAŠNJKOV, MAMICU MU POLJUBIM?!? SAD ĆEŠ VIDJET' KAKO SE PUCA!

- PUCA TI SE ŽENA PO CIJELOM KVARTU, ROGONJO! - začuo se glas susjede Karmele s prozora prve susjedne zgrade.

A replika je odmah uslijedila iz stana u potkrovlju u kojem je izvjesni Mislav izvodio tajanstvene magijske rituale:

- Puca se s tvojim zaručnikom, glupačo! - doviknuo je grubim glasom, a zatim se vratio svojim mantrama i asanama.

Replika Karmeli je uslijedila i od prozvanog susjeda Franje, ali nepoznat je ostao njezin tekst jer ga je zaglušio popratni rafal iz automatskog oružja. U trenu zaboravivši na sve ostalo, Mirko se hitro bacio u zaklon iza parkiranog automobila. No, kako je Ante odmah uvidio da Mirko odatle nikako ne može imati dobar pogled na razvoj događaja, odlučio mu je učiniti uslugu. Auto se sam od sebe pokrenuo i odvezao u pravcu autoputa, ostavljajući Mirka na brisanom prostoru, rasprostrtog po blatnoj ulici.

Na sreću, susjed Franjo je pažnju posvetio uglavnom fasadi susjedne zgrade, a pogotovo prozoru susjede Karmele uživajući u osjećaju nadmoćnosti koji mu je ulijevalo podrhtavanje oružja u rukama.

- Nemoj, Franjo, policija će... - pokušala je Slavica smiriti svoga supruga.

- Kuš! S tobom ću kasnije račune prebijati, peta kolono! - komentirao je između dva rafala.

- Gospodine Franjo, ja sam rekla unuku da zove policiju! Prestanite smjesta! - odvažila se viknuti gospođa Berta, ali ne pokazujući glavu na prozoru.

- UNUK TI JE NARKIĆ I DILER! ZVAT' ĆE POLICIJU KAD NA VRBI RODI VEŠMAŠINA, A HRVATSKA POSTANE BOGATA DRŽAVA! - javila se ponovo Karmela.

Cijela ova buka i gungula posebno je iritirala misterioznog Mislava, koji se u ovakvim uvjetima jednostavno nije mogao koncentrirati na kompleksne nizove radnji koje je trebao izvesti. Izgubio je strpljenje, viknuo:

- E, sad mi je dosta! - dograbio crni talisman zastrašujućeg izgleda i počeo izvikivati kletve.

Ono što Mislav nije znao, bilo je to da su zbog neposredne blizine dvaju potomaka Sotone sve crnomagijske čini bile višestruko pojačane. Pa je tako i on bio nemalo iznenađen kad su, baš kao što je izrekao, rijeke crva proključale pod temeljima zgrade te poput živih gejjira suknule nebu, nestašno se migoljeći u letu. Erupcija kolutićavog mesa odnijela je pred sobom znatnu masu zemlje, ostavljajući duboke kratere kao zjapeće rane u Zemljinoj kori.

Trebalo je samo nekoliko sekundi da fasada peterokatnice bude potpuno prekrivena pulsirajućim tkivom satkanim od milijardi crva. Ušli su u stanove kroz prozore, kroz stakla koja su popustila pod udarom mase njihovih tijela. Razmiljeli su se podovima, hodnicima i

sobama. Popeli su se u postelje, zavukli u ormare, pronašli putove do smočnica. Nisu tratili vrijeme. Marljivo su prionuli poslu i počeli jesti. Žvakali su vrata, police, stolove i stolice. Rovarili su po hrani, uvlačili se u cipele i među odjeću. Užasnuti stanari vrištali su u panici. Franjo je ispraznio spremnik Kalašnjikova u bezličnu masu, ali osim vizualnog nije postigao nikakav efekt. Kao što val zapljusne raka koji neoprezno šeće obalom, tako se bujica crva srušila na njega, progutala ga i odnijela.

Mirko je raširenih očiju gledao kako zgrada u kojoj je živio postaje nalik crvljivoj lešini u poodmaklom stadiju. Ustao je, uhvatio Lukreciju za ramena i počeo je tresti:

- PREKINI OVO!!! - urlao je.

- Dobro, u redu... kako god hoćeš - rekla je začuđeno i tada su ga vlastite ruke prestale slušati i on je prestao tresti Lukreciju.

- Nisam mislio da prekineš mene!!! MAKNI TE CRVE!!!

- Zašto da ih JA maknem? Pa, nisam ih ja tu stavila!

- Ante! Molim te, makni te crve!! - obratio se Mirko dječaku, vukući ga za rukav nakon što mu je Lukrecija vratila kontrolu nad rukama.

- Neću! Na što ti ja ličim, na vrtlara? Neka ih makne onaj čiji su!

- Molim vas! Znam da vas dvoje to možete!

- Naravno da možemo. Ali, što dobivamo za uzvrat? - pitala je Lukrecija.

- A što bi vi htjeli? Što da vam dam?? Dušu? Jel' to hoćete?

- E, prestani nas već jednom miješati s našim ocem! Mi se u njegov posao ne petljamo. Tvoj stari je bio seljak pa ti svejedno ne znaš voziti traktor! - ljutio se Ante.

- Mi hoćemo da nas zabaviš - Lukreciji su se zacaklile okice.

- Tako je! Hoćemo da plešeš! - rekao je Ante i pokraj njih su se stvorili veliki zvučnici iz kojih se, naravno, orio Thompson.

Pjesma je govorila o neakvim vremenskim prognozama, gustim maglama i slično. Lukrecija se zlobno zahihotala:

- Super! Pleši i skidaj se! Hajde, budi sexy!

- Kad bolje razmislim, nisu crvi ni tako loši - zaključio je Mirko, našvrljao nešto na papirić koji je izvadio iz džepa i naljepio ga na crvljiva vrata svojeg stana. Zgrabio Antu i Lukreciju i odvuкао ih niz ulicu.

Kad su se udaljili od izvora kletve, njezina snaga je oslabila i crvi su prestali nadirati. Naravno, svi oni koji su do tada izašli iz zemlje i dalje su gmizali uokolo. To je značilo da se u nekim stanovima zgrade moglo plivati u njima, ali većinu toga će služba dezinfekcije i deratizacije riješiti možda već iduće godine.

Veliki zvučnici iz kojih je svirao Thompson bit će ukradeni znatno ranije.

* * *

Dvadesetak minuta kasnije, Lukrecija, Ante i Mirko probijali su se kroz pješačku zonu u središtu grada. Psić u Antinim rukama uglavnom je drijemao i samo bi se ponekad javio sitnim lavežom, onako, reda radi. Mirko je kuhao od bijesa i frustracije, a hodanje mu je dobro došlo kao ventil. Ostatak družine nije baš nalazio brzu šetnju zabavnom.

Na njihovo veselje, uskoro su našli krasnu priliku za razonodu.

Prolazili su pored popunjenih terasa kafića u kojima su sjedile ušminkane lutkice i tipovi odjeveni po najnovijoj modi. Sve mušterije došle su tu da bi svoj imaginaran društveni status potvrdile ritualnim ispijanjem neopravdano preskupe šalice kave na pseudootmjenom mjestu. Ukupan broj komada zlatnog nakita koji se u tom trenutku nalazio na gostima uvelike je premašivao ukupan broj njihovih moždanih stanica. Silni slojevi šminke bezuspješno su pokušavali sakriti blentave izraze na licima, za razliku od dizajnerskih naočala koje su puno bolje obavljale posao kamufliranja ispraznih pogleda.

Kako se sva elitna klijentela jako trudila biti u tijeku s modnim trendovima, tako su se svi uređivali upravo na onaj jedan, trenutačno najmoderniji način. Što je značilo da je cijeli prizor nalikovao rasadniku klonova. Na svim terasama elitnih kafića bile su naizgled prisutne samo dvije osobe: jedna ženska i jedna skoro pa muška te stotinjak njihovih gotovo jednakih kopija.

Sotonina djeca uočila su humorističnost prizora te su odlučila razviti taj potencijal do

njegovih krajnjih granica. Mirko je bio koncentriran na hodanje što većom brzinom i bez zastajkivanja, pritom se trudeći uopće ne pomišljati na stvari koje su mu se od jutra događale.

Zbog te svoje usredotočenosti nije primjećivao mnoge stvari koje su se zbivale oko njega, pa tako ni etiketu koja je mladoj vješalici za nakit & potpisanu robu, s lažnom platinastom bojom kose i svjetlucavim usnama, izniknula nasred čela, na užas društva s kojim je sjedila. Na etiketi je krupnim, crvenim slovima pisalo: ROBA S GREŠKOM, POPUST 50%.

Ante se oduševljeno nasmijao i dodao još malo začina: nad glavom druge djevojke (koja je izgledala otprilike isto kao i ona prva) pojavila se svjetleća neonska reklama. Velika strelica palila se i gasila, pokazujući prema žrtvi koja još ništa nije primjećivala. Iznad strelice pisalo je: PUŠIM ZA VOŽNJU U BMW-u.

U krugu od 500 metara, Mirko je bio jedina osoba koja to nije primijetila. No, i on je morao primijetiti kad se odnekud pojavio osam metara dugačak krokodil, posut brojnim krvavim ranama, vičući:

- VRATITE MI MOJU KOŽU!!!

To je izazvalo potpunu pomutnju, kaos, ciku, vrisku i paniku na terasama. Kao da to nije bilo dovoljno, sve torbice, čizmice, kajšići i cipelice napravljene od krokodilske kože otimale su se svojim vlasnicima i hrlile u susret ogromnom gmazu. Kako su stizale, tako su se raspoređivale po njemu i zatvarale mu rane. Najveći užas je, međutim, zavladao kad su djevojke spoznale da se tu jasno vidi tko ima artikle od prave kože, a tko imitaciju. Pa su počele gađati krokodila imitacijama, praveći se da im ti predmeti sami bježe iz ruku.

Mirko je ubrzao korak, odvlačeći djecu dalje.

Stigao je još samo primijetiti kako se krokodil nakašljao, otvorio širom usta i počeo pjevati najveće Thompsonove hitove. Nekoliko minuta kasnije i gosti u kafićima pjevali su zajedno s njime. Ubrzo je netko došao do zaključka da taj krokodil jamačno ima neke veze s domoljubljem, pa je istog dana u trgovinama nastala sveopća jagma za Lacoste majicama.

A Mirko je i dalje hitao naprijed, vukući za sobom dvoje razdraganih klinaca.

Ubrzo su stigli do mjesta na kojem ih je čekao kombi s natpisom MESOKOOP. Kombi je, izgleda, nekad bio bijele boje, ali sada je bio toliko prljav, izgreban i izudaran da promatrači nisu mogli biti sasvim sigurni u originalnu boju. Pored kombija je stajao muškarac oteklih,

neobrijanih obraza, jasno izraženih podočnjaka i sa samo tri prsta na lijevoj ruci.

- Zdravo, Hrvoje – pozdravio ga je Mirko.

- Pasmilummmmmmm... zdravo – progundao je ovaj.

- Ovo su Lukrecija i Ante – predstavio mu je psiholog svoje štićenike.

- Daimjjjjj... drago mi je. Djeco, upadaj u vozilo! 'Ajmo! – otvorio je vrata stražnjeg dijela kombija.

- Ali, tu nema sjedala! Na čemu da sjedim? – protestirala je Lukrecija ulazeći.

- Sjed' na guzici – odbrusio joj je Hrvoje, gurajući i njezinog brata u kombi.

Anti se zapravo svidjela ideja da se vozi u stražnjem dijelu kombija. Mirko je sjeo na suvozačko mjesto, a Hrvoje za volan. Okrenuo je ključ i za nekoliko minuta već su jurili kroz grad. Hrvoje je imao izraženu naviku ignoriranja prometnih znakova, zvučnih i svjetlosnih signala, a pogotovo ograničenja brzine.

- Pazi, pobit ćeš nas! – viknuo je Mirko, nakon jednog oštrog skretanja od kojeg se vozilo zanjelo u stranu, što je bilo popraćeno s dva tupa uzastopna udarca u stražnjem dijelu.

- Pobit'? 'Ko, je l' ja? Ma šta pričaš! Vid' da ti objasnim. Ti s' školovan, ti š s'vatit'! – govorio je, istovremeno zaobilazeći auto koji se zaustavio ispred njih kako bi propustio pješake na pješačkom i trubeći tim istim pješacima da se maknu ako im je život mio. Nagli manevar izazvao je još nekoliko udaraca straga.

- Ja tako uvijek vozim, je l'da? – pitao je Hrvoje.

- Pa, da.

- I do sad nas još nisam ubio, je l' tako?

- Za sada.

- E, ako do sad nas nisam ubio, onda nemaš zašto mislit' da ću nas ubit' baš sad, je l'da? Vidiš! E, a što te ne ubije, to te napravi jačim! Je l' tako?

- Mmmmda, da... Objasni to policajcima kad ti budu uzimali vozačku! – pokušao je Mirko upotrijebiti psihologiju.

- A, to nemaš brige. Neće mi uzet' vozačku. Uzeli su mi je prošli tjedan! - grohotom se smijao troprsti vozač.

A tada se prestao smijati.

Razlog tome mogao se vidjeti u retrovizoru.

Psić koji se vozio u stražnjem dijelu poželio je gurnuti glavu kroz prozor, a prozora nije bilo. Pa je psić naglo porastao do svoje pune veličine i jednim je snažnim udarcem svojih triju glava probio stranicu kombija. Sada su iz boka vozila virile tri monstruozne psetolike glave sa zadovoljnim izrazima lica i dugačkim jezicima koji su se vijorili poput zastavica na nekoj diplomatskoj limuzini. Zabezeknuti sudionici prometa, koji su primijetili ovu prilično uočljivu pojavu, naglo su zaustavljali svoja vozila što je izazvalo veći broj sudara.

Osim toga, zamijećen je i poslovni uzlet lokalnih psihoterapeuta.

- Ništa se ne brini, to ti je sasvim normalno - objasnio je Mirko, vidjevši užasnut izraz na Hrvojevom licu.

Ovaj je odlučio da će vožnja trajati što kraće, pa je dodao još gasa. Kršeći sve postojeće prometne propise, za kratko vrijeme su ipak živi stigli na svoje odredište.

- Idemo djeco, sad ćemo se malko zabaviti - rekao je Mirko, te proveo Lukreciju i Antu (on je u naručju držao ponovo smanjenog ljubimca) kroz stara, drvena ulazna vrata s velikim natpisom dobrodošlice. Hrvoje se dogegao za njima, s nevjericom gledajući u razvaljenu stranicu kombija.

* * *

Nedjelja uvečer uvijek je mirna, tiha, spora, dosadna i opuštena. Na ulicama promet opadne, nema bijesnog trubljenja, nema galame djece koja se vraćaju iz škole, nema gužve. Nema žurbe, nema ničega. Zbog toga je još upadljiviji prizor goleme srebrne limuzine, koja daleko prevelikom brzinom juri niz ulicu.

Uz zaglušujuću škripu kočnica, luksuzno vozilo zaustavlja se na krajnje neobičnom mjestu; ispred krčme *Veselija strana ulice*, točno preko puta gradskog groblja. Auto još nije u potpunosti ni stao, a iz njega je već iskočila elegantno odjevena žena s aktovkom. Užurbano

se uputila u krčmu s nimalo zadovoljnim izrazom na licu. Žustro je otvorila vrata, oduprla se zadahu alkoholnih isparavanja i pogledom šibala uzduž i poprijeko prostorije.

Pred njom se ukazao sasvim običan prizor za mjesto na kojem se nalazila. Krčma je bila gotovo prazna. Nekoliko stalnih mušterija nalaktilo se na šank i vodilo konverzaciju svaki sa svojom čašicom. Krčmar je marljivo brisao pivsku kriglu prljavom krpom, povremeno odmahujući u pokušaju da otjera službenu, domicilnu muhu. Na zidu je visio kalendar od prošle godine, a na stropnom ventilatoru se uhvatila paučina.

Jedini segment, koji je pomalo odudaraao od uobičajenog vidika kakav se gostima krčme pružao nedjeljom uvečer, bilo je zanimljivo društvance za jednim od klimavih drvenih stolova bez stolnjaka. Osim dvojice muškaraca, čija su imena već nekoliko godina na popisu inventara krčme i kojima već i pošta stiže na ovu adresu, za stolom je sjedilo još dvoje maloljetnika i jedan štenac.

Zapravo, ispravno bi bilo reći NA STOLU je LEŽALO još dvoje maloljetnika, a ispod njega jedan štenac.

Čim ih je spazila, Đavolova odvjetnica se uputila prema njima, glasno govoreći:

- Gospodine Tić, što je ovo? Vidjela sam poruku koju ste mi ostavili na vratima Vašeg stana i odmah došla. Zašto su djeca mogeg klijenta na ovom krajnje nedoličnom mjestu?

- Jer je tu najjeftin'ja cuga - pijano je umjesto njega odgovorio Hrvoje i glasno podrignuo.

Mirko se samo blesavo cerekao, a njegov zakrvavljen, mutan pogled s velikom mukom se probijao kroz teške nabore ljubičastih podočnjaka.

Odvjetnica se približila i zgranuta ustanovila kako Lukrecija ima izrazito zelenkastu boju lica, a iz njezinih usana, prislonjenih o ljepljivu površinu stola, otječe smrdljiv potočić sline, stvarajući majušno jezerce, a malo zatim i slap preko ruba stola, koji se gubi na njezinim koljenima. Na njezinoj odjeći vide se tragovi koji upućuju na izravan kontakt s erupcijom želučanih sadržaja, a i kad se ne bi vidjeli, mogli bi se nanjušiti. Smrdjela je i po mokraći. Ante je u sličnom stanju: također bez svijesti leži na stolu i nešto mrmlja. Jasno se vidi kako je i on nedavno povratio.

- GOSPODINE TIĆ!!! ZAR STE DALI DJECI PITI??!! - strašno se uznemirila odvjetnica.

Mirko se samo nasmijao. Hrvoje je facijalnom ekspresijom izrazio negodovanje zbog buke, a

Ante je promumljao:

- ...mmmmeni još pelina meni dajte. Dupli jedan.

Mirko ga je pokroviteljski potapšao po glavi i pohvalio ga:

- Dobar je mali, pije kao zmaj. Što je sve usuo u sebe od jučer ujutro... Ja sam vidio odrasle koji su pali od toga. A gle njega, dvanaest godina tek ima! I još bi pio! Neka, neka... dat će tebi barba Mirko. Srđane, daj još dupli pelin i dve ljute. I što gospođica hoće - pokazao je rukom prema odvjetnici, kojoj se od užasa kosa dizala na glavi i nikakav lak ni gel to nisu mogli spriječiti. Mirko je i dalje pričao:

- Jedino me Lucy malo razočarala. Od jutros nije s nama. A i sinoć je imala nekih problema s mjehurom, mislim da joj ona gajba pive koju je popila između sinoćnjeg zatvaranja i jutrošnjeg otvaranja krčme nije dobro legla...

- VI STE LUDI!!! ONI MORAJU ODMAH U BOLNICU NA ISPIRANJE ŽELUCA!!! HITNO!!! - odvjetnica se sva tresla, a Hrvoje ju je pokušao utješiti:

- Ma, gospođo, niš' se Vi ne brin'te. Nikaki doktor njima ne treba. Pili su oni i puno travarice, to Vam je lijek za sve bolesti! - jedva razumljivo je mumljao, a onda je došao i krčmar Srđan, spustio na stol naručena pića i ljubazno upitao gospođicu odvjetnicu što bi ona popila.

Mirko je uzeo dupli pelin, pridignuo dvanaestogodišnjem sinu Sotoninom glavu i usuo mu gorko piće u usta.

Odvjetnica je počela iz sveg glasa vrištati, proživljavajući živčani slom. Privučen njezinim vriskom, kroz vrata je uletio ogromni vozač limuzine, iščupavši ih pritom iz šarki. U očima mu je velikim slovima pisalo: *ubijanje mi je posao, ali radim ga s puno ljubavi*. Prišao je odvjetnici, svojim dlanom prekrpio cijelo njezino rame i pola nadlaktice i grobnim glasom upitao:

- KOGA?

Na veliko olakšanje svih prisutnih, odvjetnica nije izgovorila nikakvo ime, a na još veću sreću nije rekla ni sve njih. Rekla je samo:

- Molim te, odnesi djecu i psa u auto, IDEMO ODAVDE! - grdosija je štenca stavila u džep,

prebacila po jedno pijano dijete preko svakog ramena i izašla iz krčme. Odvjetnica je krenula za njim.

Mirko je nesigurno ustao i klateći se na mjestu viknuo:

- Hej! A moj novac?

- Vaš NOVAC? - odvjetnica se ljutito okrenula. - USUĐUJETE SE PITATI ZA NOVAC??!! -
zatim je duboko udahnula nekoliko puta kako bi se smirila, pa profesionalno nastavila:

- Gospodine Tić. Jedino što možete očekivati je sudska tužba zbog zlostavljanja djece i dovođenja njihovih života u opasnost! Vidjet ćemo se još, gospodine Tić. Na sudu - uz te riječi napustila je krčmu.

Miroslav Tić, zvani Mirko, ljuljao se na svojim nesigurnim nogama još neko vrijeme, a zatim se srušio u svoju stolicu. Do njega je sjedio Hrvoje, tupa izraza lica, kao da se baš ništa nije dogodilo. Nekoliko minuta su zurili u prazno, a zatim su istovremeno posegnuli svaki za svojom čašicom te iskapili sadržaj istih dobro uvježbanim pokretom, a onda je Hrvoje rekao:

- Nema plaće?

- Nema - odgovorio je pijani psiholog-profesor.

- Šta's sad?

- Pit' alkohola.

- Pošteno. Srđane, daj još dvije duple! - naručio je Hrvoje, a Srđan je spremno poslušao. Nove dvije mjerice alkohola aterirale su na stol.

- A gdje ću ja spavat'? Kuća mi je puna crvi! - sjetio se Mirko.

- Mo's spavat' u mom kombiju.

- Lukrecija je povraćala u njemu.

- A.

Kraća stanka. Hrvoje je popio svoju čašicu a Mirko se zamislio.

- Nego, kad smo kod nje... Hrvoje, ono... Jesi li ti sinoć koristio kornt... kortn...

kontracepciju? – upitao je zureći u čašu rakije.

– Jok ja – priznao je Hrvoje.

– A ona... Ona trojica poslije tebe?

– A šta ja znam... Kol'ko ja znam, nisu.

– A ona dvojica na cesti?

– Koja dvojica?

– Smetlari, sjećaš se?

– Aaaa, ta dvojica... Ne, ma kak'i... Al' onaj tip što je pred jutro naletio predzadnji... Onaj šta je izgled'o k'o klošar, on je im'o gumicu... Samo mislim da je bila već rabljena. 'Ko zna di je on to naš'o.

Muk. Tišina.

– Misliš li ti da je Đavolu vrijeme da, ono... postane djed? – pleo je Mirko jezikom, malo krivo, malo pravo.

– Ha, ima i on već koju godinu... Mog'o bi komotno.

– Misliš da bi ga to moglo jako uznemiriti?

– Ma kak'i. Sve je to za ljude – tješio ga je Hrvoje.

Mirko je iskapio rakiju osjećajući kako sve manje vlada svojim osjetilima.

– E, a jesu li Sotonina djeca imuna na spolne bolesti?

– Ma oprat' će se, pa će bit' dobro! Šta se brineš, ima danas penicilina... – tješio ga je Hrvoje. – Nego, rec' ti meni, kol'ko smo mi zaradili?

Mirko se zamislio, pa izvadio papirić s bilješkama:

– Evo, ovako. Za Lukreciju smo uzeli po 800 kuna...

– A mogli smo i više! – dodao je Hrvoje.

- Mogli smo, ali neću pljačkat' ljude. Cura je bila mrtva pijana, jedva se micala. Dakle 800 kuna, puta jedan, dva, četiri... devet, tebe ne računamo. Puta 800, to ti dođe... Srđane, koliko je devet puta 800?

- 7.200 - odgovorio je krčmar.

- 7.200 kuna. A za malog Antu, imali smo samo trojicu, ali su plaćali po 1.500 kuna, bez pitanja. A to ti je Hrvoje...

Pauza od nekoliko minuta. Onda Hrvoje upita:

- A, ovaj, Mirko... Kol'ko smo ono zaradili...?

- Šuti, računam - još nekoliko minuta pauze, a onda Mirko svečano izjavi: - 4.500 kuna.

- Šta 4.500? - pitao je Hrvoje, zaboravivši o čemu razgovaraju.

- Toliko smo zaradili iznajmljujući Antinu guzicu.

- Aha, to... Nikad ja to neću shvatit'. Za 'naku ljepoticu po 800 kuna, a za malog dečkića 1.500. Kamo ide ovaj svijet...

- To ti je stvar u godinama. Ono, što mlađe, to slađe. Pa makar i muško. Takvo ti je danas tržište, moj Hrvoje.

- A šta nisi dao onome koji je 'tio psića? Psić izgleda jako mlad, to bi onda bile pare.

- Ne može. On je htio na dug.

- A. Lukav si ti, Mirko, dobro si škole učio... I, ovaaj... kol'ko smo mi onda zaradili?

- 11.700 kuna - zaključio je Mirko u trenutku lucidnosti, s mukom održavajući glavu uspravno.

- Nije loše za jedan vikend. Bit' će mi za limariju na kombiju.

- Za limariju, za krećenje stana i novi polovni kauč, da mi netko počisti crve... A bogami i za dugove kod Srđana.

Na ovu Mirkovu izjavu, Srđan se veselo nacerio.

- Pa 'oće nama ostat koja lipa, a? - Hrvoje je bio zbunjen silnom matematikom.

- Ako budemo jako štedljivi, možda za jednu rakijicu.

Mirko je namignuo Srđanu, a ovaj je rutinskim pokretom natio još dvije rakije.

- Pa, i nije to baš neka lova, a? - Hrvoje se češao po tjemenu.

- Ts - odgovorio je akademski obrazovani svodnik pijanih maloljetnika.

Još su neko vrijeme u tišini pokušavali promišljati o vlastitoj sudbini i neumoljivosti unaprijed predodređene egzistencije, a konzekventno tome i o transparentnosti simbolike cijelog zadanog koncepta sveukupne situacije.

Onda im je postalo jasno da ništa ne shvaćaju, pa su samo šutjeli i pili. Hrvoje je prvi progovorio:

- Nego, čuj Mirko. A jes' ti naš'o kakav pos'o, a?

- Ma kakvi - odgovorio je Mirko, krajnjim naporom.

- E, jebem ti ja državu u kojoj s fakultetom nemo'sh nać pos'o! A je l' tako?

- Tako je. Srđane, daj nam još po duplu!

IGRA

- Perice, nalaziš se u učionici iz matematike. Učiteljica je napisala na ploču zadatak; jednadžbu s dvije nepoznanice. Sva djeca saginju glave i nadaju se da učiteljica neće prozvati baš njih. Što ti radiš?

- Ja skačem na nju i lomim joj vrat - izjavljuje Perica.

- Perice, razmisli malo. Ti si ODLIKAŠ! Ne bi se trebao tako ponašati!

- Hmmm, da razmislim. A, znam! Uzimam pribor za matematiku...

- Odlično Perice! I, dalje?

- Vadim šestar i zabijam ga matoroj drolji kroz oko u jebeni mozak!!!

Opća radost i odobravanje. Samo je jedan glas nezadovoljan:

- Ufff... dobro. Ti to napraviš. Jurice?

- Da? - upitao je novi glas.

- Jurice, ti se nalaziš u školskom zahodu. Nastava je u tijeku, sam si u prostoriji. Izvadio si joint, zapalio si ga i sad pušiš. Odjednom začuješ korake. Netko se približava.

- Ja provirim. Tko ide? - pita Jurica.

- Ide školski domar. Čini se da je primijetio dim.

- U redu. Ovako: čekam da se približi, a onda čupam vrata od zahoda i razbijam mu njima glavušu! - slavodobitno uzvikuje Jurica.

- Uff... Jurice, ti si dječak od trinaest godina. Imaš pedeset kila. NE MOŽEŠ iščupati vrata i vitlati njima. Jasno?

- Aaaa, tako... da, da... onda gasim joint i čekam da otvori vrata.

- Dobro. On stvarno prilazi vratima i otvara ih.

- Ja koristim iznenađenje i udaram ga šakom u prepone. Jel' pao?

- Nije pao, nisi ga dobro zahvatio. On te pokušava primiti rukom za vrat...
 - Ja hvatam njegovu šaku i lomim mu palac. Da, da! Lomim mu palac! Baš to radim.
 - Ufff... dobro, on te pušta i psuje ti mater...
 - Moju mater? Ja mu zubima čupam grkljan! Baš tako.
 - Aerrr... Jurice, ti mu pokušavaš zubima doći do grkljana, ali on te odgurne i ti udariš glavom u zid. On je puno veći i jači od tebe.
 - Ah, tako... da... Znam, vidim li prozor?
 - Da, vidiš....
 - Ja skačem kroz prozor!
 - Jurice, prozor je zatvoren.
 - Čime je zatvoren?
 - Kako, čime je zatvoren?
 - Pa, ono, je li daska, koža, navošteno platno...
 - Ne, Jurice. Zatvoren je staklenom površinom.
 - Stakl... A, da, znam! Koliko je debela... ta površina?
 - Pa, nekoliko milimetara...?
 - A, odlično! Ja skačem kroz nju!
- Svi ga hvale, dobro se toga sjetio. Ali jedan glas je i dalje nezadovoljan:
- Grhhh... dobro, ti skočiš van i pobjegneš. Ufff... Tomice!
 - Aha, slušam, reci...
 - Zvoni za kraj sata. Svi se spremaju i odlaze u dvorište na veliki odmor. Što radiš?
 - I ja izlazim.

- Dobro Tomice, izašao si. U dvorištu su sva djeca. Dječaci i djevojčice...

- Aha, ima li neka zgodna djevojčica?

- Daaa... Evo, baš prolazi jedna koja ti se sviđa...

- Aha, ja uzimam veliki kamen i gađam je u glavu!

- Što radiš!?

- Gađam je u glavu. Privlačim joj pažnju i to...

- Arrgghhh...! Dobro, Ankice, velika kamenčina te pogodila u potiljak!

Svi prisutni se smiju, opće veselje. Ženski glas progovara:

- Okrenem se i gledam tko me je pogodio. Vidim li koga sumnjivoga?

- Pa, Tomica gleda u tebe, a svi ostali zgranuto gledaju u njega.

- A jel' se meni Tomica sviđa?

- Onako. Dosta dobro izgleda.

- Fino. Ja mu prilazim.

- Tomice, ona ti prilazi. Što radiš?

- Stojim i čekam da mi priđe.

- Ankice, ti mu priđeš. Što radiš?

- Počnem otkopčavati svoju odjeću...

- MOLIM???

- Pa, rekao si da dosta dobro izgleda...

- Ankice, ti imaš TRINAEST GODINA!!! ISPRED ŠKOLE STE, USRED BIJELA DANA!!! SVA DJECA VAS GLEDAJU!!!

- Da, pa?

- KAKO DA, PA? KAKO SE TO PONAŠATE??? Dosta mi vas je! Dolazi policija, saznali su za ubijenu učiteljicu, sve vas hvataju i vode vas u stanicu. Kraj. Nećete dobiti iskustvene bodove za ovo danas!!!
- Ne seri, Tharag, dobro smo igrali s obzirom na to kako ti jadno vodiš! - pobunio se glas koji se malo prije odazivao na ime Tomica.
- Kako to misliš, Shumpe, jadno vodim???
- Da, Tharag. Partija ti je sranje, Shump ima pravo - javio se Thokk. - To je skroz nerealno. Zašto u budućnosti ima samo Ljudi, a ne i ostalih rasa? I te neke tehničke stvari su nevjerovatne, Ljudi to nikada neće izmisliti. Previše su glupi. I zašto bi škola bila obavezna za svu djecu?
- TO NIJE BUDUĆNOST, TO JE IZMIŠLJENA PARALELNA DIMENZIJA!!! IGRA JE ZNANSTVENO FANTASTIČNA, MORA IMATI TEHNIČKE NOVOTARIJE!!! I NE MORA BITI REALNA!!! - bjesnio je Tharag.
- I kakva su nam to imena? Moj lik se zove Perica! Kakvo je to ime? - čuo se još jedan glas.
- Što ti hoćeš Ugurthe? Perica je normalno ljudsko ime!
- Tharag, nismo mi od jučer! Ljudska imena su Aragorn, Gandalf, Boromir, Sturm, Raistlin, Caramon, Elminster... a ne Tomica, Jurica i Perica!
- Da i zašto se ja zovem Ankica? Hoću se zvati Galadriela! - vikao je ženski glas.
- GALADRIELA JE VILENJAČKO IME!!! - složno su viknuli Tharag, Shump, Ugurth i Thokk.
- Sva su ta gamad meni ista... - pravdala se Betharra. - Uostalom, zašto ja ne mogu igrati muškarca?
- Zato jer si žena! Ne možeš igrati muškarca... to ne valja! - objašnjavao je Tharag.
- To je diskriminacija! Ljudski muškarci su tako i tako veći slabiji nego naše curice! - žalila se Betharra.
- Uopće me ne interesira! Ne možeš dobro odigrati ni ulogu svoga spola, a kamoli suprotnog! I to ne samo ti, nego svi vi! Uopće se ne znate uživjeti u uloge! - ljutio se Tharag.

- Tharag, ti si glupan i tvoje partije su dosadne. Više nam nećeš voditi – zaključio je Thokk.
- Tako je. Idemo raditi nešto zabavnije – složio se Ugurth.
- Hej, idemo u obližnje selo poklati neke ljude! – sjetio se Shump.
- Da, to bi moglo biti dobro! Navodno da im je u posjeti neka skupina avanturista, moglo bi biti zabavno – dodao je Shump.
- Odlično, idem i ja s vama! – rekla je Betharra.

Muški Orci su je pogledali i nisu ništa rekli. Podrazumijevalo se da Orkicama nije mjesto u boju. Ustali su i izašli iz špilje.

Tharag je ostao sam pored hrpe svitaka s pravilima i nekoliko grubo otesanih igračih kockica.

Na izlazu, Ugurth se okrenuo i doviknuo mu:

- Samo da znaš, igre igranja uloga su sranje!

DEMONI

- Ja te ne vidim, ti nisi ovdje!

Grubi glas izvikivao je riječi u ritmu udaraca teškog čekića po užarenom željezu. Arome dima, znoja, sijena i nedavno odrane kože, miješale su se s mirisom snijega koji je nepozvano dopirao kroz ulaz.

- Ali, Thokk... - javio se drugi glas.

- Nemoj ti meni: ali, Thokk! Ti nisi ovdje, a kako te nema ja ne mogu razgovarati s tobom! Mogu razgovarati s nakovnjem, čekićem, samim sobom, ili onom tamo trulom mješinom koja pušta na sve strane, Trolovi je odnijeli! Ali s tobom ne mogu, jer tebe nema!

Moćni mišići su se napinjali dok je Ork zvan Thokk snažnim udarcima davao oblik budućoj sablji. Drugi Ork stajao je ispred njega i uzbuđeno mahao rukama:

- Kako me ne vidiš, Thokk! Pa ispred tebe sam!

- Tharag, gluplji si od ovog nakovnja! Znam da si ispred mene, ali se nadam da ćeš otići ako te budem ignorirao!

- Ali, samo sam rekao da...

- Da imaš sjajnu ideju! Da imaš plan! Tharag, armija Minotaura i sve njihove oštrice ne mogu napraviti toliko štete koliko to mogu tvoje ideje i planovi! Sjećaš li se one tvoje igre s kockicama, koju smo igrali prošle godine?

- Da, to je bilo...

- A sjećaš li se kako su nas starješine zbog toga dale bičevati i htjeli nas istjerati iz sela kad su čuli da se igramo Ljudi? Ne, ne sjećaš se. Ti tada nisi bio prisutan, jer si otišao slušati priče onog ludog barda koji je sasvim sigurno pojeo previše svetih gljiva! A kad si se vratio od njega, pričao si o letećim brodovima koji nose strašna oružja i kojima bi mogli pobijediti vojske Patuljaka i Vilenjaka jednom zauvijek. Čak si uvjerio starješine neka ti dozvole da sagradiš jednu takvu nebesku lađu. Doveo si Gnomove da ti pomognu u izradi nacrtu i svi smo dovlačili debla, tesali daske... mjesecima nismo pošteno jeli, jer su i lovci radili na tvojoj drvenoj ptici. A onda si rekao da u njoj mora gorjeti velika vatra, pa smo organizirali napad

na dobro čuvanu karavanu ne bi li oteli zapaljivo ulje. Poginulo je deset vrijednih ratnika. I što se desilo kad smo to postavili u tvoj leteći brod i zapalili?

- Pa... nije poletio - slegnuo je ramenima.

- NIJE POLETIO?!?! O, ali poletio je! Na sve strane istovremeno! U požaru koji je izbio izgorjelo je pola naselja, zajedno s još četrnaest naših ratnika! Na svu sreću Gnomovi nisu izgorjeli!

- Da, bili su pečeni taman koliko treba - brisao je Tharag podlakticom slinu koja mu je curila iz labrnje.

- Fini i hrskavi, točno - složio se Thokk - ali njih smo mogli pojesti i uz manje gubitke! A što je bilo kad si tvrdio da Orci iz plemena Zagg čuvaju u jednoj špilji leteći brod koji je došao sa zvijezda? I da postoje posebni odredi njihovih ratnika koji se odijevaju u crno i koji ne žele da se za to sazna? Otišli smo tamo, prekršili mir i pobili se sa Zagg-Orcima, da bi na kraju našli špilju. I što je bilo u njoj?

- Ovaaj... bila je zauzeta...

- Bila je zauzeta? Unutra je bio CRVENI ZMAJ!!! Tako mi očnjaka, tad si zaslužio da te pošaljemo Patuljcima da na tebi isprobavaju sjekire! - kapljica znoja pala je s Thokkova čela na užareno željezo i isparila u trenutku.

- Thokk, vjeruj mi, ovo uopće nije opasno!

- To uopće nije opasno? Čekaj, sjećam se još jedne stvari koja uopće nije bila opasna... jesi li u zadnje vrijeme vidio Shumpa? - dvije iskre koje su poletjele probuđene nešto snažnijim udarcem čekića, ostavile su na trenutak svoj odraz u Thokkovim zjenicama.

- Paaa, ne nisam... - priznao je Tharag, kopajući široku nosnicu dugim, debelim noktom.

- A znaš li zašto ga nisi vidio?

- Mmm... da nije u lovu? - Tharag je proučavao iskopinu na vrhu nokta.

- Ne, nije u lovu.

- Možda je u ratnom pohodu?

- Ne, nije ni u ratnom pohodu.
- Išao je prodati plijen iz neke pljačke?
- Ne, nije ni to.
- Pa gdje je onda? - pitao je Tharag, obрисavši nokat o dlakava prsa.
- Ne znam. Nitko nije čuo za njega otkako ga je starješina prodao u roblje.

Thokk je na trenutak zastao s poslom, da bi tišinom naglasio rečenicu.

- Shumpa? Prodao u roblje? Zašto...? - Tharag je bio iznenađen.
- Zato Tharag, što je u tvojoj glavi manje pameti nego na Vilenjakovoj guzici dlaka. Sjećaš li se one glupe igre s oslikanim komadićima pergamenta koju si nam pokazao? One kad svatko ima svoju hrpicu sličica i onda se pravimo da se sličice međusobno napadaju i bore? - nastavio je kovati u rečeničnom ritmu.
- Da, vama se nije svidjela. Jedino Shump se htio igrati...

- Da, Shump se htio igrati. I natjecati na turnirima. Pa je htio kupiti nove, bolje sličice. Kasnije su mu i te nove postale slabe, pa je htio još novije. Onda je otišao među Orke iz plemena Prymm i zadužio se. Pa se zadužio još malo. A kad su oni došli naplatiti svoje, dug je bio toliki da naš starješina nije imao druge nego da Shumpa proda u roblje Prymm-Orcima!

Uz te riječi Thokk je kliještima podignuo dovršenu oštricu sablje i zadovoljno je odmjerio pogledom. Zatim ju je iznio van i stavio hladiti u snijeg. Tharag je capkao za njim, pokušavajući iznijeti svoju ideju.

- Ovog puta sam se dobro i ozbiljno pripremio. Nabavio sam upute od jednog Impa koji služi moćnom čarobnjaku...
- OD IMPA!!!? Jaooo... ne želim slušati!

Thokk se ljutito zaputio preko snijegom prekrivene poljane, pokušavajući pobjeći od Tharaga i njegovih planova. Po poljani su se motali i drugi Orci, zaokupljeni raznim aktivnostima. Jedan od njih, koji je nosio veliki balvan preko ramena, uočio ih je i krenuo im u susret.

- Zdravo, Thokk, zdravo, Tharag!

- Zdravo, Ugurthe! Slušaj, imam sjajnu... - pokušao je Tharag, ali Thokk ga je ponovo prekinuo.

- Što god rekao, ne slušaj ga!

- Što, zar Tharag ima još jednu od svojih ideja? - smijao se Ugurth. - Pa neka kaže, barem ćemo se nasmijati - pristao je Ugurth.

Tharag je veselo urliknuo: - Izvrsno! Pogledaj, ovo su rune...

Iz svoje pregače izvukao je prljavi komad neke ljuskave kože, na kojoj su smeđom bojom bili iscrtani magijski simboli.

- ...koje treba nacrtati na zemlji, pijesku ili snijegu. Onda se u sredini nacрта veliki krug i pročitaju ove riječi. Dobro je ako ih ponavlja zbor glasova.

- Tharag, nitko od nas ne zna čitati! - podsjetio ga je Thokk.

- Ja znam, naučio me je stari bard - pohvalio se Tharag, a Thokk se uhvatio za glavu s bolnim izrazom lica. Ugurtha je zanimalo nešto drugo.

- I što se onda dogodi?

- Otvori se prolaz između svjetova i u velikom središnjem krugu pojave se Ljudi iz paralelne dimenzije. Iz one dimenzije u kojoj se zbivaju bajke, u kojoj postoje leteći strojevi i oružja koja grme! Onda možemo te Ljude zarobiti i natjerati ih da nam odaju svoja tajna znanja i vještine!

Tharag je bio oduševljen vlastitom idejom, a Thokk nije mogao vjerovati svojim dlakavim ušima.

- Tharagggggg... Imp ti je dao upute za otvaranje prolaza među svjetovima i ti mu vjeruješ! Otvoriti ćeš vrata u Pakao i dovući ćeš nam Demone i tko zna što još sve ne!

- Thokk, ne ponašaj se kao zloguki Vranolujni vrač! - dobio mu je Ugurth i nastavio: - Ako zarobimo Ljude iz druge dimenzije, ovladat ćemo moćnim oružjima! Sastavit ćemo nepobjedivu vojsku i nijedno Orkovsko pleme neće nam biti ravno!

- Tako je! A mi ćemo postati starješine! - Tharagove nosnice su se već ponosno širile.

Thokk se zamislio nad slikama bogatog plijena i obnaženih Vilin-djevica.

- Pa to uopće ne zvuči kao loša ideja - rekao je Ugurth.

- Uopće ne zvuči, je l'da Thokk? Zamisli, bardovi će svirati pjesme na gajdama u našu čast - Tharag je bio sav umilan.

Thokk je šutio još neko vrijeme, a onda je rekao: - Tharag, ako ovaj put ispadne neko sranje...

- Neće, bez brige!

- ...bardovi će svirati pjesme na gajdama napravljenim od tvog želuca!

* * *

U rani suton istog dana, skupina od desetak mladih ratnika Orka stala je u neurednu vrstu na pustom šumskom proplanku. Tharag je istupio ispred njih i objasnio im što trebaju činiti. Zatim je na besprijeckorno bijelom snježnom pokrivaču nacrtao simbole kakve mu je dao Imp i veliki krug u kojem bi se trebali pojaviti Ljudi iz svijeta bajki. Glasom punim strahopoštovanja, Tharag je počeo čitati magične riječi: - *Snemm anas ny Ayizavllam Ann'ayirts!* - a zbor orkovskih glasova nevješto je ponovio za njim.

Nastavio je: - *Ennup Ettellakob! Anarett! Anarett!* - na rubu kruga počela se vrpeljiti nepoznata sila.

- *Ayizavllam! Anarett! Y EYIK'ARR MANN ETYAD!!!* - iz sveg grla je viknuo Tharag.

Nebo se nad njihovim glavama rasprsnulo. Iz kruga je u vis suknuo stup zelenkastog plamena koji se brzo ugasio, ali je za sobom ostavio gusti oblak dima. Trebalo je neko vrijeme da se razide, a onda su Orci počeli uočavati konture triju stvorova koji su se pojavili unutar kruga.

Bili su skoro njihove visine, malo previsoki za Ljude. Imali su po dvije noge i ruke, to da... ali glave? Nisu li im glave prevelike za...? Nalet vjetra naglo je raščistio zelenkasti dim, otkrivajući Orcima potpuni pogled na pridošlice.

Zrakom se prolomio bijesni Thokkov krik.

- THARAG, UBIT' ĆU TE!!!

Tri stvorenja imala su humanoidna tijela i nosila su neku vrstu odjeće. Ali, glave im bijahu ogromne, čudovišne, naprosto zvjerske. Ralje su im gladno zijevale, a ubilački pogledi strijeljali su po prestrašenim Orcima. Vitlali su oružjem i stvarali gromoglasnu buku. Thokkove najcrnje slutnje su se obistinile: Tharag je otvorio vrata samim Demonima iz Pakla.

Složno kao jedan, Orci su potrčali kroz šumu ka svome naselju užasnuto zapomažući cijelim putem. Naravno, s izuzetkom Tharaga koji je zaključio kako se neko vrijeme ne bi trebao pojavljivati među svojim plemenom, pa je otrčao u drugom smjeru.

Tri čudovišta ostala su urlati na proplanku. Nakon nekog vremena dosadilo im je urlati, pa se jedno čudovište obratilo drugom:

- Ma, Frane, kade su si šli? Zač smo nas tri sami tu, kako tri mone?

- A vero ne znan - odgovorilo je drugo čudovište, a onda je skinulo groznu masku otkrivajući rumeno ljudsko lice. - Morda su si šli čagod popit. Ki će ga vrah znat. Ča ti pensaš, Matej? - obratio se trećemu.

- Niš ja ne pensan. Ja samo znan da ovi tu ča tečeju po šume nisu naši Halubajci! - odgovorio je Matej, češući se po plavo-bijeloj mornarskoj majici.

- Morda su Žejanci? - pitao je Frane, otvarajući plastični kanistar od osam litara koji je nosio u ruci. Zamirisalo je bijelo vino.

- Ma ča si munjen? Kakovi Žejanci? - usprotivio se onaj prvi.

- A ča ti ja znan, Paškvan, znaš da ne vidin niš bez očali - pridignuo je kanistar do usana i otpio, brat-bratu, pola litre bijeloga.

- Si morda slep, ma nisi gluh. Da su to Žejanci, bi se čulo kako kampanaju. A ovde samo mi kampanamo! - da to potvrdi zamahnuo je još dva puta bokovima, glasno zazvonivši zvonima koja su mu visila o pojasu i zaključio: - To su ti ona dečina ka se sako leto maškaraju va neakove svemirce i ča ti ja znan kakove bedastoće.

- Vero ja - složio se Matej - a kade ćemo mi sad?

- Ah - rekao je Frane, - malo ćemo si vina popit, pa remo daje kampanat. Tako je najboje.
- Jušto - složili su se Matej i Paškvan i nastavili zvoniti u slavu Halubja, Mesopusta i maškaranih užanci.

MARIO

(ne preporuča se mlađima od 18 godina)

Vlažni se vjetar nestašno poigravao kapljicama pjene valova, povremeno slanim prstima dodirujući i njegove usne. Mario bi se tada obliznuo, uživajući u šumu valova i mirisu mora.

I, naravno, u pogledu.

Pogled je i bio razlog njegovog boravljenja u sjeni gusto izraslih stabljika bambusa, nekoliko sati nakon zalaska srpanjskog sunca. Tik uz opustjelo šetalište duž mora, Mario je vrebao.

Jednostavno rečeno, Mario je bio voajer ili, kako bi se prosti puk lijepo izrazio – drkadžija. Običavao je skrivati se u grmlju blizu mjesta na kojima se okupljaju mladi parovi bez riješenog stambenog pitanja, te promatrati njihove ljubavne radnje baveći se istodobno samim sobom.

A ovo je bilo njegovo omiljeno mjesto. Zahvaljujući izvrsnom odnosu svjetla i sjene, imao je dobar pogled dok je sam bio u potpunosti skriven. Našao je čak i oveći kamen na kojega je sjeo, raskopčao traperice, zavukao ruku u prepone i čekao.

Nije trebao puno čekati. Vrlo brzo je mladi par bio na plaži, udaljen niti deset metara od njega, u nježnom zagrljaju. Mario je brzo izvukao mlitavi kobasičasti privjesak, podaren od majke prirode da mu život bude nečim ispunjen, te počeo vršiti radnje koje su u mnogočemu podsjećale na mužnju domaćih životinja. Dvoje mladih su, potpuno nesvjesni njegove prisutnosti, odigrali vlastitu scenu, prožetu ljupkim nježnostima i mladenačkom strašću.

I, upravo u trenutku kada je Mario sa zadovoljstvom primijetio kako se njegova bambusova mladica pretvara u pravu čvrstu stabljiku, djevojka je primakla svoje usne uhu mladog izabranika i tiho mu šapnula nekoliko riječi. Usljedila je reakcija:

- Ti si ŠTA?!? - uzbuđeno je dignuo glas, odgurnuvši je od sebe.

- Možda nisam, ne znam... ali kasni mi već dugo... meni NIKAD ne kasni... mislim da sam trudna... - rekla je uplašeno.

Mario je razočarano zastao u pola pokreta zgloba i pustio stvar da mu ispadne iz ruku.

Noćas nije imao sreće, već se vidi da od ovih nema ništa.

- Kako, MISLIŠ da si trudna??? Pa, kupi jebeni test!!! Možda nisi... nemoj mi odmah s takvim šprehama... - tip je ustao i mahao rukama, pokušavajući pokretima naglasiti svoje riječi.

Ona je bila na rubu suza i polako je klizila na drugu stranu.

- Kupila sam test... - šmrknula je.

- Da, kupila si, dobro, i? Jesi se testirala?

- Jesam... - zaplakala je, glasno jecajući.

- NEMOJ MI JEBENO CMIZDRIT'! JESI TRUDNA ILI NISI??? - vikao je, očito izgubivši kontrolu.

Marija ovaj razvoj događaja uopće nije zadovoljavao.

- NE DERI SE! JESAM! JESAM, TRUDNA SAM! ČESTITAM, POSTAT ĆEŠ OTAC! - vrištala je, očito proživljavajući živčani slom. Lice joj je mijenjalo boju ka truloj višnji, a tijelo joj se toliko treslo da je i Mario to primijetio.

Tip je pokrio lice rukama, pokušavajući se smiriti.

- Ma kakav otac... imam JEBENIH OSAMNAEST GODINA! TI SI JOŠ MALOLJETNA, KRAVO BLESAVA! STARI JE KEŠIRAO MILJU EURA DA ME UBACI NA HOTELIJERSKI FAKS U IKI I SAD BIH JA TREBAO ODUSTAT' I BAVIT' SE UZGOJEM DJECE!? - duboko je uzdahnuo, ne skidajući dlanove s lica. - Slušaj, skupit' ćemo neke pare i ti ćeš lijepo na abortus i sve će bit' u redu...

- Neću... ne idem na abortus... ne mogu... - plakala je.

- Kako ne možeš?! Pa, nije ti to jebeno nešto teško!!! Ti samo trebaš ležat' na stolu, doktor radi sav posao!!! - unosio joj se u lice, raskolačenih očiju.

Ona je okretala glavu od njega.

- Ne mo-mogu ubiti be-bebu... - mucala je.

- Ne možeš? PUŠI KURAC, GLUPAČO, PA NEĆEŠ OSTAT' TRUDNA! DA NE MOŽEŠ UBIT' BEBU! TO SI MOGLA PRIJE MISLIT'! - vikao je, uhvativši je za ramena i tresući je.

- Pusti me... - jedva je izgovorila između dva jecaja. Odgurnuo ju je i ona je posrnula na šljunak plaže.

- Pa da. To ću i napraviti'. Pustiti' ću te. Trebao sam to napraviti' još davno - okrenuo se i počeo odlaziti. Ona je vikala za njim:

- NE MOŽEŠ ME SAD OSTAVITI! PA, TRUDNA SAM!

- ŠTA SE JEBEŠ KAD TI ŠKODI! - dobacio je i napustio Marijevo vidno polje. Ona je plačući otišla u suprotnom smjeru.

Mario je pokušao još malo profitirati od prizora uplakane maloljetnice, ali nije to bilo to. Mario je trebao akciju. No, noć je još mlada, tješio se. Valjda će naići još koji par.

Sati su prolazili, a Mario nije imao sreće. Mjesečev srp je već obišao više od polovice svojeg puta i letimičan pogled na sat je rekao Mariu kako se bliži vrijeme za polazak. I već je krenuo zakopčavati traperice, kada začu neke glasove kako se približavaju.

- ...nije našao. Ali je ona već od prije to imala, pa mu je posudila - govorio je nježan i mazan ženski glas. Mario se ostavio dugmeta.

- Vidi, ovdje je lijepo mjesto. Možemo sjesti na plažu - rekao je odmjeren muški glas.

I Mario je sada mogao vidjeti par. Bili su lijepi. Oboje. Mogli su imati između 25 i 30 godina, očito sportski tipovi. On je bio mišićav, kratke kose, nosio je usku crnu majicu kratkih rukava koja je jasno ocrtavala konture njegovog tijela. Imao je i lagane ljetne hlače od tankog, bijelog materijala. Ona je imala dugu crvenu kosu vezanu u rep. Njezino tijelo bez grama masti pomicalo se mačjim pokretima, jedva pokriveno suknjicom kakvu nose tenisačice i nečim za što Mario nije znao je li grudnjak ili jako malen top.

Mario je zauzeo ispravan položaj za masturbaciju, osjećajući kako mu se krv pretače iz trupa u pulsirajući ekstremitet koji mu je stršao iz rasporka.

Par je sjeo na plažu. Zagrlili su se i počeli neobavezno milovati. Mario je situaciju shvatio dosta ozbiljnije te je vrijedno prionuo na masažu svoje skromne isprike za muškost. Do ušiju su mu dopirale riječi koje su dvoje ljudi na plaži izgovarali.

- Mmmm... tražila sam te još preksinoć. Ali nisi se javljao... - zavukla je ruku pod njegovu majicu i gladila mu prsa.

- Bio sam zauzet. Imao sam sastanak - rekao je, mazeći joj bedro.

Mario je uživao, nestrpljivo iščekujući eskalaciju intimnosti.

- Daaa? Kakav sastanak?

- Jednom tjedno se sastajem s poslovnim suradnicima. Raspravljamo o poslovnim dosezima, strategijama pristupa klijentima, širenju mreže... poslovne stvari.

- Ma, kakvim se ti to poslovima baviš? - pitala je privijajući se uz njega. Njegov dlan se pomaknuo na njezinu stražnjicu. Mario je ubrzao tempo.

- To je jedan novi pristup tržištu. Zasniva se na međusobnom povezivanju ljudi unutar mreža. Profitiraš širenjem mreže... Što je više proširiš zarađuješ više novca... - objašnjavao joj je dok se ona naslanjala na njega, tjerajući ga da se spusti iz sjedećeg u ležeći položaj.

Posjela mu se na donji dio trbuha, uzjahavši ga kao konjića. Mario je izgarao od radosti gledajući kako joj se suknjica zadiže. Osjetio je kako mu se dlan znoji. Ili to vlažno možda nije bio znoj?

- Što će ti novac? - pitala je, milujući ga.

- Treba mi... želim kupiti novi auto, DVD, kućno kino... možda i novi stan...

- Ne mogu vjerovati... postao si pravi zemljak... - smijala se.

- Hej, moram se uklopiti u društvo... bez novca si nitko... - rukom je pošao uz njezin bok, uz rebra, da bi smirio prste na njezinoj dojci.

- Uklapanje ti je postalo previše bitno. Nekada nisi bio takav, sjeti se... Sad si postao nekakav uglađeni trgovac, ekonomist... pripitomili su te. Prije si bio zvijer, bio si divlji, jak...

- Još uvijek sam jak. I lako podivljam i postanem prava zvijer... - govorio je, smješkajući se.

Mario je nalazio da njihov razgovor obećava vrlo poticajan nastavak radnje, a izgleda da se i izvjestan dio njegovog tijela slagao s time.

- ...nekad ništa nije promicalo tvojim čulima. Bio si svjestan svakog šuma, vidio si svaku

sjenku... nitko ti nije mogao prići s leđa, ili šuljati se neopažen... Sad si otupio. Ne vidiš i ne čuješ ništa – zadirkivala ga je. On se glasno nasmijao.

– Kakve su ovo provokacije? Zlato, još uvijek sam onaj stari, nisam se promijenio. Znam točno na što misliš, primijetio sam čim smo stigli. I primijetio sam kad si ti primijetila. Još uvijek sam brži od tebe... – škakljao ju je po rebrima.

Ona se vrpjila, pomaknuvši svoju stražnjicu niže, na njegove prepone. Smijala se.

– Jesi li onda za akciju? – pitala je maznim glasom.

– Naravno – odgovorio je, hvatajući rukom njezin top i skidajući joj ga lako preko glave. Grudi napetih rumenih bradavica bljesnule su na mjesecini. Ona je bila puno žustrija i žustrim mu je pokretom rasparala majicu, otkrivajući njegovo snažno tijelo.

Mario je bio pred ekstazom. Ubrzano je dahtao, kao pas na ljetnoj žezi. U kutovima usana skupljala mu se slina i sav je drhtao od uzbuđenja. Drhtanje je još više pridonosilo kvaliteti suptilne interakcije između ruke i vlastitog penisa te je Mario naslutio da se približava željenom cilju.

Dvoje ljubavnika na plaži bili su sada potpuno goli. On je još uvijek ležao na leđima, a ona je jahala na njemu. Raspustila je raskošnu crvenu kosu, zabila nokte u kožu njegovih prsa i upitala:

– Jesi li spreman?

– Rođen sam spreman. Kreni!

Mario se upravo spremao poput živog topa ispaliti svoje sjeme, kad je prekrasna gola žena skočila sa svoga partnera i brzo kao olimpijska trkačica pojurila prema njegovom zaklonu od bambusa.

Još dok je bila u prvom skoku široko je razjapila čeljusti, otkrivajući snažne, životinjski dugačke ocnjake i još cijelu paletu šiljastih zubi. Kao mačka je ispružila prste i iz njih su izvirile oštre pandže, idealne za paranje mesa. Ni njezin partner nije oklijevao; u sekundi je iz ležećeg položaja prešao u trk, dok su mu se crte lica brisale i ponovo stvarale, kao da kosti mijenjaju svoj položaj i oblik pod kožom.

Užasnut demonskom preobrazbom, Mario se istog časa dao u bijeg. Okrenuo se i potrčao,

raskopčanih traperica i izloženog nabreklog penisa, koji nije shvatio naglu promjenu u radnji, već je u nekontroliranim trzajima rasipao sluzavo tkanje života po okolnom bilju, zemlji i Marijevim cipelama.

Mario je brzo shvatio kako bambusov gustiš nije zahvalno okružje za trčanje. Glavom je udario o jednu deblju stabljiku, a one tanje su ga šibale po rukama, nogama i njegovoj omiljenoj igrački. Čuo je kako se iza njega lomi gustiš i bio je previše uplašen da bi pogledao čudovišne kreature. Nije si dozvolio ni gubiti vrijeme na zakopčavanje hlača ili skrivanje spolovila. Jednom rukom je pridržavao traperice, a drugom je pokušavao u trku pred sobom razmicati bambuse, što nije bila laka zadaća, jer ih u mraku nije niti vidio dok nije prišao sasvim blizu. Mogao je čuti kako se njegovi progonitelji sve više približavaju i znao je da u ovoj utrci nema izgleda.

Morao je hitno naći neki zaklon, neko skrovište... noćas nije imao sreće, ovo nije bila njegova noć. Izletio je iz gustiša na pješačku stazu uz more i, ne prekidajući trk, grozničavo je pogledom tražio... i sreća mu se konačno osmjehnula! Ugledao je malu napuštenu građevinu, nekakvu šupu, ili možda staro spremište za barke... nije točno znao, ali nije niti bilo važno. Bacio se kroz otvor vrata, tren prije no što su njegovi progonitelji izbili na čistinu. Čuo je da su njihovi koraci stali. To znači da ga nisu vidjeli i da ne znaju gdje je! Izvrsno. Kad-tad će netko proći putem i oni će se morati maknuti... samo treba biti strpljiv.

Osvrnuo se po prostoriji u koju je upao, prešao pogledom po golom podu i zidovima... i shvatio da nije sam! U kutu sobe sjedila je uplakana maloljetna trudnica! Brisala je suze iz očiju i upitala:

- Tko je to? - trebalo joj je neko vrijeme da uspješno razazna detalje na figuri koja joj se nepozvana pridružila u njezinom mraku. Mario je zaustio da joj nešto kaže, da je smiri, da je zamoli da šuti... ali ona je spustila svoj pogled prema njegovim raskopčanim hlačama iz kojih je još uvijek visio (sada već ponovo mlitav) dokaz pripadnosti jačem spolu. Širom je rastvorila oči i iz sveg glasa vrisnula:

- AAAAAA!!! MANIJAK!!! BJEŽI OD MENE!!! U POMOĆ!!!!

Opsovao je svoju nesreću i ovaj put zakopčavši traperice istrčao ponovo u noć.

Oni su čuli njezin vrisak i već su krenuli prema napuštenoj kućici. Mario ih je sada imao priliku bolje pogledati: bili su ljudske forme, ali snažniji. Koža im je bila pokrivena finom sivom dlakom, prsti su se na vrhovima nastavljali u oštre pandže, upotpunjujući zastrašujući

dojam čeljusti deformiranih kako bi se u njih smjestio arsenal opakih zubi. Uške su im bile zašiljene i zabačene unatrag, nosnice proširene kako bi primile više zraka, a oči su im se sablasno ljeskale pod svjetlom mjeseca. Odmah su ga opazili i krenuli u potjeru. Grabili su naprijed ogromnim skokovima, četveronoške. Razbacivali su šljunak snažnim zamasima, bivajući svakim skokom sve bliži svome plijenu.

Mogao je jasno čuti režanje. Bježao je što je brže mogao, ali noge su mu se činile olovnima, a pluća ga boljela kao da umjesto zraka pokušava udahnuti krutu tvar oštarih rubova.

Stigli su ga bez problema. Zubi su mu se zarili duboko u meso lista i Mario je pao uz bolan jauk. Pandže su mu rovale po leđima, dok se druga zvijer bacala na njegovo rame i vrat. Osjećao je kako mu moćne čeljusti drobe kosti, kako mu otkidaju komade mišića. Čuo je kako pucaju počupane tetive. Okrenuli su ga na bok i VIDIO je kako se dlakavo čudovište podiže na zadnje noge, držeći u ustima njegovu otkinutu potkoljenicu. Bio je doslovce raskomadani, a još uvijek živ. Krv mu je liptala na sve strane, curila mu u oči i mutila pogled.

Na šljunku napuštene plaže, uz blijedu svjetlost mjesečevog srpa, njegov je perverzni život svršio.

Demonske zvijeri još su kratko vrijeme zadovoljno promatrale svoje djelo, a zatim su svoj interes usmjerile jedno na drugo. Zamijenili su nagon za lovom i ubijanjem nagonom za razmnožavanjem, valjajući se u lokvi krvi, koristeći mrtvo tijelo kao jastuk.

Na žalost, Mario nije doživio da vidi ovu jedinstvenu scenu trijumfalna seksa nad truplom poražene lovine, život ga je napustio previše rano.

Paradoksalno, bio bi to jedini seks u kojem je sudjelovao kao nešto više od pukog promatrača.

Mario stvarno nije imao sreće.

PRIPOVIJETKA

- Pa ja ne mogu tako!!! Ja ću poludit'!!! - vikao je umjetnik, gospodin pisac po imenu Miljenko.

- Bzzzt *PLINK kvrc tuuut... gospodine, možda ja mogu nekako pomoći...?* - nesebično se nudio kućni robot iz serije R74.

- Oni nisu normalni! Što je njima? To nisu uvjeti za rad! - uvaženi velikan pisane riječi vibrirao je od ljutnje, poput nekog aparata nedolične namjene.

- *PLINK kvvzzz trrrrr... molim Vas gospodine, morate paziti na svoje živc...* - svršetak robotove rečenice bio je zaglušen praskom kristalne vaze, koju je gospođa majka književnog genija poklonila svome sinu za prošli Božić. Bijaše to veliki prasak.

- Oni će tako meni!!! MENI!!! Koji sam autor prvog *Trogloditskog epa*! Koji sam napisao tisućutristošezdesetčetiriipol stranice vrhunske znanstveno fantastične ljubavne drame *Otac Orion*! Da ne spominjem uopće svoje remek-djelo *Suze Siriusa razmetnoga*! Umjesto da me mole da se udostojim poslati im tekst, oni tako...!

Kao specijalan efekt koji je trebao naglasiti dramatičnost ove rečenice, poslužilo je nekoliko tanjura od finog porculana, koji su doživjeli neočekivanu disperziju te razasuli svoje komadiće diljem prostranstva dnevne sobe.

- Bzzzt tuuut *PLINK PLINK... ah, gospodine, Vaša je majka tako voljela te tanjure...*

R74 je hitro dograbio metlu i počeo pometati krš s poda. Iako je ulagao pun kapacitet svojih procesora i naprezao elektromotore do krajnjih granica, ipak nije uspijevao čistiti tom brzinom kojom je gospodar interpunkcije i veliki mag stilskih figura razbijao nove krhke i skupe predmete.

- Ja ne shvaćam! Ne shvaćam njih! Kako oni uopće misle primiti barem jednu kvalitetnu pripovijetku pod takvim uvjetima? - stuštio je svoje tijelo u fotelju, konačno prestavši devastirati imovinu mahom plaćenu novcem svoje majke. Izmoren kreiranjem kaosa teško je disao, a ruke su mu se i dalje tresle.

- Tuuut *PLINK krrrrrr... koga ne shvaćate, gospodine? Kakvi su to uvjeti, ako smijem pitati?*

R74 je pobjedonosno uočio kako se gomila smeća konačno prestala povećavati.

- Uvjeti su tri do pet kartica teksta... – snuždeno je izjavio literarni gigant Miljenko.

- *Bzzzt trrrrr PLINK... oprostite gospodine, nije li to samo jedan uvjet? I za što je uvjet, gospodine? I, ako smijem biti radoznao, kakvog teksta?*

R74 je već počistio veći dio sobe i sada je nešto kapaciteta svojih procesora mogao zaokupiti analizirajući problema gospodina Miljenka, ljubavnika muza.

- To je uvjet za sudjelovanje u natječaju za najbolju SF priču. Priča mora biti duga tri do pet kartica teksta. Ostali uvjeti su razumljivi, ali ovaj nema smisla! To je suludo!!! Tri do pet kartica??? Kakva je to glupost!

Neosporeni kralj književnog univerzuma je ponovno ustao i počeo bijesno kružiti dnevnom sobom.

- *PLINK kvrc kvrc tzuuuzt... žao mi je gospodine, ali ja i dalje ne uviđam srž problema?*

R74 je završio sa čišćenjem i sada je punu pažnju poklanjao umjetniku nad umjetnicima, Miljenku Velikome. Između ostalog, trudio se stajati između njega i stalaže s keramikom.

- Kako ne uviđaš? Znaš li ti što je kartica?

- *Bzzzt kvrc PLINK... pristupam bazi podataka... tuuut PLINK... kartica je mjera za količinu teksta, jedinica iznosi trideset redova sa po šezdeset do šezdeset i četiri znaka u jednome redu. Kartica se kao mjera najčešće koristi u novinarstvu...*

- PA, JESAM LI JA NOVINAR!!! Zašto bih ja uopće trebao znati koliko iznosi kartica!?! Zar ne koriste svi normalni ljudi stranicu formata A4 kao mjeru za količinu teksta? Zar nije razumljivije ako naputak glasi tri do pet stranica formata A4, font 12, normalni prored?

Rečenični virtuoz Miljenko je bjesnio, prskajući R74 slinom. Robotovi senzori su to prepoznali kao kišu, te su automatski uključili ugrađeni kišobran. R74 ga je iz pristojnosti isključio.

- *Tzzzz PLINK tuut... pa dobro, gospodine... sad kad znate koliko je to teksta, čemu ta silna nervoza?*

- KAKO ČEMU??? TRI DO PET KARTICA??? Što je to? Zar je to format jedne kvalitetne

pripovijetke? To nije priča, to je SMS poruka!!!

Lice gospodina Miljenka, kapetana duge plovidbe na valovima poezije i proze, poprimilo je boju ruža na usnama jeftine kurve.

- *PLINK tuuut kvrc... gospodine, ja sam siguran da veliki umjetnik poput Vas može napisati vrhunsku priču u bilo kojem formatu...*

- Ha! Kako da ne! NE POSTOJI VRHUNSKA PRIČA U TOM FORMATU! Hajde R74, pretraži svoju arhivu i reci koliko si doista vrhunskih SF ostvarenja našao u tom formatu?

- *Bzzzt tuuut PLINK... hmmm... bojim se da ste u pravu, gospodine. Među SF pripovijetkama duljine tri do pet kartica uistinu nema niti jedne koja se smatra vrhunskim ostvarenjem žanra...* - govorio je R74, istovremeno pristavljajući vodu za fini, umirujući čaj. - *Tuuut PLINK kvrc... a da skratite neku od Vaših postojećih pripovijedaka?*

- ŠTO!? Pa to bi bilo svetogrđe!! Ne dolazi u obzir! Veliki Roger Zelazny je prije nekoliko stoljeća izjavio: *"...zatražili su da je skratim na 4500 riječi. Pripovijetka je duga 9000 riječi. Kad sam prekrizio i izostavio svaku drugu riječ zvučala je smiješno. Pa to nisam učinio. Ne pada mi na pamet kasapiti dobru priču da bih zadovoljio standard pogodan za pisanje vremenske prognoze, malog oglasa ili jednostavnijeg recepta za kolače."*

Miljenko, osvajač najstrmijih književnih vrhunaca, naglo je probljedio. Širom je rastvorio oči, desnom rukom se uhvatio za prsa, a lijevom je posegnuo za prvim osloncem. Oslonca nije bilo, pa je Miljenko zateturao i srušio se na pod.

- *PLINK tuuut tuuut PLINK... gospodine!! Što vam je!?* - viknuo je R74 ostavivši vodu da vrije i pohitao pomoći Miljenku.

- *Aaaaaaahhh... mo... je... srrrrce...* - jedva je prošaptao stvoritelj snova od slova, te je još jednom zakolutao očima i izgubio svijest.

R74 je uskoro mogao samo konstatirati da mu je i puls otišao zajedno sa sviješću.

Uzalud su bili svi pokušaji reanimacije, život velikog SF pisca Miljenka bio je naglo prekinut srčanim infarktom. Liječnička ekipa ustanovila je da je infarkt najvjerojatnije bio izazvan prevelikim uzbuđenjem.

- I kažete, bio je pisac? - upitao je liječnik.

- *Bzzzt tuuuut PLINK... da, pisac. Veliki pisac* - odgovorio je R74.
- Da nije pisao možda SF? - liječnik je podigao pogled sa zaslona svoga laptopa, poprativši medicinske tehničare koji su odnosili tijelo.
- *Tuuuut PLINK PLINK biiip... da, baš to. Jeste li možda čitali neko njegovo djelo?*
- Ne, nisam. Naslutio sam da je SF pisac zbog specifičnih okolnosti smrti.
- *Tuuuuut kvrc PLINK... ne razumijem, kakvih specifičnih okolnosti?*
- Ovakvi infarkti česti su kod SF pisaca, jednostavno njihovo srce ne može podnijeti veliko uzbuđenje. I znate, to se uvijek događa po određenom pravilu: svaki put kad neka SF konvencija raspiše natječaj za kratku pripovijetku, padaju kao pijane brucošice!

OSVETA

- Kapetane, ovdje jedinica C8064! Bez poteškoća sam ušao u Zemljinu atmosferu i trenutačno tražim pogodan cilj.
- Izvrsno C8064! Budi oprezan, još prije pedeset obrtaja Zemlje oko pripadajućeg Sunca njezini stanovnici su uspjeli srušiti jednu našu letjelicu...
- Znam, kapetane. Prokleti zločinački gadovi se još uvijek hvale time! Snimaju video-igrokaze o tome, sramote našu palu braću i ismijavaju naše gubitke! Tim krvoločnim životinjama je to razbibriga!
- Tako je C8064! Zemljani su paraziti koji sišu srž iz kostiju univerzuma! Budi oprezan, jer su u međuvremenu možda razvili bolja i podmuklija oružja.
- Primio na znanje! Uključio sam sustav za skrivanje. Gamad će platiti za ubijanje naših miroljubivih istraživača!
- Bravo C8064! Uvijek sam govorio da si ti pravi pilot za ovaj zadatak! Sjeti se samo sadržaja koje smo uhvatili s njihovih telekomunikacijskih satelita! Prikazuju nas kao čudovišne, bezumne koljače!
- Nisam gledao te snimke, kapetane. Bilo mi je to odviše mučno. Ali slušao sam o njima! Odvratno!
- Da, nas prikazuju kao zlikovce, a svaku našu skupinu pionira koje smo poslali da uspostave kontakt, napali su iz svih raspoloživih sredstava!
- Kapetane, ja mislim da bi najbolje bilo uništiti cijelu planetu! Dijeliti u miru s njima isti svemir... djeluje nemoguće.
- Ne, C8064. To bi oni napravili. Ali mi nismo takvi! Mi nismo barbari, mi smo civilizirani. Ti ćeš ispaliti samo jednu zraku manjeg intenziteta, na jednu veću skupinu Zemljana.
- Na zapovijed!
- Ne želimo istrijebiti njihovu šugavu rasu, želimo samo odmazdu za naše gubitke. Pobit ćeš jednu veću skupinu, to bi trebalo biti dovoljno.

- Zavit ću njihove gradove u crno! Bit ću pravedni osvetnik, bijes s neba! Vjesnik smrti i dostavljač boli! Gospodar groma, sijač vatre i kosac života!
- Ovaaaaj... C8064, možda si malo previše napet. Udahni duboko, zadrži moral na visini, ali ne pretjeruj...
- Da, kapetane! Svakako! Platit će oni, skupo će platiti... Zapamtit će ovu noć! Zapamtit će na čiji su račun pravili šale, snimali video-igrokaze, prodavali trofejne slike s likovima naših ubijenih sunarodnjaka!
- Doista, otišli su bezobrazno daleko! Teško je mjerljiva njihova okrutnost! Čak su i svoje mlade učili neprijateljstvu, stvarajući kompjutorske igrice u kojima su njihova djeca rušila naše letjelice, ubijala naše sugrađane i uništavala naše domove!
- Kako užasno! Pa zašto u svemiru postoje takva bića? Tako mi svega, ja ću ih noćas kazniti za njihove zločine! Moj udar trajat će jedan trenutak, ali pamtit će ga cijelu vječnost! Vjetrovi će raznositi kuknjavu roditelja za djecom, kiše neće moći sprati suze s lica nesretnika koje ću lišiti najmilijih, ali glas pravde će se sretno oriti diljem galaksije! Oooo, zvat će me tvorcem udovica, proklinjati i strepiti od mog povratka! Zazivat će svoja božanstva i moliti za zaštitu, ali ništa ne može stati na put mome osvetničkom gnjevu! Samljet ću ih u bezobličnu masu, razmazati njihova tkiva po zidovima zgrada i obojiti ulice krvlju! Vjetrovi će nadaleko nositi poruke jada i čemera ispisane pepelom Zemljana!!!
- C8064, možda bi bilo bolje da požuriš s tom akcijom, pa da nam se što prije vratiš na zapovjedni brod. Mislim da ćeš nakon ovoga na duži odmor...
- Kapetane, senzori su otkrili veću skupinu Zemljana! Mislim da je to adekvatna meta!
- Izvrsno! Koliko ih ima?
- Oko sto i pedeset. Usko su zbijeni u neakvoj građevini, odlična meta. Gađat ću kroz krov. Mislim da je to upravo ono što tražimo.
- Dobro C8064. Pazi, dobro gađaj, imaš samo jedan pokušaj. Nakon toga odmah napusti atmosferu, ne želimo ništa riskirati!
- Nišan je postavljen, oružje napunjeno, svi sustavi rade. Otvaram paljbu za tri, dva, jedan... Ha, ha, ha, umrite gadovi!!! Pržite se!!! Ha, ha, ha, kako ste sada, a? Gdje je sad vaša zvjezdana flota? Gdje su vam svemirske trupe? Marinci? Zvezdani jurišnici? Divovski roboti?

Adolescenti regrutirani preko automata za video-igrice? SVI STE MRTVI!!! HA, HA, HA ...

- C8064, uključio sam daljinski tvog automatskog pilota. Vraćaš se odmah natrag, ništa se ne brini, opusti se... sve će biti u redu. Neki od članova našeg medicinsko-psihološkog tima željeli bi porazgovarati s tobom...

- Kapetane, misija obavljena! Ha, ha, ha... POBIO SAM IH! Ha, ha, ha... Majko... jesam, pobio sam ih! HA, HA, HA, HAAAAAaaaaaaaahhhhaaaaaaa!!!!

- Duži odmor za tebe, definitivno... U nekoj lijepoj instituciji... ovaaaj, odmaralištu. Već smo ti pripremili i posebno dizajniranu garderobu, s ukrasnim trakicama i rukavima produženim po zadnjoj modi.

* * *

- Ajme, brižna mat moja mila!!! Kakova nam se nesreća zgodila, brižna sam ti ja nesretna, brižna me mat rodila!!! *Gianni*, hoj sim nesrećo jena!!! Izlazi, izlazi!!! *Guarda*, pogledaj *che miseria*!!!

- Ča je, Roža, zač zijaš tako da ne moren spat!!! Evo, ren, ren... Ajme, ma ča je ovo...? Ter nič nismo čuli, kako je moguće...?

- Pogledaj, *Gianni*, *poveri noi*... jao, jao... nesreće...

- Očima svojim ne moren verovat... Se i jeno pile da nam šajeta ubije... A vedro je nebo bilo! Gle kakova rupa se storila na krovu kokošinjca! E, jadni smo ti mi, Roža... Pa ča smo mi kemu storili, da nas je nebo tako kaštigalo?

TERAPIJA

- Dobar dan. Izvolite, uđite. Sjednite i raskomotite se – govorio je gospodin Vladimir, renomirani psiholog, psihoterapeut educiran u tri različite terapijske škole, dobitnik brojnih međunarodnih priznanja. Ukratko – ponos svoje struke.

- Mmmm... dan – progundao je klijent. Gospodin Vladimir se u svojoj dugogodišnjoj karijeri psihoterapeuta imao prilike susresti s velikim brojem živopisnih slučajeva, ali ovakav se rijetko viđao.

Čovjek koji je ušao u ordinaciju bio je prosječne visine i starije dobi. Reklo bi se, bliže sedamdesetoj nego šezdesetoj, mada su mu pokreti odavali iznimnu vitalnost. Imao je dugu, gustu bradu boje snijega, a duga i neuredna sijeda kosa izbijala mu je ispod ofucanog, špicastog, sivog šešira – koji je izgledao kao dio inventara neke karnevalske skupine – te mu se zapetljana i zapuštena rasipala po ramenima. Bio je odjeven u nekakav dug, pepeljast mantil čudnovata kroja, koji je padao do poda otkrivajući tek čudno deformirane vrhove obuće. Obuća mu je bila kožna i očito kvalitetno šivana, ali gospodin Vladimir nije znao koja bi tvornica obuće pustila na tržište tako neobičan model. Pri hodanju se koristio štapom, iako je bilo vidljivo da mu nije potreban oslonac. A štap koji je nosio nije bio običan štap za hodanje, već debela motka, dugačka koliko je i starac bio visok.

Sjeo je u ponuđen naslonjač, skinuo šešir i stavio ga u krilo, odložio štap na pod, odnekud izvadio lulu i počeo je puniti duhanom.

- Pušenje Vam je izuzetno štetno za zdravlje – upozorio ga je gospodin Vladimir – radije bih da ne pušite, ako baš ne morate.

Starac ga je začuđeno pogledao, složio neku neodređenu grimasu, pa odmahnuo glavom i nastavio puniti lulu.

- Baš moram – mirno je ustvrdio.

Gospodin Vladimir je slegnuo ramenima. *Fiksiran u oralnoj fazi psihoseksualnog razvoja*, zaključio je te izvadio svoj blok i rekao:

- Dobro. Ja moram zapisati neke podatke o Vama.

- Samo Vi dajte - pristao je starac, počevši pučkati lulu. Gospodin Vladimir nije uspio vidjeti čime ju je zapalio.

- U redu. Mojoj tajnici ste se predstavili kao Niltsiar. Je li to Vaše pravo ime? Mislim, malo je neobično... - upitao je, a starac ga je pogledao onako kako bi razumna osoba pogledala nekoga tko tvrdi da je Britney Spears djevica.

- Niltsiar Harebrave. To je moje puno i pravo ime. I meni ne djeluje nimalo neobično - otpuhivao je oblačiće dima kao interpunkcijske znakove.

- Dobro onda, gospodine... Harebrave... tu mi nedostaje podatak... Vas su poslali ovdje?

- Zovite me Niltsiar. Nitko me nije poslao, sam sam došao. Čuo sam da ste vješti u svome poslu - starac se nasmiješio, pokazujući kvarne i žute zube, kao i praznine gdje su zubi nedostajali.

Gospodinu Vladimiru je ovo bilo malo čudno, jer ovakve obično šalje neka institucija, ali kako nikakav službeni dopis nije stigao... morat će ipak kasnije provjeriti.

- Hvala. Nadam se da ću opravdati taj dojam.

- I ja se nadam - još jedan osmijeh.

- Idemo onda dalje. Vi ste već bili kod nekog stručnjaka... psihologa ili psihijatra... Jeste li? - *Morao je biti.* Izgledao je kao da je već duže vrijeme materijal za terapiju. Netko ga je već morao poslati na promatranje.

- Nikada. Znate, u mome kraju Vaš ceh baš nije uobičajena pojava. Morao sam daleko putovati - uljudno je objasnio Niltsiar.

- Da? A Vaš kraj je...? - *Čudan način izražavanja... Tko još koristi riječ ceh?*

- Daleko. Moj kraj je jako daleko. I odviše je nevažan da biste ikad morali čuti za njega - pristojno je izbjegao odgovoriti. Gospodinu Vladimiru se to nije svidjelo, ali kasnije će svakako razgovarati o tome. Zabilježio je u svoj blok.

- No, dobro. Gospodine Hare... Niltsiar - osmjehnuo se, a Niltsiar mu je uzvratio oblačkom slatkastog dima. Gospodin je Vladimir nastavio:

- Recite, zbog čega dolazite?

- Patim od... mislim da se to zove stres na radnom mjestu - malo se nagnuo prema naprijed, češkajući se krajem lule po vrhu nosa.

- Mhm. Recite malo, koje je Vaše radno mjesto? Čime se bavite? - Gospodin Vladimir nije uspijevao zamisliti posao koji bi ova osoba mogla obavljati.

- Ja sam čarobnjak - naglasio je tu rečenicu lijepo oblikovanim kolutom dima.

- Čarobnjak? Mislite, mađioničar u cirkusu? - *To bi objasnilo i čudno odijevanje.*

- Ne. Mislim više kao: ogromne vatrene kugle, pretvaranje živih bića u kamen, dizanje mrtvih, ubijanje pogledom... Takve stvari - rekao je to sasvim mirno i ozbiljno.

Gospodin Vladimir je u svoj blok zapisao neke mogućnosti koje su mu pale na pamet: *kriza identiteta, magijske ideacije, gubi kontakt s realitetom, moguće grandomanske deluzije, možda i shizofrenija.*

- Zanimljivo. Možete li mi demonstrirati što od toga?

- Da Vas, na primjer, ubijem pogledom? Zbog čega sam onda prešao sav taj put? Ako baš insistirate, mogu to napraviti nakon završetka tretmana, a prije plaćanja računa - Niltsiar je očito bio sposoban logički rezonirati, ali to nije baš ništa značilo.

Gospodin Vladimir ga je pokušao potaknuti da još malo govori:

- Vi ste, znači, poput Gandalfa iz *Gospodara prstenova*? Tako nešto? - pitao je.

Na to je Niltsiar prezirno otpuhnuo dim iz usta i rekao:

- Dajte, nemojte me vrijeđati. Čitao sam tu bajku kada sam proučavao vašu kulturu i društvo, mogu reći da je vrlo lijepa i romantična, ali daleko je od realnosti. Pogledajte samo tog Gandalfa! Kakav je on to čarobnjak? Što je on to čarolijom učinio? Otvorio jedna vrata, preplašio nekoliko poluljudi i raznih humanoida, prepoznao par magičnih predmeta, razgovarao s nekim životinjama... Siguran sam da je onaj most popustio pod Balrogovom težinom, a ne Gandalfovom magijom! Sve skupa kad se zbroji... Taj Gandalf je bio nekakav čarobnjak niže razine... Maksimalno treće. U stvarnome svijetu, s tim svojim trikovima ne bi mogao stati ni pred prosječnog orka. O, da! Radio je i vatromete! To je vrlo bitno! - smijao se. - Gandalf! Pih. Čitao sam i bajku o nekom mališanu, učeniku u nekakvoj magijskoj školi, posebno nadarenom za letenje na metli? E, vjerujte mi, taj je deran moćniji čarobnjak od

Gandalfa! – zaključio je Niltsiar.

Gospodin Vladimir je u svoj blok krupnim slovima zapisao i tri puta podcrtao: *subjekt je sklon smatrati Harry Pottera moćnijim od Gandalfa. Sumnjam na intelektualni deficit. Potrebno testirati.*

– Mhm, vratimo se mi Vama. Koji su konkretno Vaši problemi?

– Pa, postajem krajnje razdražljiv, pogotovo na poslu. Sve mi je teže koncentrirati se, a bez koncentracije ne mogu obavljati stvari koje se od mene očekuju... Magija zahtijeva potpunu predanost – objašnjavao je.

– Imate li kakve tjelesne simptome? – Gospodin Vladimir je vrijedno zapisivao natuknice.

– Da. Probadajuće glavobolje, osjećaj da imam kuglu u želucu, drhtanje ruku, nesanice... One su posebno neugodne.

– Recite, jeste li ikada imali kakvu povredu glave? Udarac ili slično?

– Sigurno se šalite – Niltsiar ga je ponovo gledao onim čudnim pogledom.

– Ne, zašto?

– Već više od četrdeset godina tamanim goblina, zatirem legije živih mrtvaca, sudjelujem u ratnim pohodima, kradem blaga zmajevima, odbijam bačene kletve, izmičem se kopljima i strijelama, razotkrivam urote, smucam se od tamnice do podruma, od špilje do labirinta, svaku krčmu u državi poznajem bolje nego vlastiti dom. Napadali su me grifoni, garguji, goblini, gnolovi, gnomovi, gargantue, giberlinzi, ghoulvi, ghastovi, gorgoni, galeb-duhrovi... a to je samo slovo G! Za doručak pojedem četiri orka, za ručak leglo divovskih paukova, a večeru preskačem jer čuvam liniju! Eventualno nešto bestjelesno, sablasti, prikaze i slično. Od upadanja u zasjede raznih nadobudnih razbojnika razvio sam životni stil. Čobani me proklinju jer su vukodlaci zbog mene postali ugrožena vrsta, pa sad slobodno tumaraju šumama i kolju ovce. Doduše, od straha više ne napadaju ljude, jer im svi nalikuju na mene. Letio sam iznad najviših planina, putovao podzemnim tunelima kroz srž kostiju zemlje. Borio sam se s demonima, vampirima, zlodusima... Pokosio sam više ljudi nego kuga, kolera, lepra, velike boginje i patuljačka rakija zajedno! U nekoliko manjih država moje ime je na popisu elementarnih nepogoda! A on me pita jesam li bio udaran u glavu! – Niltsiar je razdraženo podigao glas.

- I, jeste li? – gospodin Vladimir je ostao smiren.

- Više desetaka puta – rekao je Niltsiar, nakon što je povratio kontrolu nad sobom.

Mhm. Vjerojatna trauma glave, ispitati mogućnost postojanja organiteta.

- Ali, najgore je bilo kad sam kao mladić došao kući pijan, a majka me raspalila loncem s petunijama po glavi.

- Majka Vas je tukla? – gospodin Vladimir je napravio novu bilješku.

- Mmne... To je zapravo bila greška... Mislila je da sam otac – objasnio je.

- Ah. Tako. A što ste Vi tada učinili?

Ispitati odnos prema očinskoj figuri, moguć nerazriješen Edipov kompleks.

- Gađao je magičnim projektilom. Ali, pošto sam bio pijan i vidio duplo, promašio sam majku i kroz prozor pogodio susjedinu mačku. Umrla je na licu mjesta. Ali, majka se također bavila magijom, pa je poslije sredila stvar i učinila mačku neumrlom. Susjeda je shvatila tek nakon dva tjedna, kad se mačka u hodu počela raspadati.

U očima mu se pojavio sentimentalni pogled, kao posljedica prisjećanja na bezbrižnu mladost.

- Dobro, gospodine Niltsiar. Kasnije ćemo se vratiti na Vaše roditelje, sada mi pričajte još o svojim simptomima. U kojim situacijama najviše dolaze do izražaja?

- U nezgodnim situacijama – uzdahnuo je starac.

- Hmmm... Možete li mi malo operacionalizirati pojam nezgodna situacija? – tražio je gospodin Vladimir.

- To je, na primjer, kad Vas stoglava hidra ugrize jednom glavom za lijevu, drugom za desnu ruku, trećom i četvrtom za noge, a Vi znate da ima još devedeset i šest gladnih usta.

- To Vam se često dešava?

- TO se može desiti samo jednom. Nakon toga ste najčešće raskomadani, znate? – cinizam je u Niltsiarovim riječima bio toliko primjetan, da mu je gospodin Vladimir umalo ponudio stolicu.

- Da... naravno. Možete li mi dati konkretan primjer, zadnju situaciju u kojoj ste doživjeli spomenute simptome?
- Pa, na primjer, sinoć sam se vratio u svoj toranj u kasnim noćnim satima, još teturajući od dojma kojeg je na mene ostavila zabava kod lokalnog vlastelina, a pogotovo njegova maloljetna kći i punoljetno vino, kada sam primijetio da je netko u mojoj sobi. Ruke su mi se počele tresti, oblio me hladan znoj. U trenutku mi je um bio ispražnjen i nisam se mogao prisjetiti ni najjednostavnijih kletvi. Shvatio sam da se bojim, strepim od toga na koga bih mogao naletjeti iza vrata mojih odaja.
- I, jeste li ušli?
- Naravno. Laknulo mi je kad se pokazalo da je to samo još jedan pali anđeo, u potrazi za nesvetom relikvijom. Očerupao sam ga u dvije minute – ponosno je namignuo.
- Zanimljivo. Recite, kad su se prvi put pojavili slični simptomi?
- Pa, negdje pred godinu dana.
- Je li Vam se nešto posebno dogodilo te godine?
- Hmm, da vidimo... Tri ratna pohoda, incident s crvenim zmajem, ustanak vilenjačkih rasista, problemi s odmetnutim čarobnjacima, najezda kobolda... Ne, ništa posebno. Uglavnom rutina. Ah, da... i oženio sam se te godine – prisjetio se.
- Da? Oženili ste se? Zanimljivo. Mislim, u Vašim godinama... – gospodin Vladimir se čudio, ali nije zaboravio staviti napomenu u svoj blok.
- ...čovjek počne razmišljati o domu – izjavio je starac. – Lutanje i potucanje širom zemlje počne pokazivati i svoje nedostatke. Star sam za višednevna pješaćenja i spavanja na snijegu.
- Pomislili ste kako bi bilo zgodno imati nekoga da Vam bude društvo kad se odlučite smiriti od lutanja, zar ne?
- Ne. Zapravo sam pomislio kako bi bilo zgodno da kad se vratim u toranj nađem skuhan objed, obrisanu prašinu, pospremljenu postelju i čistu odjeću! – mrgodio se Niltsiar.
- Ali to niste dobili?

- Jesam. To je u redu... Ali njezini magijski eksperimenti će mi pojesti živce! - ruka u kojoj drži lulu počela se tresti, rasipajući žar i pepeo po podu.

- Kakvi magijski eksperimenti? Ona Vam je kolegica?

- Ts, kolegica! Ja sam široko obrazovan u svim vrstama magije! Ona se usko specijalizirala i to u području nekromancije! - gotovo je vikao.

- To vas, očito, smeta?

- Naravno da me smeta! Toranj mi je pun njezinih leševa! Ustanem usred noći da bih popio vode i nasred kuhinje naletim na kostura koji traži svoju otpalu glavu! I onda kad ga, normalno, uništim, ona me napadne da joj kvarim eksperimente i ometam njezinu akademsku karijeru! Moj cvjetnjak je pretvorila u groblje! Ja posadim egzotično bilje iz istočnih zemalja i jednog jutra na njegovom mjestu nađem samo jamu, jer je ispod mog bilja pokopan mrtvac odjednom odlučio ustati! Da ne govorim kako to utječe na moj društveni život! Više mi nitko ne želi doći u goste! Nije da ih krivim, kad u smočnici nađete komad mesa niste sigurni pripada li na kuhinjski ili na mrtvozornički stol. A ni miris koji okružuje toranj nije baš najugodniji!

- Hmm... čini mi se da nazirem srž problema - znakovito je izustio gospodin Vladimir. - Mislim da Vam mogu pomoći.

Niltsiar je utihnuo i zagledao se gospodinu Vladimiru u oči.

- Ne mislite - Niltsiar je otpuhnuo još jedan kolut dima, dok mu se u zjenicama zrcalio žar iz lule.

- Kako...?

- Ne mislite. Vi se sad pitate iz koje sam institucije mogao pobjeći i hoće li policija, koju ćete pozvati čim izađem, stići na vrijeme da me uhvati. Pritom Vas tješi činjenica da će me ovako odjevenog biti lako naći. Osim toga, zanima Vas i današnja boja donjeg rublja Vaše tajnice - govorio je tiho ali jasno, polako ustajući.

Gospodin Vladimir je probljedio suočen sa sadržajem vlastitih misli. Niltsiar je izgledao za glavu viši nego kad je ušao. Njegova sjena prijeteci je popunjavala prostoriju. Ispružio je ruku i njegov štap se poslušno podignuo s poda te mu uskočio u šaku. Glas mu je neprirodno zagrmio, prikivajući gospodina Vladimira dublje u njegov naslonjač:

- NE MOŽEŠ SAKRITI SVOJE MISLI OD MENE, NAIVNA BUDALO! ZAR NE ZNAŠ DA NIJE PAMETNO LJUTITI ČAROBNJAKA!? HTIO SI DEMONSTRACIJU? FINO, EVO TI DEMONSTRACIJA!

Niltsiar je mahnuo rukama mumljajući nepoznate riječi, zrak u sobi promijenio je boju i gustoću, a nevidljiva svjetla obasjala su ga treperavim sjajem. Zatim je Niltsiar ispružio ruku prema gospodinu Vladimiru i uz glasan siktaj odaslao prema njemu zraku svjetlosti. Gospodin Vladimir je na trenutak zadrhtao, zatreperio, a zatim se zajedno sa svom odjećom i svim stvarima koje je imao pri sebi, raspao u fini prah.

Niltsiar je istresao ostatak pepela iz lule na pod, popravio nabore svog ogrtača te duboko uzdahnuo. Izašao je iz sobe, mahnuo mladoj tajnici zadubljenoj u nekakav telefonski razgovor i izašao na ulicu.

Dan je bio sunčan i topao, na pločniku su se igrala djeca. Šarena mačka pretrčavala je preko praznog dvorišta. Uz prozor prvog kata susjedne zgrade, stajala je mlada žena i dojila bebu. Niltsiar se nasmiješio. Zatim se zamislio, počeo po bradi i sam za sebe rekao:

- Doista je istina što kažu. Čovjek se stvarno osjeća lakše već nakon prve seanse.

MISS UNIVERSE

Zima je suvereno vladala gradom, smrzavajući čak i sjene po zidovima.

Pola pedlja visok sloj prljava snijega prigušivao je korake rijetkih i vjerojatno sasvim slučajnih prolaznika, koji su žurno vijugali zmijolikom uličicom, nestrpljivi da u svojim kućama zgriju promrzle kosti. Toplina doma činila se po ovakvom vremenu svima tako primamljivom, neodoljivom. Poput crne rupe svojom je gravitacijom prikivala ljude uz ognjišta, otimajući jednog po jednog hladnoći modrog, zimskog predvečerja.

Ali, jedan dom u ovoj ulici nudio je svome obitavatelju daleko više od ugodne topline. Ovaj dom bio je tvrđava, debelih, čvrstih zidina. Bio je tajna špilja uklesana u granitno srce planinskog lanca, čelični sef skriven u potonuloj ruskoj špijunskoj podmornici.

Bio je bedem koji je Viktorijino ustreptalo srce branio od zlog svijeta.

Do nje sada nisu dopirali diskretni, snijegom izobličeni zvukovi sa ceste, niti iritantan glas voditelja iz preglasno podešenog susjedovog televizora. Prašina je lijeno legla na slušalicu telefona, ne pokazujući namjeru da se skoro makne.

A pauk, kojeg je nazvala Darko, bio je na pola puta do završetka svojeg jednomjesečnog posla. Naravno, njegov posao nikad nije bio dovršen jer bi ga svaki mjesec upropastio poštar ubacivši račune u paučinom prekriven sandučić. Počela se radovati računima: *Evo, dobri ljudi iz HEPa misle na mene. Ja sam im važna. Nikada me oni ne zaborave.*

U samoći tihe i mračne sobe, Viktorija se suzdržavala od suza. Još jedan usamljen zimski dan curio je kao sitan pijesak među drhtavim prstima. Gledala je zrcalo, a u zrcalu se pred pogledom otkrivala nakaza. Debelo, mlohavo tijelo. Obješene bezoblične grudi, bokovi grotesknih dimenzija. Prije dvije godine prestala je odlaziti u kino, jer nije više mogla stati u stolicu. Tada je imala deset kilograma manje nego sada. Ni lice nije bilo ništa bolje; počevši od mlitavog podbratka, pa uzbrdo preko ispucalih, tankih usnica, krivog nosa, očiju utonulih među jastučiće potkožnog tkiva, pa sve do masnog čela. Čela, koje je unatoč njezinoj zreloj dobi bilo gusto pošćekljeno gnojnim prištićima.

Trideset i pet godina i nikad nije iskusila pravu ljubav. Svoju nevinost odbacila je u dvadeset i trećoj, na tužan način. Poklonila je sebe prvom pohotniku koji je bio dovoljno pijan da je ne odbije. A nije ga lako našla. I što je najgore od svega i sama je tada pribjegla piću, tražeći u

alkoholu saveznika koji će joj pomoći lakše svladati sramotu uzastopnog odbijanja. Tako je te večeri i ona bila pod utjecajem duha iz boce, te se gotovo nije ni sjećala tog toliko željenog iskustva.

Koje nikada više nije pokucalo na njezina vrata.

Bila je sama, shvaćala je to. Sama i osuđena na doživotnu samoću. Jednostavno nije znala s ljudima. Oni je zbog toga nisu voljeli, a ona ih se bojala. Bojala se podrugljivih pogleda, zajedljivih riječi i grubih podsmijeha. Žudila je za ljubavlju, pripadanjem, htjela je svidjeti se, ali njezino hipopotamsko tijelo postavilo se kao živi zid od mesa i sala, nesavladiva prepreka između nje i sreće o kojoj je sanjala. Žalosna istina udarala je poput čekića koji zabija čavle u lijes: bila je ružna, jadna, usamljena i frustrirana.

Ali, osim svega toga, Viktorija je bila još nešto.

Sve vrijeme provedeno u stanu, sve noćne sate ukradene od života koji je trebala voditi kao mlada djevojka, sva suzama započeta jutra kojih nije smogla snage suočiti se sa svijetom, sve milijarde majušnih koraka zidnog sata koje je odslušala u samoći... sve to vrijeme nije prošlo uzalud.

Marljivo, poput vrijednog radišnog mrava, ona je učila. Upijala je znanje sa stranica starih knjiga, zureći u sitna slova dok ona ne bi zaplesala pred njezinim umornim očima. Poznavala je svaku poru u papiru, svako vlakno. Naučila je točan kut pod kojim je krivo otisnuto slovo f na 387. stranici, mogla je reproducirati konstelaciju zareza, napamet izbrojati uskličnike u prvih sedamnaest odlomaka... ona je sasvim spoznala svoje knjige. Razotkrila je svaku skrivenu misao, proučila anagrame i višesmislene rečenice. Znala je ne samo što je pisac htio reći, nego i na kojem mjestu bi napravio stanku da popije vode dok bi to govorio.

I rezultat nije izostao! Viktorija je uz puno truda, konačno uspjela postići upravo ono što je željela:

Postala je vještica.

Da, točno tako. Vještica.

I ne bilo kakva vještica.

Viktorija je bila vještica koja je danas odlučila promijeniti svoj život.

Sabrala se. Izbacila je iz glave sve žalopojke i umirila kucanje srca. Došlo je vrijeme da se baci na posao. Izvukla je vrećicu magičnog praha (do kojeg je na jedvite jade došla) i njime iscrtala rune i okultne simbole po podu. Zapalila je tri crne svijeće (od crnog voska iz crne košnice bliskih rođakinja crnih pčela ubojica) i tamjan, poprskala sobu i sebe svetom i nesvetom vodicom i na čelu nacrtala Zabranjeni Zagonetni Znak Zlog Zazivanja. Zatim je počela pijevnim glasom mumljati nerazumljive riječi.

Nakon više od dva sata otužnog, monotonog bjanja, uz glasan "puff" i oblačak smrdljivog dima, u sredini sobe pojavio se malen crvenkasti demon, crne kozje bradice i šiljastih rogova. Škiljio je svojim zlobnim okicama, premjerio pogledom nekoliko puta sobu, pljunuo mlaz guste sluzi i promrmljao dvije-tri usputne kletve. Tek tada se udostojio s prijezirom pogledati Viktoriju. Sva ushićena, ona je povikala spremno:

- O, Nečastivi! Stvoru tmine i obitavatelju Pakla! Oskrnavitelju hramova i proždiraču djevica! Ti, čije su stope obasute poljupcima posrnulih duša, ti koji vitlaš žezlom kaljenim u krvi nevinih! Zavoditelju! Dušekrade! Ja, Viktorija, tvoja...

- Joooj, dosta! Prekini! Što misliš, koliko sam već puta čuo taj isti tekst??? Misliš da ja uživam u tome? Pojavljivanje u oblačku dima i slična sranja? Misliš da ne bih volio jednom doći u luksuznom automobilu? Ili doploviti na jahti? Dobro, prizvala si me. Sad imaš pravo na jednu želju, ja poslije tvoje smrti dobivam tvoju dušu, daj da to obavimo pa da idem! Reci, što hoćeš? - gundao je iziritirani demon, nezainteresiran za druženje i zadržavanje.

- O, izopačivatelju pravednika, iskušavatelju krijeposnika! Donositelju vječnog mraka i neznanih sladostrasnih putenih užitaka! Ti, koji hrabro ideš kamo još nijedan...

- ZAČEPI OVCO GLUPA! SHVATIO SAM! Gledaj: JAAAA GOOOVOOORIIIM TVOOOJ JEEZIIK! Zato prestani s tim usranim ritualom i reci svoju želju!!! Uff! Radim ovaj posao tisućljećima i sve je uvijek isto. Može se promijeniti što god hoće, ali ljudi nikako. Hoćeš li besmrtnost? Vječnu mladost? Basnoslovno bogatstvo? Sve znanje svijeta? Stvarno dobro sredstvo za depilaciju? Sumnjam da imaš neku želju kakvu još nisam čuo!

Viktorija nije dugo razmišljala, znala je točno što hoće:

- Želim izgledati kao Miss Universe!

- Ah, taština dakle. Jesi li sigurna da je baš to tvoja želja? Reklamacije ne primamo! - trljao je ruke kao trgovac koji se sprema zaključiti dobar posao.

- Da, sigurna sam.

- Te Miss Universe se mijenjaju svako malo. Kao koja točno želiš izgledati?

- Kao... kao ovogodišnja! - odabrala je Viktorija, koja zapravo i onako nije znala kako točno izgleda bilo koja miss, jer od zavisti i frustracije nije mogla gledati takva natjecanja.

- Onda neka tako i bude! - demon je odaslao jednu svjetlosnu zraku prema Viktoriji, te uz glasni "piff" i novi oblačak dima, netragom nestao.

Osjetila je kako se mijenja. Zatvorila je oči i uživala u preoblikovanju tijela.

Više ništa neće biti isto kao prije! mislila je. *Više neću dočekivati Novu godinu sama, neću sama sebi slati pisma za Valentinovo! Nikada više neću biti neprimjećena! Tolike godine neprihvatanja, društvene izolacije...* Jedva je zadržala svijest, pomućena snagom spoznaje da je svim tim užasima konačno došao kraj.

Kad je proces preobražaja završio, napamet se okrenula u smjeru zrcala. Hrabro, s vjerom i nadom u novi život, spremna nadoknaditi sve propušteno, otvorila je oči, pogledala u zrcalo i u njemu vidjela sliku sadašnje Miss Universe.

A trenutačno, Miss Universe bila je s jednog malog planeta iz sazviježda Cygnus.

Bila je zagasito zelene boje krljušti, sa sedam dugih, elegantnih krakova, očaravajućeg pogleda svih dvanaest šarenih očiju, pet gracioznih rogova i zanosno zaobljenih kljova koje su posebno oduševile članove intergalaktičke komisije. Ponijela je laskav naslov najljepše u vrlo oštroj konkurenciji od nekoliko tisuća ljepotica, pripadnica gotovo svih rasa koje su ovladale međuzvjezdanim putovanjem i stupile u kontakt s ostatkom civiliziranog svemira.

Kako ljudi za sada nisu spadali u tu kategoriju, tako im je i znanje o postojanju takvog natjecanja bilo skriveno, a istoimeno lokalno Zemaljsko natjecanje nije pobudilo dovoljno međugalaktičke pažnje čak ni za podizanje tužbe oko prava na ime.

Zrakom se prolomio užasnut vrisak i Viktorija se našla daleko s one strane granice užasa kojeg ljudski um može podnijeti. Srušila se, zgrčila i zaveslala krakovima. Spoznaja o vlastitom liku pogodila ju je poput ekstremno snažnog epileptičkog napada.

Najljepše biće u svemiru ležalo je na podu, jecajući u estetskoj agoniji, zgroženo vlastitim izgledom.

A tamo, daleko među zvijezdama, milijarde su žudjele za njezinim tijelom.

EZOTERICA CROATICA

Testiranje semestra jedan je iznimno glup običaj uvriježen među studentskom populacijom.

Korijen ovoj pojavi mogli bismo beskrajno dugo tražiti, jer on je skriven daleko izvan našeg dosega, u nekom maglovitom zakutku kolektivnog nesvjesnog, gdje se još ni najhrabriji psihoanalitičari nisu usudili razgrnuti prašinu. Ipak, dozvolimo sebi malo mašte i pokušajmo razmotriti jednu ponuđenu teoriju.

Pokušajmo zamisliti kako je, jednom davno, postojalo neko sveučilište i pri njemu neki odsjek. Pretpostavimo da je na tom odsjeku predavanja držao izvjestan broj profesora. Sad, kako ljudskoj mašti nema granica, zamislimo i da su svi ti profesori bili sposobni za obnašanje vlastitih funkcija, te da im je primarna okupacija bilo prenošenje znanja na studente, a ne vođenje prepiske s administratorima.

Krajem semestra, profesor bi na tom odsjeku uzeo popis studenata, na kojem je bilježio koji su studenti redovito pribivali predavanjima ili vježbama. Zatim bi pokupio indekse, te svim studentima koji su bili redoviti svojim potpisom omogućio pristup ispitu. Ako bi se slučajno desilo da je neki zlikovac, lupež i baraba, koji nije redovito pribivao predavanjima, pokušao izići na ispit, profesor bi mu ovako rekao:

- Eh! Čekaj malo! A gdje ti je potpis, druškane? - i tako zlotvor ne bi pristupio ispitu, dok ne odsluša svoj dug prema studiju.

I sve je funkcioniralo, sve je bilo u redu.

A onda, jednoga dana, u toj zamišljenoj državi, u kojoj se nalazilo zamišljeno sveučilište, sa zamišljenim odsjekom, došlo je do neke globalne katastrofe, u vidu npr. reforme školstva ili, recimo, promjene vladajuće stranke. Uslijed tih kataklizmičkih promjena, na naš je odsjek stiglo nekoliko novih, nadobudnih i nadasve podobnih profesora. Takav bitan događaj, morao je ostaviti i nekakve posljedice.

Novi profesori, ma koliko god bili podobni, nisu bili baš sasvim sposobni za ispunjavanje svojih radnih zadataka. Takav profesor, na primjer, nije mogao prepoznati vlastiti potpis u studentovom indeksu. Da bi se riješila ta neugodna situacija, kad profesor ne zna je li on to svojim potpisom potvrdio da je student ispunio uvjete za izlazak na ispit, odlučeno je da se zaposli jedna osoba koja će na kraju svakog semestra pokupiti indekse od studenata i

izvijestiti profesore koji studenti smiju, a koji ne smiju pristupiti ispitima.

Po ovoj, dakle, teoriji, običaj koji danas nazivamo testiranjem semestra, zapravo je posljedica zapošljavanja nesposobnih profesora, negdje u dalekoj prošlosti. Na svu sreću, testiranje je ujedno i jedna od onih formalnosti koje i sami profesori imaju tendenciju lagano preoblikovati, pa se tako ponekad obavlja i poslije ispita, čime zapravo dobiva novu svrhu, tj. kontrolu obaveza koje student (ni)je izvršio, te se tako (ne)može upisati u idući semestar.

Postoje izvjesni teoretičari koji tvrde da je upravo to i bila prvotna ideja testiranja semestra, međutim to bi onda impliciralo da nisu u pitanju bili nesposobni profesori, već nesposobni prodekan, a dobro znamo da je to nemoguće, iz čistog razloga što je prodekan savršen.

No, bila ta teorija točna ili netočna, ja semestar moram testirati, a da bih to obavio potrebni su mi autogrami svih mojih cijenjenih profesora, a bogami i profesorica. Kratak pogled u kaos, koji nazivam svojim indeksom, govori mi da jedan potpis nedostaje. Krasno.

Dobro, imam još dva tjedna vremena za testiranje semestra, pa ću uhvatiti profesoricu na predavanju... Čekaj, čekaj... koja je to profesorica? Ups...

Sad, teško je to opisati nekome tko u svome životu nije sretao takve fenomene, ali da pokušam to ovako: postoje ljudi koji svoje obaveze u životu shvaćaju donekle ozbiljno. Npr. ako su plaćeni za neki posao, onda osjećaju potrebu da taj novac i zarade. Ili, ako drugi ljudi ovise o njihovom redovitom obavljanju poslova, onda imaju potrebu da ne iznevjere te druge ljude. Suvišno je uopće pitati spada li moja profesorica u takve. Naravno, ne. Preostaje mi samo da se nadam da je ovo jedan od ona dva tjedna po semestru, kada je profesoricu moguće uopće vidjeti na faksu, s obzirom da se pojavljuje rjeđe nego dobar film na RiTV-u.

I tako, naoružan strpljenjem i optimizmom, krenuo sam u lov na potpis.

* * *

Tjedan dana sam čekao na faksu, kucao na vrata kabineta, tražio je, raspitivao se, ali bez uspjeha. Konačno, otišao sam u tajništvo.

U tajništvu je sjedila gospođa koju bih procijenio prije kao materijal za hitno umirovljenje, nego kao kompetentnu tajnicu, ali hajde, rekoh, izgled valjda vara. Gospođa se držala ne kao da nije tajnica, nego kao da je u najmanju ruku izabrana za počasnog dekana svih fakulteta

na kugli zemaljskoj. Kada sam ušao u kancelariju, pogodila me je pogledom kojim bi se ponosila svaka zla kraljica iz Disneyevih crtića i adekvatnim tonom odrezala:

- Izvolite? - zvučala je kao struganje dvije kocke leda u čaši iz koje je netko prebrzo popio piće.

Trudeći se da budem što uljudniji, objasnio sam joj da tražim profesoricu i da me zanima kada će se ona pojaviti na fakultetu.

- Profesorica je odsutna - rekla je.

- A znate li možda kada će se vratiti?

- Ne.

- Kako to, ne znate? Pa, gdje je otišla?

- Profesorica nije ostavila nikakvu poruku o tome kamo je otišla. Zapravo, uopće nije ostavila nikakvu poruku.

- Pa kako onda znate da je odsutna?

- Dečko, što ti misliš da sam ja vesla sisala? Ako profesorice nema, nitko ne zna gdje je i nitko se ne javlja na pozive kući, onda je odsutna! - nestrpljivo je režala.

- Nitko se ne javlja na poziv? A njen suprug?

- Profesorica nije vjenčana i živi sama sa svojim psom! A sada, ako nemaš više pitanja, ja imam puno važnog posla...

Bilo je očito da moja prisutnost nije poželjna, ali neke sitnice sam morao razjasniti.

- Samo trenutak! Gospođa je u godinama, malo je vjerojatno da je sklona podvizima ekstremnijim od šetanja psa, ima obaveze, a nitko ne zna gdje je, ne odgovara na pozive, nikome se nije javila...

- Da?

- Pa, mislim, vas to malo ne zabrinjava? - pitao sam.

- Zašto bi me zabrinjavalo? Pa ne misliš valjda da joj se nešto moglo... - tu je zastala, s

izrazom lica koji je nagovještavao da daleko iza debelih slojeva šminke i duboko ispod skupe boje za kosu ipak postoje naznake nečega što bi se (uz odgovarajuće uvjete, naravno) za nekoliko milijuna godina ipak moglo razviti u primitivan oblik inteligencije.

- Dogoditi? Da, baš to sam mislio.

- Mmaaa, nee, nijee... aaa, profesorica će doći... bit ćete obaviješteni... doviđenja, radno vrijeme za studente je isteklo! - petljala je žena dok me je izbacivala iz kancelarije.

Čim je iza mene zaključala vrata, prislonio sam uho i čuo kako se u kancelariji vrti brojčanik telefona. Jedna znamenka, druga...

- Halo, policija?

Kad sam to čuo, zaključio sam kako bi bilo najpametnije kada bih razvoj događaja pratio s lica mjesta, pa sam sačekao da tajnica izdiktira policiji adresu na kojoj živi profesorica te požurio prema istoj.

* * *

Vožnja autobusom od fakulteta do stanice blizu koje živi profesorica traje oko pet minuta. S obzirom da autobus pripada firmi Autotrolej, to znači da mi je bilo potrebno oko 45 minuta. Naime, 25 minuta sam čekao da autobus stigne, još 10 minuta je trebalo kontrolorima da natjeraju slijepe putnike da napuste vozilo i još 10 minuta meni da pješke stignem na lice mjesta, jer se autobus nakon dvije stanice pokvario.

Bilo je vrlo jednostavno locirati profesoričin stan u zgradi čiju sam adresu imao. Naime, pred vratima stana su se nalazila dva policajca i veća skupina susjeda koji su se baš u tom trenutku sjetili nekih neodgodivih poslova, koje moraju upravo sada obaviti. A koji uključuju prolaženje (te, po mogućnosti, i zadržavanje) u neposrednoj blizini toga stana.

Jedan policajac je upravo razvalio vrata i sada je ulazio u stan, dok je drugi preko radio-prijemnika održavao komunikaciju s nekom višom inteligencijom.

- Prijem, prijem...

- Čujem te, čujem! Reci, Gojko...

- Evo, mi stigli...

- I?

- Pa, evo, Mirko je razvalio vrata...

- Razvalio???

- Paaa, da. Razvalio je... nismo imali ključ.

Iz aparata se čuo duboki uzdah:

- Gojko, jel' to stan u zgradi?

- Ovaaj, da...

- A jel' ima ta zgrada kućepazitelja ili možda kućni savjet?

- Paaa, kućni savjet, da, ima... mislim...

- A jeste li pitali predsjednika kućnog savjeta ako on možda ima rezervni ključ?

- Eeeeeee... Ne, nismo se sjetili...

- A reci, Gojko, jel' ta zgrada gori?

- Ne...?

- A jel' bio neki zločin u tijeku?

- Paaa, nije, ono, nije, ne...

- A jel' možda netko zapomagao?

- Pa, nije, šefe, nije...

- PA, ZAŠTO ONDA NISTE MOGLI SAČEKATI BRAVARA DA OTVORI VRATA, MAMLAZI!!!

- Ovaaaj, nismo se sjetili...

U tom trenutku je iz stana izašao i drugi član fantastičnog tandema, noseći u rukama malu, sivosmeđu, prljavu i očito vrlo izgladnjelu životinju, za koju sam pretpostavio da pripada porodici pasa, iako je izgledala tako jadno da je lako mogla biti i mutirani štakor.

- Viđe, Gojko, što sam naš'o!
- Šefe – govorio je Gojko u radio – Mirko je naš'o kera!
- Čega???
- Pasa, šefe, pasa...
- A žena?
- Ni traga!
- Ima l' štogod sumnjiva?
- Jok!
- Onda označite stan i odite na prvo raskršće zaradit' neke pare!
- A pas?
- Ma 'ko šljivi pasa, prazne nam se fondovi, idi naplati neke globe! Pasa pusti gdje si ga našao!!!

Dvadeset minuta kasnije, sjedim na stepenicama, a kraj mene cvili mali mješanac. Iz onoga što sam vidio, kad sam nakon odlaska policajaca ušao u stan i razgledao, zaključio sam da je stan napušten vrlo naglo. Naime TV je bio upaljen, a stvari koje bi netko uzeo na put (npr. četkica za zube, novčanik s dokumentima i sl.) bile su na mjestu. Pas bi za ovo vrijeme vjerojatno umro od gladi, da nije prevrnuo akvarij i potamnio zlatne ribice. Krletku s kanarincem nije uspio otvoriti. Pretpostavljam da je vodu pio iz WC školjke.

I što da radim? Umjesto profesorice, našao sam malog, prljavog mješanca. Pretpostavljam da se on ne može potpisati mjesto nje, pa onda u nedostatku pametnije ideje odlučim odvesti sebe i psa na nekakvu hranu.

Izlazim iz zgrade i uputim se prema trgovini. Na ulici primijetim dvoje neobičnih ljudi. Zapravo, nije mi točno jasno što je na njima čudno, ali nekako se ne uklapaju... Muškarac i žena, tridesetak godina, oboje u tamnim kaputima, ispod kaputa tamna odjeća, žena nešto pokazuje prema zgradi, muškarac govori u mobitel.

Odlučim se za promjenu ne miješati u tuđa posla i nastavljam dalje. Dođem do trgovine,

kupim pecivo i salamu za sebe i konzervu za psa. Čim sam izašao iz trgovine, presretne me skupina od 6 mladića mojih godina:

- 'Ej, bok! - obrati mi se jedan od njih.
- Bok? - odgovorim, s velikim upitnikom iznad glave.
- Oprosti, jesi li ti možda kupovao u ovoj trgovini?
- Da, jesam. I?
- A što si kupio?
- Pecivo, salamu i hranu za psa. Zašto?

Dečki izmijene znakovite poglede među sobom. Meni ništa jasno. Onda me tip ponovo upita:

- A znaš li ti da bi tu istu robu u Hercegovini platio skoro duplo manje?

Pas i ja se pogledamo zbunjeno.

- Pa, što sada, da idem u Hercegovinu po sendvič? - upitam ja.
- Ne, ne, nisi shvatio. Vidiš i u Sloveniji bi jeftinije prošao! - uleti drugi od njih.
- Da, i što s tim?
- Ti stvarno ne shvaćaš! Dobro, ništa zato, shvatit ćeš. Gledaj, čak i u Srbiji bi dao manje za pecivo i salamu!
- Dobro, što ste vi, ekonomisti na tajnom zadatku? To gdje ja kupujem salamu, ipak je moja stvar! - lagano su me počeli iritirati.
- Čekaj, čekaj, nemoj se ljutiti! - smirivao me je treći - Mi ti samo želimo obrazložiti naše stavove...
- Ma kakve crne stavove! Tko ste vi i što hoćete od mene!? - čak je i pas počeo tiho režati.

Dečki se ponovo pogledaju, a zatim se onaj prvi ponosno isprsi i svečano izjavi:

- Mi smo skupina mladih hrvatskih ljevičara i jugonostalgičara!

Ovo me je definitivno zbunilo:

- Čega? Vi se šalite? – pitao sam.

- Mi smo krajnje ozbiljni! Gledaj, ja sat nosim samo na lijevoj ruci!

- Ja ustajem svako jutro na lijevu nogu! – rekao je drugi.

- Meni jako nedostaje moj Jugo, kojeg su mi ukrali pred dvije godine – dodao je treći.

- Ja svoj penis uvijek stavljam u lijevu nogavicu... – ubacio se četvrti.

- Meni je uvijek ukusnija hrana na lijevoj strani tanjura! – izjavio je peti.

- Ja kad spavam, uvijek lice okrenem prema jugu! – pohvalio se šesti.

- Ma, vi ste svi bolesni! – stručno sam konstatirao. – Što vi zapravo želite od mene?

- Pa, zapravo, mi želimo tvog psa... – objasnio je prvi.

- PSA!???? Što će vam pas? – ova situacija je postajala sve gluplja i gluplja.

- Pa, znaš, to je malo teže objasniti...

- Slušam pozorno!

- No, dobro... – uzdahnio je mladi ljevičar i jugonostalgicar. – Vidiš, nas šestorica smo posjetili sajam hrvatske ezoterike...

- Daa...?

- ...i u sklopu tog sajma smo bili na jednoj spiritističkoj seansi...

- Da, i?

- Pa, na toj seansi smo saznali da smo mi reinkarnacija Sedam sekretara SKOJ-a...

- ...reinkarnacija, aha, naravno, kako mi to odmah nije sinulo... – pogledom sam tražio skrivenu kameru.

- 'Ej, čekaj malo, pa vas je samo šest!? – primijetio sam.

- Točno! Vidiš, to i jest poanta! Medij koji je vodio seansu, nam je otkrio da će se sedmi

pojaviti u obliku psa i to na današnji dan, ispred ove trgovine! – ushićeno je govorio.

- Čujte, meni je jako žao, ali vam ne mogu dati psa...

Nigdje kamere. Nije mi jasno zašto svi bolesnici na ovom svijetu moraju imati posla sa mnom.

- Slušaj, taj je pas sigurno onaj kojeg mi tražimo!

- Kako znate?

- Vidjeli smo. Malo prije je obavljao nuždu i dok je to radio, podignuo je lijevu nogu! To je Znak!

- Ma, nema šanse... – rekao sam i podignuo psa u naručje. Zaključio sam da sam trebao kupiti i šampon za psa, jer je prilično smrdio.

- Slušaj, dečko – rekao je drugi – nas je ipak šest, pa lijepo sad spusti tog psa...

Dok je to govorio, pružio je ruku s namjerom da uhvati psa za ogrlicu, što se psu ili nije svidjelo ili više nije mogao čekati da ga nahranim, jer je prilično sočno zagrizao u pruženu mu ruku. Tip je bolno kriknuo i iščupao ruku psu iz usta, uz izraze koji se najčešće ne upućuju reinkarnaciji kolege skojevca, a kamoli još i sekretara!

Situacija je za mene postala prilično gusta, jer njih JE bilo šest, a od ove bijedne portabl isprike za psa, nisam mogao očekivati baš neku veliku pomoć. Bio sam opkoljen, a oni su kretali prema meni, čvrsto determinirani dobiti psa, milom ili silom.

Odjednom, kad je razina adrenalina bila na vrhuncu, zrakom se prolomio hitac iz pištolja, a odmah za njim i ljuti ženski glas, na engleskom jeziku:

- FBI!!! Everybody get away from that dog!!!

Naravno, pas se užasno uplašio pucnja i skoro mi je iskočio iz ruku. Jedva sam ga zadržao. Mladi skojevci su zaključili da sa zlim imperijalističkim silama nema šale pa bi bilo bolje da se na trenutak povuku. Naravno, pobjegli su u pravcu juga. Ja sam ostao stajati na mjestu, a prema meni su dolazili onaj muškarac i žena koje sam uočio ispred zgrade. Muškarac više nije držao mobitel, ali je zato žena držala pištolj, uperen ravno prema meni.

- Put the dog on the ground and step away! – vikala je žena.

- Pustiii... pas... na pod! - rekao je muškarac, na vrlo lošem hrvatskom.

Ovo je stvarno bilo pretjerano.

- Ok, ok, evo pustit ću ga!

Nema potrebe poginuti zbog psa koji čak nije ni moj.

Dok sam se saginjao da bih spustio psa na pod, krajičkom oka sam zamijetio kako niz ulicu lagano klizi veliki, crni automobil, bez tablica i sa zatamnjenim staklima. Nisam znao da je predsjednik danas u našem gradu. Kad mi se auto približio, stražnje prozorsko staklo se počelo lagano spuštati i ja sam ugledao cijev automatske puške, što mi se svidjelo manje od predsjednika. Ne puštajući psa, naglo sam se bacio u stranu, iza prvog kontejnera za smeće.

Idućeg trenu, oko mene su zviždali metci, a ja sam se kotrljao prema nekoliko metara udaljenom uglu, čvrsto zagrlivši smrdljivog i prestrašenog mješanca. Po zvukovima koji su dopirali iz kontejnera prorešetanog rafalima metaka, zaključio sam da su u njemu barem dvije mačke tražile hranu. Te nikad više neće biti gladne. Naime, olovo dosta teško padne na želudac.

Kad sam se dokopao ugla, ustao sam i potrčao te sam primijetio da mogu jako brzo trčati kada mi je život u pitanju. Proletio sam kroz park, zatim niz stepenice, pa kroz nečije dvorište. Kad sam bio siguran da nema nikoga iza mene, srušio sam se na pod i konačno pustio psa iz ruku.

Ležao sam na podu i dahtao, jer još nikada nisam ovako brzo trčao, a pokraj mene je dahtao pas, jer dahtanje je aktivnost kojom se psi obično i bave, kada sam začuo prigušen smijeh. Okrenuo sam glavu prema izvoru zvuka i ugledao neku djevojku. S obzirom da sam ležao na podu, nisam mogao točno odrediti njenu visinu, ali mogao sam sasvim dobro vidjeti da ima vrlo lijepu smeđu kosu i zelene oči. Oči sam zapravo vidio samo na trenutak, jer je okrenula glavu u stranu pokušavajući sakriti smijeh. Nosila je odjeću tamne boje. Crne cipele, traperice i jaknu boje neba pred oluju. Neka vrsta svjetlocrne. Valjda se zato tako dobro isticao crveni šal, koji joj se omotao oko vrata kao zagrljaj iskreno zaljubljene osobe. Još me je jednom pogledala, nasmijala se i produžila dalje, izbjegavajući psa koji ju je pokušao onjušiti.

- Neće te ugristi! - doviknuo sam ustajući, u želji da je natjeram neka se još jednom okrene, ali ona je samo komentirala kako baš ne voli životinje i nastavila svojim putem.

Otresao sam prašinu sa sebe i konačno otvorio psu njegovu konzervu. Nakon svega što se desilo u proteklih dvadesetak minuta, ja sam definitivno izgubio apetit, pa sam psu ustupio i svoj sendvič. Naravno, nije se bunio.

Gledao sam životinju kako halapljivo guta hranu i pitao se što to ima na njemu tako zanimljivo? Još mogu shvatiti da skupini maloumnika netko proda priču o reinkarnaciji sekretara SKOJ-a u psa, ali što radi FBI u Hrvatskoj? I zašto bi njih interesirao ovaj mali, bijedni, prljavi, neuhranjeni, i k tome još i bez pedigrea, četveronožni okolokućni domobran? I tko je bio u onom crnom automobilu i zašto bi me taj netko htio ubiti? Kakve to sve veze ima s nestankom pseće vlasnice? Kako ću ja testirati semestar bez potpisa? I tko je bila ova djevojka koja je skrivala osmijeh?

Čudni filmovi su mi se motali po glavi, kada sam se sjetio da su mladi ljevičari spominjali sajam ezoterike! Tko zna, možda to ima nekakve veze? Zapravo, baš bih mogao baciti pogled na taj sajam, ako ništa drugo, onda da vidim koji je to genije prepoznao reinkarnaciju socijalističkog heroja u liku psa moje nestale profesorice.

Pa onda, rekoh, hajdemo na sajam!

Ako ste ikada u životu susretali ljude koji pate od gubitka dodira sa stvarnošću ili nekakav finalni stadij delirium tremensa, onda možete otprilike zamisliti na što je nalikovao spomenuti sajam. Kada sam zajedno s psom ušao u predvorje hotela, koje je poslužilo kao pozornica ovome nesvakidašnjem cirkusu, zapljusnuo me val šarenila.

Za mnogobrojnim se stolovima proricala budućnost, gledalo se u dlan, karte, kavu i grah. Svako malo primijetio bih kako netko sklapa oči i mumlja besmislice, dok bi njezin asistent objašnjavao publici kako je gospođa pala u trans i kako sad kontaktira s osmom dimenzijom.

Prodavale su se trave (ne *TE* trave!), korijenje, kamenje (tj. minerali). Mogli ste pogledati sve vrste horoskopa, putovati kroz svoje prošle živote, kupiti kartu za let jednim od vanzemaljskih svemirskih brodova koji upravo sada kruže Zemljinom orbitom i samo što se nisu spustili. Razne su babe vračare skidale uroke, bioenergetičari liječili sve moguće bolesti, i tako dalje. Zaključio sam da je nevjerojatan apsurd što je naša kinematografija sve manje i manje kvalitetna, a toliki glumački talenti propadaju neiskorišteni.

Nakon kraćeg razgledavanja, pristupio sam jednoj gospođi:

- Dobar dan - rekao sam.

- Dobar dan, mladi gospodine! – uzvratila mi ona. – Hoćete li vidjeti Vašu prošlost?
- Hvala lijepa, ali ja već znam svoju prošlost.
- Ah, ali ovo jamačno ne! Ja mogu pogledati u vaše prošle živote, tisuće godina unatrag! – uvjeravala me je vještica.
- Kako znate da sam ja imao toliko puno prošlih života? Što ako mi je ovo prvi?
- Svi smo mi imali mnoštvo prošlih života, mladiću! Postoji uvijek isti broj duša i one se samo sele iz tijela u tijelo! Nema novih. Sve duše već postoje tisućama godina.
- Ali kako, kad danas ima puno više ljudi nego prije dvije tisuće godina? Ako sada ima šest milijardi stanovnika, a onda ih je bilo, ne znam, recimo dvije, zar ovih četiri milijarde viška nemaju dušu? Ili postoje duše koje čekaju u rezervi?
- E, ali Vi zaboravljate, mladi gospodine, sve one životinje koje su istrijebljene tijekom povijesti! Možda ste u nekom prošlom životu bili komarac malaričar! Ili možda kečiga? Za samo tri stotine kuna, otkrit ću Vam jedan Vaš život!
- Aaa, tako dakle! Broje se i životinje! A recite, ove bakterije, virusi i slično... broje li se oni?
- Naravno! Sva živa bića imaju dušu! – čudila se žena mome neznanju.
- A što je recimo, s virusima koji se u laboratoriju proizvode u, recimo, ratne svrhe? Proizvedu li njima znanstvenici i dušu ili duša sama dođe? – trudio sam se ostati krajnje ozbiljan.
- Duša sama dođe – odgovorila je.
- Tako dakle, sasvim sama... Recite, koristi li se duša pri tom dolasku sredstvima javnog ili osobnog prijevoza? I što ako znanstvenici proizvedu neki virus oko tri sata poslije podne i onda ta duša treba doći do tog virusa, a baš tada se svi vraćaju s posla i nastane prometna gužva pa duša zakasni nekoliko sati. I recimo, u tih se nekoliko sati desi neka greška u tom laboratoriju i znanstvenici ubiju taj isti virus. Znači li to da je on cijeli život proživio bez duše? I kamo onda ode ta duša kad stigne na odredište i shvati da je njen virus već mrtav? I ima li taj virus onda u idućem životu neke beneficije, jer je u prošlom bio lišen svoga neotuđivog prava na dušu? – uspio sam izgovoriti, suzdržavajući se od smijeha.
- Žena me je najprije jedno pola minute zbunjeno gledala, a onda je valjda zaključila da bi se

trebala uvrijediti, pa je poprimila adekvatnu boju lica i ton glasa:

- Slušajte, ovo je ozbiljna profesija! Ja svoj posao radim krajnje profesionalno i Vi nemate pravo...

- Dobro, doista, kako vi to točno radite? - prekinuo sam njen monolog.

- Ja se postavim u stanje transa...

- Vi se bacite u trans, a ja vidim svoj prošli život?

- Ne! - ljutila se. - Ja vidim Vaš prošli život i onda Vam ga prepričam!

- Pa, kako onda ja znam da vi sve to ne izmišljate?

- Kakve su ovo uvrede!!! Zar ja da izmišljam? Ja sam časna žena!! Zar Vi meni ne vjerujete??? - bjesnila je gatara.

- Daaaa, kako vam ne bih vjerovao! A možete li Vi meni povjeriti Vašu zaradu, samo na nekoliko sati?

- Ma, kako Vas nije sram...

- No, dobro, hajde! Dokažite da sam u krivu! Ovo ovdje je pas i jedan gospodin je već doznao što je pas bio u svom zadnjem prošlom životu. Ako i vi pogodite isto, platit ću vam 300 kuna za psa, još 300 kuna da i meni pogledate i još ću svima govoriti o vašim čudima. Ako ne, priznajte da ste varalica!

Žena je pristala. Sjela je, zapalila mirišljave svijeće, štapiće i što ja znam što još sve ne, zaklopila oči i počela mantrati. Nakon jedno pet minuta raznovrsnog mumljanja i ispuštanja egzotičnih zvukova (moram priznati da je bila vrlo muzikalna i nadasve kreativna), ponovo je progledala i rekla:

- U prethodnom životu, ovaj pas ovdje, bio je jedna ženska osoba, vrlo talentirana glazbenica i majka četvoro djece. Pripadala je višem staležu, bila je vrlo imućna i dobro obrazovana. Preminula je u svojoj 56. godini - gatara je zvučala pobjednički.

- Jako mi je žao - rekao sam, - ali pogriješili ste. Imam pouzdane dokaze da je u prošlom životu, ovaj pas bio muškarac. Štoviše, bio je mladi ljevičar i postao je legenda socijalizma. Naime, on je bio jedan od čuvenih Sedam Sekretara SKOJ-a!

- Kakve su to gluposti! Vi lažete! Ja sam lijepo vidjela što je bio! Otkud Vam takva smiješna ideja! - žena je od bijesa bila crvena kao petokraka.

- O! Samo malo! - rekao sam i popeo se na njen stol. Podigao sam psa i viknuo:

- Malo pažnje, molim vas!

Svi su pogledali prema meni, a ja sam upitao:

- Tko je od vas onaj veliki prorok, koji je uspio predvidjeti povratak Sedmorice Sekretara SKOJ-a, od kojih je jedan došao reinkarniran u tijelo ovoga psa ovdje?

- Ja sam taj! - javio se jedan stariji muškarac, sijede kose, s dugim i gustim bijelim brkovima.

- To je glupost! - protestirala je žena bijesno - U svom zadnjem životu, ovaj pas je bio glazbenica! Dama iz fine kuće!

- Taj pas je bio Mijo Oreški, to se jasno vidi i tu nema nikakve dvojbe! - gospodin s brkovima je bio nepopustljiv.

- Ma, kako se usuđujete!!! - viknula je žena i dohvatila jedan krupniji mineral (navodno pomaže kod bolesti bubrega) i bacila ga prema glavi gospodina s brkovima.

Međutim, izgleda da joj ni ovakvo pogađanje nije išlo, jer je promašila cilj i pogodila šalicu iz koje je neka bakica sa šarenom maramom na glavi upravo pokušavala razaznati kakvu joj budućnost predviđa Minas kava. Šalica se razbila u komadiće, a bakica je odmah počela bacati nekakav urok na svoju dušmanku. Da bi spriječila bacanje zlih čini, neka je druga starica zavatlala ka ovoj s maramom prvo što joj je palo pod ruku. Slučaj je htio da to bude vrlo skupocjena kristalna kugla, koja je pripadala izvjesnom gospodinu u crnoj pelerini. Ni kugla nije pogodila svoj cilj, ali je zato pogodila pano na kojem su bile izložene karte raznih sazviježđa. Kugla se odbila na pod i rasula u tisuću komada, ali je uspjela srušiti i pano. Pano je u svom padu pokupio i dva svijećnjaka, koji su zapalili hrpu tablica za izradu natalnih horoskopa, a zajedno s tablicama i neku drugu relevantnu literaturu, a bogami i zavjese.

Za to vrijeme, gospodin u crnoj pelerini uhvatio je za kosu staricu koja je bacila njegovu kuglu i počeo njenom glavom udarati po stolu, a gospodin s brkovima je dograbio stolicu i potrčao prema gospođi koja ga je gađala mineralom. Astrolog nije vidio tko je kriv za rušenje njegovog panoa i izazivanje požara, ali šesto mu je čulo nepogrešivo sugeriralo da je to bio

obližnji rašljara, pa je astrolog dohvatio visak i počeo njime daviti rašljara.

Uskoro su minerali i ostali rekviziti letjeli zrakom, padale su kletve i uroci, igle za akupunkturu služile su kao ubojito oružje a učinilo mi se kako vidim nekoga što maše s voodoo lutkicom. Vatra je sada već prilično dobro napredovala, pa sam odlučio napustiti cirkus i elegantno se uputiti ka izlazu, jer su sva ova buka i strka uznemirivale psa.

Izašao sam iz hotela, praćen kricima i kletvama koje su dopirale iz predvorja. Taman sam krenuo duž ceste, kad sam ponovo ugledao crni automobil kako mi se približava i vidio kako se cijev automata okreće prema meni. Trenutak prije nego što je zrak postao prezasićen olovom, uhvatile su me dvije ruke i povukle u zaklon.

Idućeg trena, ležao sam na zemlji, iza nekog zida, a pored mene je klečao muškarac u crnom kaputu. Jednom rukom je držao pištolj, a drugom psa. Malo dalje se nalazila žena i iz pištolja uzvraćala paljbu neznancima u crnom automobilu. Čuo sam kako vozač dodaje gas i automobil je brzo napustio mjesto. Muškarac je spremio pištolj u futrolu i iz džepa izvadio značku:

- FBI - rekao je.

Zakolutao sam očima i uhvatio se za glavu, a on je nastavio na blijedoj isprici za hrvatski:

- Mi trebala ovo pas.

- Što će vam svima, koga vraga ovaj pas??? - skoro sam zaplakao.

- Mi ovdje istrazivala jedno slukaj... alien abduction... kako kazem... nezemljaci?

- Vanzemaljci? Nekog su oteli vanzemaljci? - ma da ne vjeruješ.

- Da, da! Oteli vanzemljaci! Pas vazna svjedok, pas sve vidjelo! Mi napraviti istraga, pas svjedok. Hvala na suradnja!

- Čekaj, stani, stop! - viknuo sam, dok je tip ustajao i spremao se otići, zajedno s psom.

- A crni auto? Black car? Who are they? - morao sam znati.

- Black car? To Ljudi U Crno. Oni htjeti uništiti dokazi, oni htjeti ubiti pas. Ljudi U Crno, no good! Oni ne htjeti da ljudi zna za vanzemljaci! Mi morali saznati istina o vanzemljaci, oni oteli moje sestra when ja mali! Istina je out there! - tip je bio vrlo uzbuđen.

Pogledao je oko sebe je li na cesti sve sigurno, a zatim me pozdravio i otišao s psom u naručju. Njegova partnerica se još jednom okrenula prema meni i rekla:

- The dog will be fine - zatim je i ona otišla.

Ostao sam začuđen sjediti na zemlji i gledati kako vatrogasci gase požar u hotelu.

* * *

Sat vremena kasnije, lutao sam gradom zbunjen i usamljen. Izgleda kako je profesorica odsutna zato što su je oteli vanzemaljci. Nije mi jasno. Što će njima moja profesorica? Možda i oni trebaju potpis? I kako FBI očekuje da će im pas pomoći u istrazi?

Bio sam toliko zamišljen da nisam pazio kako hodam i doslovce sam se zabio u prolaznika koji mi je dolazio u susret. Već sam se započeo ispričavati, kad sam shvatio da je to ona djevojka koja je skrivala smijeh. Sada je izgledala nekako drukčije. Imala je na sebi zeleni kaput s kapuljačom i ponovo onaj crveni šal. Nešto drugo je bilo čudno. Bio sam uvjeren da su joj oči bile zelene, ali sada su izgledale plavo?

Izgleda da je i ona mene prepoznala, jer se ponovo nasmijala.

- Ooo, pa to si ti! Eto vidiš, riješio sam se psa, samo zbog tebe! - rekao sam.

- To je napredak - rekla je.

- Stvarno ne voliš životinje?

- Stvarno. A jesi li se ti stvarno zbog mene riješio psa?

- Paa... zapravo, to nije moj pas.

- Ukrao si ga?

- Ne, to je pas jedne moje profesorice...

- Koji šupak! Šećeš psa svojoj profesorici! - rugala se.

- Nije tako... - pokušao sam se pravdati.

- Šupak, šupak...

- Profesoricu su zapravo oteli vanzemaljci, a ja sam bio s psom zato što su nas proganjali Ljudi U Crnom, plus još reinkarnacije šestorice od Sedam Sekretara SKOJ-a i, jasno, FBI. Od prvih i drugih smo uspjeli pobjeći, ali FBI nas je uhvatio i uzeli su psa jer je važan svjedok u njihovoj istrazi. Eto, sad znaš! - objasnio sam.

- Aaa, tako! Pa, onda ima smisla, da... - šalila se, naravno.

Nije mi vjerovala.

- Ja mislim ozbiljno, znaš.

- Ma, ne misliš!

- Ozbiljno!

- Ma, znaš da ne misliš!

- Dobro... - pravio sam se uvrijeđenim.

Ona nije reagirala. Gledao sam je i zaključio kako je vrlo simpatična.

- I, ti sigurno imaš problema s dečkima, jel'da? - pitao sam.

- Zašto?

- Pa, ne voliš životinje...

- Ti misliš da ja hodam sa životinjama?

- Ne, nisam to mislio!

- Nego?

- Pa, kad tip ne zna što bi poklonio curi, onda joj kupi plišanu životinju i ona se uvijek raznježi... S tobom to sigurno ne bi upalilo?

- Možda se mene ne može kupiti poklonima?

- A čime te se može kupiti?

- Molim te, nemoj me to pitati u javnosti! - rekla je i oboje smo se nasmijali.

Primijetili smo da idemo u istom smjeru, pa smo tako išli zajedno.

- Mogu li te pitati nešto? - ponovo sam progovorio.

- Reci.

- Da li tebi oči mijenjaju boju?

- Da. Kakve su sada?

- Plavkaste.

- A što si ti mislio?

- Pa, prošli put kada sam te vidio su izgledale zelenkaste...

- To ovisi o tome ima li neba i slično.

- A možeš li napraviti da ti jedno oko bude plavo, a drugo zeleno?

- Na što ti ja sličim? Na light show?

- Modrozelenu algu? - predložio sam alternativu.

- Nemoj mi to govoriti u javnosti - zabranila je, ponovo s osmijehom. Sad je bio njen red postaviti neko pitanje.

- Je li ono stvarno pas tvoje profesorice?

- Da. Znam da zvuči jako čudno, ali ono što sam govorio o vanzemalcima, FBI-u i ostalima je također istina - bio sam ozbiljan.

- Stvarno? - sada je i ona bila ozbiljna.

- Da - rekao sam i ispričao joj cijelu priču.

Neko vrijeme smo šutjeli, a onda je ona rekla:

- Mislim da ti mogu pomoći!

- Kako?

- Trenutno se održava sajam ezoterike...

- O, neee! Bio sam tamo malo prije...

- Šuti i slušaj! Na sajmu je došla i jedna prijateljica moje bake. Ta prijateljica se inače bavi gledanjem u grah, ali znam da je pričala kako neki na tom sajmu stupaju u kontakte s vanzemalcima. Možemo je pitati da nam sredi jednu seansu...

Čudna stvar. Da mi je to predložio netko drugi, smatrao bih ga ludim, ali kad je to ona izgovorila, nisam mogao odbiti.

* * *

Te iste večeri, nalazili smo se u hotelskoj sobi gospodina F. S nama je bila još i gospođa G., koja nam je sredila ovu audijenciju. Gospođa G. je po stolu rasprostrla grah i počela komunicirati sa zrnima. Moglo se primijetiti da su zrna graha prilično stara. Gospođa naime, nije mogla gledati u bilo koja zrna, već samo u njezina, kojima se već godinama služi. Neka zrna su čak bila vremenom toliko oštećena, da ih je bilo potrebno povezati koncem, inače bi se raspala.

Bilo mi je vrlo drago što ni gospođu G. ni gospodina F. nisam vidio u svojoj posjeti sajmu ezoterike, a još više što ni oni nisu mene. Također mi je bilo drago što je gospodin F. imao sobu u nekom sasvim drugom hotelu, pa se nisam morao susretati sa svom onom gomilom čudnih vibracija.

Gospodin F. je prigušio svjetla u sobi, obavio potrebne rituale, sjeo u naslonjač, sklopio oči i počeo upadati u trans.

Sobu je preplavila tišina. Uvukla se kroz rukave moje košulje i dotaknula mi kralježnicu svojim hladnim prstima. Nije se čulo ništa osim naših udisaja i izdisaja i jednoličnog šaptanja gospodina F.

Pogledom sam potražio osmijeh na licu moje nove prijateljice, ali i ona je bila ozbiljna. Čak je i gospođa G. podigla pogled sa svog graha i pažljivo pratila zbivanja. Vrata i prozori bili su zatvoreni, ali ipak sam mogao osjetiti kako zrak struji i klizi uz moj obraz. Učinilo mi se da čujem lagano pucketanje, nešto nalik statičkom elektricitetu, ali nisam mogao razaznati čujem li ga doista ili se to moja svijest igra sa mnom.

Izgleda kako nisam bio jedini koji se osjećao čudno, jer je na stolici do mene zadrhtala i

vlasnica očiju koje mijenjaju boju. Primio sam je za ruku i ona se primakla bliže meni. Čuo sam kako joj kuca srce.

Odjednom je gospodin F. ispružio ruku, napipao olovku i komad papira, te počeo nešto pisati. Zatim je još nekoliko puta duboko udahnuo, a onda je otvorio oči i rekao:

- Svjetlo! - ali ništa se nije dogodilo.

Soba je i dalje bila u mraku.

- Svjetlo! - ponovio je, glasno i odlučno, ali ponovo nije bilo promjene.

- No, dobro, jeste li svi gluhi??? Hoće li netko ustati i upaliti to svjetlo? - rekao je nervozno.

Ja sam ustao i upalio svjetlo, konačno shvativši da se neće upaliti samo od sebe.

Gospodin F. mi je pružio papirić. Na njemu su bila napisana imena dviju ulica.

- U ponoć, na križanju ovih ulica, oni će se pojaviti. Budi tamo - rekao je tiho.

- Sve su to bezvezarije, ako mene pitate - rekla je gospođa G., iako je nitko nije ništa pitao - Da tih vanzemaljaca uopće ima, ja bih to odavno vidjela u svome grahu!

- Jedino što je dobro gledati u grahu, to je kobasica. Eventualno slanina. Ali, u svakom slučaju, ne bih htio u svom grahu vidjeti vanzemaljce - zaključio je gospodin F.

Zahvalili smo se gospodinu F. i gospođi G., koja je odlučila ostati još neko vrijeme kod njega, izašli smo na ulicu i zaputili se prema raskršću. Nakon nekog vremena, moja suputnica je progovorila:

- Znaš, ja ne mogu s tobom. Morala bih krenuti kući...

Slegnuo sam ramenima, kao da se predajem pred neizbježnom sudbinom, a zapravo nisam znao kako da joj kažem da ne želim ostati sam.

- Dobro, onda... vidimo se - rekao sam, kao da je to tako lako i nebitno. Kako dobro lažem... a bez da kažem i jednu neistinu. Ja koji se ponosim svojom iskrenošću, šutnjom izgovaram najveće laži.

- Vidimo se - ponovila je ona.

Ne znam je li bila svjesna koliko prazno zvuče te riječi. Obećanje koje nikoga ne vezuje, pogled iskusne zavodnice. Ciganska kletva. Dječja igra. Otišla je, a ja sam gledao za njom. Još jednom se okrenula i nasmiješila, a zatim je nestala iz mog vidnog polja.

Dakle, ništa. Imam nekog posla na raskršću u ponoć, zar ne? Bolje onda krenuti.

* * *

Bližila se ponoć i to se osjetilo. U vlažnome zraku, u aritmičnim koracima pijanca koji je teturao raskršćem, u hihotanju grupe živopisnih petnaestogodišnjih punkerica, koje su se, ogovarajući svoje prijatelje, vraćale se s izlaska. Ovdje je promet bio rijedak.

Osim navedenih stupova društva, gotovo se nitko nije pojavljivao na ovome raskršću.

Pogledao sam na sat; dvije minute do ponoći. Uvijek se sjetim istoimene pjesme. Prošlo je još nekoliko automobila, jedna mačka, dvoje ljudi. A onda se na raskršću zaustavio veliki kombi. Vrata su se otvorila i iz njega je izašlo dvoje mojih poznanika: štovani agenti FBI-a. Točnije bi, zapravo, bilo reći troje mojih poznanika, jer je s njima bio i pas. Zatvorili su vrata za sobom i davali su upute vozaču kombija.

Primijetio sam da je pored vozača kombija sjedio gospodin s crnom pelerinom, kojeg sam vidio na sajmu. Tako su oni, dakle, komunicirali s psom. Mogu misliti što su doznali.

Zatim je kombi otišao, a oni su se uputili pješice. Nisam znao trebam li ih slijediti ili ostati tu gdje jesam, no, na svu sreću, ta se nedoumica odlučila sama riješiti.

* * *

Sat je pokazivao točno ponoć kada me je zaslijepio snažan bljesak. Čulo se glasno zujanje, kao da milijuni pčela slijeću s neba. Čim su mi se oči oporavile, vidio sam kako pola metra nad raskršćem lebdi nešto. Bilo je veliko, imalo je vrata na podu iz kojih se spuštala rampa. Svjetlilo je snažnim bijelim svjetlom, pa se točan oblik i nije mogao odrediti. Agenti FBI-a su stajali nepomično, kao paralizirani.

Iz toga je izašlo... ne znam što ili tko, ali bilo je jajastog oblika i lebdjelo je. Došlo je do agenata koji se i dalje nisu micali. Zatim je ispružilo pipak, uhvatilo prestravljenog psa i

vratilo se natrag kroz vrata. Zaključio sam da smo upravo došli do sad ili nikad momenta, pa sam se zaletio prema tome i uletio kroz vrata trenutak prije nego što su se zatvorila.

Letjelica se podigla u zrak, ostavljajući za sobom dvoje agenata FBI-a, koji su upravo dolazili k sebi.

* * *

Nalazio sam se u jednoj velikoj prostoriji, metalnih zidova. Uza zidove su bili poslagani razni čudni predmeti s lampicama, žicama, kablovima, monitorima i sl. Osim toga, u prostoriji se nalazio daleki rođak stola, okružen nečim nalik na stolice. Na jednoj stolici sjedila je moja profesorica i u krilu držala svog psa, koji je veselo mahao repom i slinio po svojoj vlasnici.

Na stolici do nje, sjedio je vanzemaljac. Imao je veliku, kockastu glavu, pokrivenu rijetkom bijelom dlakom, ružne, uske, grube oči i asimetrična usta (na jednoj strani uža, na drugoj šira). Tijelo mu je bilo nalik raku.

U sobi su bila još dva vanzemaljca, ali ovi su izgledali... kao... pa, kao kondomi napunjeni vodom, samo što su imali još i pipke. Bili su prozirni, plavkaste boje i nešto manji od prosječne ljudske visine. Jedan se naglo okrenuo prema meni i rekao:

- #\$\$\$#&%\$%#/\$97&%\$63%764#(33/3423)%\$5323\$\$\$5 ...?!?

- Molim? - upitala je profesorica, okrenuvši se prema njemu.

- Ah, pardon! - rekao je na hrvatskom. - Pitao sam tko je ovaj i što radi na našem brodu?! - pokazao je pipkom prema meni.

- Vi... govorite hrvatski? - pitao sam uplašeno, jer me je onaj nalik na raka vrlo ružno gledao.

- Da, jezik je bio preduvjet za dobivanje ovog posla. A sad budi dobar i odgovori na pitanje!

- Pa, ja tražim profesoricu... treba mi potpis...

- Ah, pa ja sam skroz smetnula s uma! A Vi ste jedan od mojih studenata? Čudno, uopće Vas se ne sjećam. Dobro, dajte mi indeks! - pružila je ruku.

Nije ni čudno što me ne pamti, kad je u ovom semestru održala čak jedno predavanje, mislio

sam dok sam joj pružao indeks.

Potpisala se i vratila mi ga.

Jedan od one dvojice prozirnoplavih prišao je kontrolnoj ploči i počeo pritiskati dugmad, povlačiti poluge i okretati neke potenciometre, što je rezultiralo paljenjem lampica i užasnom bukom nalik na cviljenje, prometnu buku i sirene za uzbunu. Prepao sam se.

- Što se zbiva? Je li to nekakav kvar? Uzbuna?

Buka je prestala, a njen tvorac se okrenuo prema meni:

- To je glazba, primitivni stvore, a ne ono što vi na ovoj planeti slušate!

- Da, naravno... Ovaaj... a tko ste vi, uopće? - upitao sam vanzemaljce.

- Mi smo vanzemaljci - rekao je onaj nalik na raka.

- Ne bih nikada pogodio! Možete li malo detaljnije?

- Mi smo s planeta #\$\$%&\$#, a naš kolega ovdje je s asteroida 65484#\$\$%5\$ - objasnio mi je kondomoliki.

- Pa, što radite tu?

- Znaš, mi smo studenti. Studiramo na sveučilištu %\$##/&498#\$.

- Ja studiram nuklearnu kibernetologiju i termalnu astrofiziku, moj zemljak studira mikroprotetiku i politehniku, a ovaj treći kolega... nadam se da nas razlikuješ... on studira predškolski odgoj.

- I, naravno, kao svi studenti, nemamo para! - dodao je rakoliki.

- Pa smo onda odlučili potražiti neki posao i zaposlila nas je SSAA! - rekao je drugi kondom.

- SSAA? - nisam shvatio.

- Središnja Svemirska Anketarska Agencija.

- A...?

- Mi smo anketari. Zato je bilo potrebno naučiti vaš jezik.

- Znači, profesoricu ste uzeli...
- ...da ispuni nekoliko kratkih anketa – dovršio je rak.
- Međutim, shvatili smo da se vaše i naše poimanje pojma *kratko* ponešto razlikuju, pa smo se morali vratiti po psa, da ne pati za gazdaricom. Nismo znali da ona ima još neke obaveze, kao ti potpisi i slično... sorry! – rekao je prvi kondom.
- Profesorica će vjerojatno biti na faksu za jedno... dva do tri vaša tjedna.
- Tako... dobro... ovogaaa... a kako ću ja doma? – zanimalo me je.
- Odmah ćemo te odbaciti. Reci samo, koliko imaš godina?
- Dvadeset i jednu. Zašto?
- Ah, ništa, ne upadaš nam u uzorak... Znaš, težak je ovo posao...
- Znam, znam... – rekao sam, dok smo letjeli prema mojoj ulici. – Pa, jeste li probali neki drugi posao? – pitao sam.
- Zapravo, jesmo. Ja sam se bavio izradom beskonačnih obrazaca.
- I?
- Loše. Poslu nikad kraja.
- Ja sam radio za intergalaktičke novine – pohvalio se rak.
- Bio si novinar? – iznenadio sam se.
- Ne baš... Zapravo sam radio kao profesionalni ulagač novina.
- Što?
- Ma znaš, dok su se novine tiskale, ja bih u svake gotove ubacio neki dodatak. Poklon za čitatelje, igračka za djecu, TV-program, tako nešto...
- I zašto si prestao?
- Firma je propala. Zapravo, došlo je do velikog skandala, kada su oko Dana Darivanja Djece u pakete s novinama umjesto igračaka stavili prave laserske pištolje. Pokušao sam se

zaposliti kod druge novinske kuće, ali ni to nije dugo trajalo, jer su se pojavile radnice s planeta Tisk3544885\$&(\$/). One su čudovišta, užasno ružna i glupa, ali posjeduju po 20 pari ruku, što znači da obave 20 puta više posla po jedinici vremena. I eto...

Letjelica se zaustavila pored moje kuće i ja sam se rastao od anketara.

Kako bilo da bilo, ja sam potpis dobio... Istina, noću ću imati malko nemirne snove i neko vrijeme ću zazirati od maneštre. Nikada više neću moći pogledati kondom, a da me ne uhvati napad smijeha, što će vjerojatno imati čudan efekt na moj seksualni život, a razmišljam i o tome da si iduće zime kupim jedan crvenkasti šal...

* * *

Idućeg jutra, ušao sam u referadu na fakultetu, sa svim potpisima u indeksu, spreman se riješiti testiranja semestra. Pozdravio sam mladu i ljubaznu službenicu i predao joj indeks. Otvorila je, prolistala i rekla:

- Hej, pa ne mogu ti testirati!

- MOLIM?!?!

- Oprosti, ali nisi vratio knjige u knjižnicu...

O, nee...

BRODOVI U TAMI

Glatko poput gutljaja svježe vode koji klizi niz žedno grlo, svemirski brod *M. Kukurin* kretao se kroz mračni vakuum. U praznoj zapovjednoj prostoriji, treperenje dioda i glavnog brodskog monitora degeneriralo je mrak u polumrak. Sergej, vođa ove nesretne istraživačke misije, odsutno je zurio u Ništa.

A Ništa je bilo svugdje.

Plovili su kroz sveobuhvatno, sveprisutno i sveukupno ništavilo. Sonde koje su izbacili pokazivale su do zadnjeg bita identične informacije: vani nije bilo ničega. Već dvadeset dana nisu vidjeli zvijezde. Nikakvim postupkom nisu uspjeli ustanoviti postojanje ni jednog objekta, čak niti prašine. Nije bilo šumova na radio frekvencijama, nikakvih fotonskih paketića, nikakvog zračenja. Ništa.

Na svim monitorima, na zaslonima svih instrumenata. Samo Ništa.

Zvuk klizanja vrata poremetio je suptilnu solo dionicu koju je statički elektricitet izvodio na kontrolnim uređajima i Martin je ušao u zapovjednu sobu. Sergej nije reagirao. Promatrao je njegov jedva vidljivi odraz što ga je blijeda neonska svjetlost, koja je zajedno s 35 godina starim navigatorom i održavateljem brodskih sustava ušla u Sergejevu oazu osame, ocrtavala na praznoj i crnoj površini monitora.

- Štogod novog? - upitao je pridošlica.

- Ne.

- Ja sam otkrio nešto novo.

- Da? Što to? - hladno je izustio zapovjednik.

- Novu nijansu crne boje. Mogu li je nazvati po sebi?

- Ja, kao vođa ove misije, zadržavam privilegiju da se svi fenomeni otkriveni za vrijeme njezinog trajanja nazivaju prvenstveno po meni, bez obzira tko ih je otkrio - priuštio si je Sergej šalu.

Obojica su bila poznati u floti. Martin po svojoj pretjerano kaotičnoj naravi i činjenici da već

sedamnaest godina efektivnog vremena leti svemirom, a Sergej po prilično nezgodnom medicinskom detalju, uzrokom mnogih spekulacija na temu njegove podobnosti za daljnje obnašanje zahtjevnih funkcija.

A ako se ikad izvuku iz ovog ništavila, biti će poznat i kao jedini zapovjednik koji je ikada svoj brod i posadu proveo kroz crnu rupu. Naime, prije dvadeset standardnih zemaljskih dana brod *M. Kukurin* nalazio se na znanstveno-istraživačkoj misiji, kružeći oko ruba gravitacijske sile crne rupe u sazviježđu Labud. Zadatak: približiti se koliko je to moguće, ispustiti sonde, očitati mjerenja, prikupiti podatke, zabilježiti opažanja i vratiti se.

Tada se desila najgluplja stvar na svijetu.

Sergej je odlučio približiti se do same granice iza koje nema povratka. Njegov autoritet je bio dovoljan da nitko od posade ne protestira. Osim naravno, one ciganske kurvice Delfine, koja je MORALA napomenuti da se izlažu nepotrebnom riziku i kako ona želi da se zabilježi kako se ona tomu protivi. Umišljena glupača bila je prva Romkinja u svemiru. Po Sergejevom mišljenju, izabrana je za misiju iz čisto političkih razloga.

I posebno ga je iritirala činjenica da je imala pravo. Desila se nedopustiva greška u navigaciji, značajno odstupanje od željenog kursa. Našli su se daleko preko ruba, ispaljeni u vječno gladno ždrijelo crne rupe. Senzori su pokazivali alarmantno naprezanje trupa, a zatim su otkazali. Na nekoliko dugih trenutaka je kompletna elektronika prestala raditi.

A onda se sve vratilo u normalu.

Zapravo, ne baš sve i ne baš sasvim. Jer, iako je elektronika proradila (a brod se očito nije raspao) i preživjeli senzori nisu pokazivali anomalije, ipak nešto nije bilo u redu. Našli su se usred Ničega. Motori su radili i zauzeli su nasumično odabrani pravac, u nadi da kad-tad moraju pokupiti signal nečega. Bilo čega.

Ali, već dvadeset dana nije bilo nikakve promjene. Ništavilo je bilo besprijekorno, za razliku od psihičkog stanja posade. Sergej je podignuo pogled s monitora prema Martinu i upitao:

- Je li to bilo sve što si htio? Želiš li još koju vitalnu informaciju podijeliti sa mnom?

- Da. Tini ću prosuti zube ako još jednom otvori usrana usta. Danas je imala izvjestan komentar o krajnje neugodnom vonju Delfinina romskog znoja.

- Žene. Delfinu ni ja radije ne bih držao na brodu, ali Tina stvarno nije normalna -

konstatirao je Sergej.

- Predložio sam joj da izađe iz broda i nadiše se svježeg zraka. Ja ću ubiti tu glupaču prije nego što sletimo, časna riječ. Ona stvarno nije sposobna koegzistirati s drugim ljudima.

- I tvoji su bivši suputnici imali zanimljivih komentara na tebe, kako se može pročitati u tvojim karakteristikama - primijetio je Sergej

- Nisam jedini na ovome brodu o čijem se mogućem otpustu iz službe raspravljalo.

Martinu se u glasu osjetila promjena raspoloženja.

- Spomeni to još jednom i JA neću biti jedini na ovome brodu kome nedostaju neki dijelovi tijela. Jasno?

Sergej je ustao i sada je stajao ispred Martina, unoseći mu se u lice. Martin nije bio impresioniran Sergejom kao potencijalnim izvorom fizičke prijetnje, ali nekakva ideja o poštivanju zapovjednika je ipak dala prevagu.

- Jasno - rekao je Martin, okrenuo se i napustio sobu, sa željom da se pomokri na Sergejev leš.

I naglo se vratio, jer je Sergej uzbuđeno vikao.

* * *

Nekoliko trenutaka kasnije, svi su bili u zapovjednoj prostoriji. Tina je ušla posljednja i stala što je mogla dalje od Delfine. Sergej je pogledom pratio Delfinine pokrete, bijesan što mora priznati da izgleda fenomenalno. Bilo je toliko erotičnosti u njezinim pokretima ruku i senzualnoj liniji vrata, da je Sergej protiv svoje volje osjetio erekciju. A onda ga je bol u ožiljku koji mu je ostavila operacija tumora, podsjetila da je to samo fantomski osjet, te da bez alata nema ni zanata. Postoji samo bol koja se stvara kad tijelo pošalje krv prema zašivenim žilama. Grč mu se pojavio na usnama i nije uspio sačuvati mirnoću glasa dok je govorio.

- Dobro. Našli smo signal. Brod, nepoznat model, ne odašilje identifikacijski kod. Puno je veći od nas, dizajn izgleda kao ljudski rad. U pogonu je, ali ne mogu ostvariti nikakvu vrstu komunikacije. Nastavit ću pokušavati uspostaviti kontakt dok mu se ne približimo, a vi

ostali... počnite se pripremati za prelazak na brod. Delfina, ti ostaješ na *Kukurinu*. Hajde sad, svi na posao!

Delfina je zaustila nešto reći, ali odustala je. Bila je svjesna netrpeljivosti koju prema njoj osjećaju Sergej i Tina i ta spoznaja ju je tjerala do ruba suza. Posada se marljivo rastrčala po brodu, sretna što se konačno nešto dešava.

Sergej je pokušavao uspostaviti kontakt, osjećajući kako mu bol jenjava. Tina je proklinjala sudbinu koja ju je stavila na brod zajedno s inferiornom posadom. Martin je zamišljao kako velikom sjekalom komada svoje suputnike.

Brod koji se približavao bio je golem, potpuno crne boje i bez ikakvih oznaka. Izgledao je sablasno. Spuštena rampa za pristajanje bio je jedini znak komunikacije koji su dobili od fantomske posade.

Uskoro su svi osim Delfine bili na utihnulom crnom brodu. Dok se ona molila da sve prođe u redu, Martin je proživljavao intenzivne trenutke straha od nepoznatog. Tina je željela biti sama, otići i riješiti se imbecila koji su činili ostatak njezinog tima. Sergej ih je želio pobiti sve. *Cijelu jebenu ljudsku vrstu, počev od žena.*

Jedan po jedan hodali su mračnom utrobom nepoznatog broda. Djelovao je zastrašujuće pusto i mrtvo, nalik na unutrašnjost napuhanog trupla lišenog crva i ličinki. Velika vrata su se otvorila pred njima i oni su ušli u hodnik.

- Ne mogu vjerovati... - zadržano je izgovorila Tina. Pred njima su se ukazali redovi s tisućama kriogenskih komora, poslaganih gusto i uredno, poput sadnica u stakleniku. Među nizovima stajalo je visoko postolje s komandnim pultom, centralnom brodskom upravljačkom jedinicom te vitalnim navigacijskim uređajima.

Za pultom je sjedio ljudski lik.

Polako su prišli postolju i lik se ustao i okrenuo prema njima. Bilo je teško procijeniti njegovu visinu, jer su ga zbog postolja gledali iz žablje perspektive, ali mogli su primijetiti da je bio odjeven u potpuno crno odijelo jednako neoznačeno kao i brod. Lice mu je skrivao neproziran vizir. Nešto neodređeno u njegovoj figuri svima je lansiralo jezu kroz koštanu moždinu.

- Pozdrav! Mi smo posada broda *M. Kukurin*, na znanstveno-istraživačkoj misiji. Ja sam Sergej, vođa tima. Pokušavamo utvrditi koordinate i vratiti se prema Sunčevom sustavu -

Sergej je prvi progovorio.

- Dobro došli na moj brod. Moje ime je Haron, a funkcija broda je transport – domaćin mu je odgovorio glasom nalik na vjetar koji puše kroz ledenu špilju

- Po kriogenskim komorama, reklo bi se na duže staze – Sergej se trudio započeti manje formalan razgovor, ali konstantno je osjećao preplavljujuću potrebu da bude negdje drugdje.

- Najduže staze, kao što ćete i sami vidjeti – bezosjećajni glas samo je pojačavao sablasnu atmosferu.

- Kako to mislite? – Sergej je ZNAO što se dešava, ali je odbijao prihvatiti.

- Rekao sam vam. Ja sam Haron – glas mu je tiho ispredao mrežu neraskidive paučine oko njihovih umova i tijela.

- Haron, kao mitski brodar koji prevozi... duše umrlih? – pitala je Tina želeći bježati, ali ne uspijevajući uspostaviti kontrolu nad vlastitim nogama.

- Upravo – njegova se volja kao ogroman, sivi zastor od olova, spuštala preko njihovih krhkih, smrtnih umova.

- To je smiješno. To je suludo! – vikao je Martin. Ni on se nije mogao micati, snaga mu je bila uskraćena.

Tišina.

- Znači, sve ove komore... to su mrtvaci... njihove duše? – upitao je Sergej.

- Da.

- Ali, to je neka greška! Pa, mi smo živi! Mi ne trebamo biti ovdje! Mi smo živi! – jecao je Martin beznadežno.

- Nitko ne prolazi živ kroz crnu rupu, to ste trebali znati. To se samo vaš duh ne može otresti uspomene o smrtnom tijelu.

Četiri komore, nalik kriogenskim, otvorile su svoja gladna usta odgovarajući na neizgovorenu Haronovu zapovijed. Haron je imao apsolutnu vlast nad svime u crnom brodu, uključujući i gostujuće putnike.

- Zauzmite svoja mjesta - naložio im je.

Rezignirano i poslušno, kao da su narod čije konce vuku ruke vještih političara, pošli su k ležajevima. Odjednom se Tina okrenula, krajnjim naporom volje:

- A Delfina? I ona je prošla kroz crnu rupu! I ona treba biti mrtva! Zašto ona nije tu?

- Za nju postoji drukčiji aranžman. A sad se raskomotite, dug je put pred nama.

Bez riječi su poslušali naredbu, nesposobni oduprijeti se neminovnosti. Haron se vratio komandama i crni brod je nastavio po tko zna koji put prelaziti svoju zagrobnu rutu.

Daleko iza njega, okovan crnilom, ostao je znanstveno-istraživački brod *M. Kukurin*.

Na njemu je Delfina zgrožena promatrala kako njezini nekadašnji suputnici bez objašnjenja nestaju u daljini. Bez njezinog znanja, dešavala se posljednja segregacija.

U tom užasnom trenutku samoće, straha i očaja, nije bila svjesna da s druge strane Svemira već hrli jedan brod poslan da pokupi baš nju.

Jedan brod satkan od svjetla.

ON

On je bio najbolji. Savršen muškarac.

Nikad nije zaboravljao što mu je rečeno, pamtio je sve moje želje, sve sitnice koje me vesele. Nisu mu smetali moji hirovi, bila sam mu uvijek poželjna, čak i onih dana u mjesecu. Nikad nije tražio ništa od mene, nije imao zahtjeva ni želja. Nikad se nije napio pa ne mogao, nije hrkao na mom jastuku dok sam ja htjela da me grli i govori mi nježne stvari.

Najbolje od svega, u potpunosti je bio moj.

Nikada mu ne bi palo na pamet da me ostavi, da makar na tren poželi drugu. Ne, za njega sam postojala samo ja.

Pitate me jesam li bila sretna? Nisam.

Bila sam tužna, slomljena srca. Pitate zašto sam plakala? Zato što sam ga voljela. Obožavala ga, on je bio os moga života.

A je li on volio mene?

Diode i katode, nule i jedinice. Njegov program mu kaže da se ponaša predivno i privrženo, ali nikakve emocije on nema niti može imati.

Ali zato sam ja bila superiorno, ljudsko biće i imala izbor.

Oči su mi se sklapale dok je anestetik počinjao djelovati. Maskirane siluete oko stola pripremale su svoje instrumente za uranjanje u unutrašnjost moje lubanje. Zarezali su duboko u moj limbički sustav, ugradili umjetne spojeve i premostili sinapse. Podrezali su grane mog moždanog debla i zabili igle u moj hipotalamus.

Na moj zahtjev, svojim malim sterilnim oštricama odsjekli su mi emocije.

Sad sam mašina, baš poput njega i u potpunosti ga shvaćam. Jasan mi je svaki njegov potprogram, znam kako funkcionira svaki elektronski sklop u njegovom tijelu.

Volim li ga?

Ne, ja više nemam emocije.

IVANUŠKA BUDALETINA

Živio jednom davno u maloj trošnoj kolibi na kraju sela, siromašni seljak i imao tri sina. Dvojica bijahu hrabri, stasiti momci, čvrste ruke i bistra oka, na ponos svoga oca i na veselje mnoge mlade seljanke. A treći, najmlađi, bijaše sav nikakav, šonjo i budala. Otac mu nadjenu ime Ivanuška, po pokojnome djedu od ženine strine, al' ga već odmalena čeljad po seoskim njivama i stazicama nazivahu jednostavno – Budaletina. Ipak, starina bijaše dobra srca te je maloga volio jednako kao i braću njegovu.

Jednog mračnog i maglovitog jutra stiže u njihovo selo kraljev glasnik, noseći vijest o teškoj nesreći koja je pritisnula kraljevstvo. Skupi se cijelo selo da iz glasnikovih usta čuje kakva im se to zla kob sprema. Ivanuška, braća njegova i otac također se nađoše među svima.

– Čujte i počujte! – viknu glasnik, onako službeno kako to samo glasnici znadu i umiju, dubokim glasom ogrubjelim od prašine koje se nagutao dugim putem.

Kako bijaše rano i sunce je tek uprlo da razgrne crnu tminu i tešku maglu, tako se činjaše da se pramenovi magle uvijaju i razilaze te da se dan bistri pred glasnikovim glasom.

– Daje se na znanje cijelom kraljevstvu, svakom čovjeku, ženi i djetetu. Naš Presvijetli Gospodar, Njihovo milostivo i predobro Veličanstvo Kralj, kroz moja usta govori svima!

Sva gomila ljudi šutke stade, kao u tvrđi kamen okamenjeni i sve su uši bili napeli ne bi li bolje čuli što im njihov Kralj imade reći.

A glasnik nastavi ovako:

– Dobri moji podanici. Velika tuga i čemer pritisnuli su Naša kraljevska pleća, a teške brige učiniše zlatnu krunu težom od grobnog kamena.

Na ove se riječi ote narodu uzdah i svi se zapitaše kakav se to crni jad nadvi nad njihovo kraljevstvo kao olujni oblak što led pred žetvu po poljima prosipa.

A glasnik im veli:

– Silni dušmanin, kakvog još ne bijaše od kada svijet pamti, poharao je našu voljenu zemlju! Strašna neman, štono ju je samo najcrnija tama izroditi mogla, doletjela je ričući bijesno i rigajući plamen! Ognjeni zmaj došao je da spali naša polja, proždre našu djecu i poruši nam

sela i gradove!

Iz gomile se začu jecaj i lelek, a jedna stara bakica pade u nesvijest.

- Spali' će nam sve usjeve pšenice! - užasnuto viknu netko.

Gomila glasno zažamori; jedni moleći dragog Boga, a drugi proklinjući sudbu kletu.

- Izist će nam stoku! - oglasi se netko drugi, izmamivši još jedan glasan uzdah.

- Bučit će nam noću dok spavamo! - viknu Ivanuška, na što ga svi pogledaše, zakolutaše očima te nastaviše očajavati, a otac njegov očajavaše glasnije od sviiju.

- A to nije najgore od svega! - nastavi glasnik. - Podla zvijer je na prijevaru ugrabila i Našu kći Princezu, blistav biser Našeg kraljevstva, sjaj u Našem uzvišenom kraljevskom oku!

Tu glasnik učini stanku poradi dramatičnosti, ali ne poluči uspjeha. Seljaci i seljanke ga šutke gledahu, a onda opet netko viknu:

- I kupus će nam spalit'! - a gomila tužno uzdahne i zajauče.

- I rotkvicu! - jadicovke se nastaviše, a glasnik uvidje da mu brzo valja reći ono najvažnije:

- I zato Mi, Kralj, NUDIMO VELIKU I PREBOGATU NAGRADU!

Glasno viknu glasnik (kako mu i ime nalaže), a žamor seljana se sasvim utiša. Čak je i stara bakica brže-bolje došla svijesti i pažljivo slušala.

- Pola kraljevstva sa selima i gradovima i ruku najljepše plemkinje s bogatim mirazom dobit će onaj hrabri podanik koji ubije čudovište i oslobodi Princezu iz strašnih kandži njegovih!!!

Kad su to čuli, seljani se dobrano zamisliše.

- *Da je meni pola kraljevstva, ne bih ranom zorom bos po mrazu gazio i tuđu stoku na pojilo vodio... ali zmaja se bojim!* - pomisli najstariji brat Ivanuškin.

- *Da je meni pola kraljevstva, ne bih suhu koru crna kruha užinao i na tvrdoj slamarici spavao... ali zmaja se bojim!* - pomisli srednji brat Ivanuškin.

- *Da je meni pola kraljevstva, ne bih zimi promrzle kosti poderanom košuljom grijao i o novim opancima sanjao... ali zmaja se bojim!* - pomisli otac Ivanuškin.

Jedino Ivanuška ništa ne pomisli, jer u njega pameti ne bijaše, već smjesta veli:

- Ih, da je meni ruka najljepše plemkinje pa da mi malko... uh! Kazuj pobratime kojim se putem ide Kralju, ja ću mu kći od zmaja izbaviti!

- Ivanuška, sine, ne budali! Ne žalosti oca svojega... - poče ga otac odgovarati od ludosti, ali tada neki glas zajauka:

- Ako nam zmaj spali vinograde, neće nam biti ni rujna vina ni ljute lozovače!

Otac Ivanuškin užasnut stade kad ču te riječi, pa drukčije veli sinu:

- Idi, Ivanuška, Bog te blagoslovio hrabrog, osvjetlaj ocu obraz! Spasi nam vin... Princezu našu!

A Ivanuška ne bijaše lijen, već pograbi ono malo stvari što ih nazivaše svojim, koru kruha i sjekiru, pa krenu put Kraljeva dvorca.

E, ali sad braću njegovu uhvati sramota. Zar on, najmlađi, da bude junak i krene na megdan sa zmajem, a oni da ostanu kraj ognjišta?! Ta što je on bolji od njih?! Tako i njih dvojica zatražiše od oca blagoslov i on im ga teška srca dade, pa brže-bolje pohitaše za mlađim bratom.

I uskoro sva trojica zajedno krenuše vijugavom cestom u posjet Kralju.

* * *

Do predvečerja već bijahu duboko zašli u šumu i zastor od gustog crnog granja debelo se spleo za njihovim leđima.

Taman braća htjedoše zapaliti vatru i prirediti si konak u šumi, kad li odjednom iz gustiša začuše strašnu galamu. Neko žensko čeljade ružna kreštava glasa silno psovaše i proklinjaše Boga i sve svece. Ivanuška odmah skoči da vidi tko je to, ali najstariji brat mu šapne:

- Stani Ivanuška! Ne idi tamo, čuješ kako krešti, kune i psuje dragog nam Boga! To je sigurno kakva vještica!

Ali Ivanuška ne htjede slušati brata, već zađe pravo u gustiš. A braća njegova polako, sve virkaju i obilaze, najradije bi oči i uši same poslali za Ivanuškom. Ivanuška razgrne grmlje i

pred sobom ugleda ružnu staru babu, grbavih leđa i kvrgava nosa, oko usta dlakavu i na jedno oko škiljavu. U ustima joj zubalo od željeza iskovano i sve joj se naborano lice iskrivilo kako jadikuje, psuje i proklinje. Baba sjedi na panju i sve se trese i crveni od ljutine.

Srednji brat priđe Ivanuški, uhvati ga za ruku i šapne mu:

- Bjež' mo Ivanuška, vidi kako izgleda. Ovo je sigurno kakva vještica!

Ali, Ivanuška se otrgne i stupi ravno naprijed:

- Pomoz' Bog, babo! Ja sam Ivanuška, a ovo su braća moja! - viknu on glasno.

Baba pljunu tri puta i zakrešti:

- Jao sinko! Dao i tebi k'o što meni dade, jade moj pregolemi!

- A kakav tebe jad to muči, da tol'ku galamu dižeš?

- A evo vidiš, zarast'o mi na nožnome palcu nokat u meso pa je sve oteklo i zagnojilo se. A leđa me sve bole, ne mogu se sagnut, ne mogu si pomoći. Jao!

Pokaže mu baba palac, a palac gadan - sve što crn, što ljubičast i lijepo se vidi gdje gnoj uz nokat izvire.

- Pa reci, babo, kako da ti pomognem? - upita Ivanuška, a braća mu sve očima okreću, u strahu neće li ga ružna vještica izist.

- Sinko mili, mili pobratime, kad bi mi odgrizao taj komad nokta i isisao gnoj iz nožnog palca, dala bih ti najvrednije što imadem!

Kad braća Ivanuškina to čuše, umalo ne umriješe od užasa.

Ali, Ivanuška samo kimne glavom pa klekne pred staricu i uze njen palac u usta, a prljavo stopalo joj grozno vonjaše po užeglom znoju. Grizao je grizao, umalo sve zube polomio i na jedvite jade odgrizao komad nokta pa ga iščupao iz mesa. Odmah poteče gusti gnoj, a Ivanuška stade sisati i pljuckati u stranu, a sve mu se ljepilo po ustima i klizilo niz grlo. Braća mu ne mogahu prizora ni gledati, već okrenuše glave.

Konačno zgotovi Ivanuška posao i baba se veselo nasmije.

- Eh, mili sinko, mili pobratime, ljubi te baba! Odmah se k'o mlada osjećam!

- 'Ajde, baba, samo ne zaboravi ti na našu pogodbu! Daj mi sad najvrednije što imadeš! - reče njoj Ivanuška, sve pljučkajući ono gnoja što mu još pod jezikom ostade.

- Ništa se ne brini, evo sad' će tebi baba dati... - reče i izvadi iz usta svoje željezno zubalo. - Esfo finko, osfo si je nasfrijednije sfo imam! Fo sfi ufsmi, nek' fe sufa fusem!

Pruži mu ona svoje zubalo, sve slinavo i sluzavo, a on ga otare o košulju i spremi u njedra.

- Hvala, baba, nikad čovjek ne zna kad će mu dobri zubi zatrebati! - pa pozdravi babu, a ona mu odzdravi i odšepesa kroz gustiš dalje.

Ivanuška i braća njegova vratiše se svojoj vatri, sve se čudeći gluposti mlađega brata.

* * *

Šest su dana braća putovala, šest noći noćila u šumi među šumskim dusima i divljim zvijerima. Sedmog dana, eto njih pred vratima velebnе Kraljevske palače. Dvorjani im odmah pripremiše obilat ručak i toplu kupku pa ih site i mirisne dovedoše pred Kralja.

Kralj bijaše vidno potišten i snuđen, utonuo u more briga. Izgledaše kao da će se izgubiti u raskošnom zlatnom prijestolju. Kad mu savjetnik priđe i šapnu da su došli junaci koji će ubiti zmaja i vratiti mu kći, odmah mu se vrati nešto života u obraze.

- Dovedite ih amo, da ih moje stare oči bolje vide... Što!? Pa to su seljaci obični, a ja sam očekivao vitezove plemenite!

- Vaše Veličanstvo, plemeniti se vitezovi nisu odazvali pozivu... - šapnu mu savjetnik.

- Hm, dobro... Bila mu krv plava ili crvena, tko ju je spreman proliti za svoga kralja, taj je dobar podanik! A tko mi vrati moju kći bit će viši od svakog viteza pod kapom nebeskom, ne bio ja Kralj! Nego, hoćete li vi junaci svi zajedno na zmaja ili jedan po jedan?

- Vaše Kraljevsko Veličanstvo, zajedno smo jači! A nagradu ćemo lako među sobom podijeliti - reče najstariji brat, a srednji potvrdno kimnu glavom.

Ali Ivanuška viknu:

- Ne može! Jedna je samo najljepša plemkinja i njenu ruku ja uzimam. Sam ću pred zmaja i sam ću kući nagradu odnijeti!

- Ivanuška, ne budali! Zajedno ćemo lakše! - rekoše mu braća, ali Ivanuška ni da čuje.

Naposljetku odlučiše da će Ivanuška ići sam, a dva brata njegova zajedno.

A ovako im veli Kraljev savjetnik:

- Zmaja ćete naći u njegovoj špilji. Do špilje je lako stići, ali nitko se iz nje jednom kada uđe ne vraća. Ona je podno ove visoke planine iza koje nam sunce svaku večer zalazi. Iz špilje dim izbija i diže se put nebasa. Lako ga je vidjeti već iz daleka. Kad uđete unutra, neka vam je dobri Bog na pomoći!

Tu su večer braća Ivanuškina lagano jela i oprezno pila te rano posla na počinak, ne bi li sutradan što više snage imala. Ali u Ivanuške pameti ne bijaše, pa on do kasno u noć ostade budan ispijajući krčage rujna vina s dvorjanima i dvorjankama te slušajući pjesme trubadura i smijući se ludorijama dvorskih luda.

* * *

Kad se drugog dana Ivanuška probudio, sunce već bijaše visoko odskočilo. Dvorske sluge mu rekoše da su mu braća ustala u cik zore, dobro doručkovala i odmah posla prema zmajevoj špilji. Ivanuška se uplaši da će mu braća pred nosom odnijeti i Princezu i zmaja i nagradu pa se onako mamuran, bunovan i bez doručka požuri za njima najbrže što je mogao.

Kad je stigao do zmajeve špilje, a to bijaše ogroman procijep u stijeni iz kojeg je sukljao gusti crni dim, Ivanuška ne zastade ni časa već hrabro uniđe. Ta znao je da su braća njegova već sigurno ušla! Unutra bijaše vlažno i mračno kao u dnu bačve, samo se tamo u daljini lelujavao neki plamičak. To je plamen zmaju iz nozdrva lizao.

Ivanuška sve pipkajući, stopu po stopu, krene dublje kroz tamu, kada začu kako netko tiho jeca. Pametan čovjek bi se odmah dosjetio da to sigurno Princeza plače, ali u Ivanuške pameti ne bijaše, pa on glasno viknu:

- Tko to tamo suze lije u crnome mraku?! Gdje su braća moja?

- Bježi, bježi! - ispod glasa šapne mu Princeza. - Zmaj je sada progutao dvojicu živih momaka pa sit spava poslije jela! Sigurno su to tvoja braća bila. Mene je okovao s devet okova i sedam lanaca, a po meni povješao stotinu malenih zvonaca, da ne bi kradom umakla

nevolji!

- Lele, lele, zla i naopaka! Izio mi zmaj oba brata rođena! - zajauče Ivanuška. - Zbog toga ću mu glave doći! - viknu ljutito, te dograbi sjekiricu koju je još od kuće sa sobom nosio i potrči ka zmaju.

Ali, eto nesreće! Kako bijaše mrak mrkli, a Ivanuška se još ne stignu pravo ni oporaviti od sinoćnjeg pijanstva, potepe se, padne i u mraku izgubi sjekiru. Uz to još i glasno opsuje, a zmaj se od svega toga probudi i odmah nanjuši svježnu hranu u blizini svojoj.

- Ho, ho, ho... da vidimo kakva mi je to poslastica od ljudskog mesa u jazbinu ušetala! - zagrmi neman strašnim glasom pa otpuhne malo plamena da rasvijetli špilju.

Pametani čovjek bi se sada skrio i nadao se da ga zvijer neće vidjeti, a Princeza bi rekla zmaju da to on njuši miris onih mladića što ih je žive progutao. Ali u Ivanuške pameti ne bijaše pa on glasno viknu:

- To sam ja, Ivanuška! Došao sam Princezu izbaviti i braću osvetiti, a tebe, nesrećo, od života rastaviti i sa crnom zemljom sastaviti!

Vidje sad zmaj gdje Ivanuška s poda ustaje i krenu da će skočiti na njega i progutati ga. A Ivanuška gleda i načuditi se ne može kako to golem i strašan stvor bijaše. Zubi mu kao sablje krivošije, kandže plugovi što zemlju oru, a iz grla mu suklja plamen veći od najvećeg krijesa Ivanjskog. Krila kad raširi - sunce sakrije, a repom bi crkveni toranj tri puta ovio! Krljušt mu tamnozelene boje, sjajna kao oči divljih mačaka, a svaka ljuska tri palca debela. Sto ga kopanja ogrebalo ne bi!

I stade Ivanuški kroz glavu prolaziti da ovo možda i neće na dobro izaći. Ali uto osjeti kako mu nešto iznutra para košulju i babino željezno zubalo iskoči mu iz njedara. Zubalo skoči na tlo, pa skakuće po špilji i škljoca prema zmaju da sve iskre frcaju. I kako bijesno škljoca, tako sva špilja zvoni:

- *Tko mi dirne Ivanušku, milog pobratima, jedna li mu majka, jedna li mu strina!*

Zmaj se začudi ovome, jer takvo štogod ni on još ne vidje očima svojim. Ali ne htjede mu se dugo glavu oko toga razbijati, već on nogom iz sve snage lupi po babinom zubalu! Udari zmaj silno, sve se zemlja trese, ali zubalu ništa - ni ogrebotine! Već ono i dalje škljoca:

- *Tko mi dirne Ivanušku, milog pobratima, jedna li mu majka, jedna li mu strina!*

Zmaj se sad jako razljuti pa razjapi svoje čeljusti i stade bljuvati vreli oganj, ne bi li strašnom jarom zubalo istopio. Ali već se zvijer umorila od puhanja, a zubalo ni da se zagrije! Nego samo škljoca:

- *Tko mi dirne Ivanušku, milog pobratima, jedna li mu majka, jedna li mu strina!*

Sad zmaju bijaše stvarno dosta i on riješi to zubalo progutati. Skoči čudovište hitro naprijed, rastvori ždrijelo i učas proguta babino zubalo. Nasmije se zmaj kako se riješio dosadne napasti i reče:

- A sada ću tebe, Ivanuška, rastrgati!

Navali zmaj bijesno na Ivanušku kadli iz vlastitog droba začuje škljocanje:

- *Ivanušku mi diraš, milog pobratima, jedna li ti majka, jedna li ti strina!*

I stade zubalo gristi zmajev želudac i crijeva.

Zmaj zavrišti i očima zakoluta. Poče zubima bijesno škrgutati, a repom šibati lijevo i desno. Na koncu više ne mogaše izdržati, pa kandžama raspara sam svoju utrobu ne bi li zubalo izvadio. Proli se krv, crna i smrdljiva i prosuše se po podu sluzava crijeva kao klupko živih zmijurina.

A iz želuca ispadoše braća Ivanuškina koje je zmaj još žive bio progutao, ali ne i zubalo. Zubalo bijaše brže-bolje progrizlo put do zmajevih pluća i otud ponovo zaškljoca:

- *Ivanušku mi diraš, milog pobratima, jedna li ti majka, jedna li ti strina!*

I stade zmaju pluća gristi i trgati!

Zmaj se prevrne od boli i sve se počeo vrtjeti, grčiti i prekometati, ali ne mogaše više boli trpjeti i stade sebi pluća parati ne bi li zubalo izvadio.

Ali, zubalo već bijaše progrizlo put van iz pluća, do samog srca. I zaškljoca zubalo još jednom:

- *Ivanušku mi diraš, milog pobratima, jedna li ti majka, jedna li ti strina!*

Te pregrize na dva djela crno srce zmajevo, a golema se zvijer mrtva zakoprca u prašini.

Brzo Ivanuška stade svoju braću tresti i pljuskati te ih k svijesti dozivati. I ubrzo otvoriše oči,

jedan pa drugi. Sva trojica se izgrliše i izljubiše, pa izgrliše i izljubiše Princezu, a onda joj skidoše lance, okove i zvončiće pa je povedoše ocu njezinome.

* * *

Kralj bijaše tako sretan što mu se kći vratila da ni ne primijeti kako mu je kruna s glave pala i otkotrljala se preko velike dvorane. Odmah on stade darivati Ivanušku i braću te zapovijedi da se uredi velika gozba i da cijelo kraljevstvo sedam dana slavi.

I dovede Kralj prekrasnu plemkinju, lijepu kao zora rumena, bistra i sjajna oka poput rose biserne, a puti mekše od najfinijeg baršuna.

Ali Ivanuška reče Kralju:

- Veličanstvo! Krasna Vam je ova plemkinja, ali dajte Vi nju braći mojoj, a meni pustite da si sam izaberem djevojku!

- Ti si mi, mili Ivanuška, jedinu kći moju iz zmajeva brloga izbavio! Biraj si u cijelome kraljevstvu djevojku koju god išteš - ja ću ti je dati! Imaš našu Kraljevsku riječ! - reče mu Kralj zahvalno.

- E, onda, Veličanstvo, ja biram Princezu! - reče Ivanuška, a svi se dvorjani zgranuše. Ta što njemu pada napamet!? Pa neće valjda Princezu njezin otac za priprostu seljačinu udati?

Kralj ga mrko pogleda i ljutito upita:

- Ti se, Ivanuška, šališ s nama?

- Svoju riječ ste mi dali, sad mi dajte i kćerku! - Ivanuška će tvrdoglavo.

- Vaše Kraljevsko Veličanstvo - javi se Kraljev savjetnik - ako smijem predložiti, možda da pitate Vašu kćer, Princezu, što ona o tome misli?

Kralj se zamisli, pa kako ga je savjetnik uvijek do sada bio mudro savjetovao, odluči ga i ovaj put poslušati.

- No, kćeri - upita Kralj Princezu - što ti o ovome veliš? Da održim riječ ili da mu dadem glavu odrubiti?

A Princeza se sve smješka, drago joj je bilo za Ivanušku poći. Ta koja cura ne bi rado pošla za mladića koji je iz zmajevih ralja izbavi?

Kad to vidje Kralj, smili se i njemu, pa on zapovjedi da se još veća gozba spremi jer se jedinica njegova udaje!

* * *

Ivanuška se tako oženi Princezom i postade Princ. Kamo god da je kasnije u životu išao, zubalo je uvijek sa sobom nosio.

Njegov brat najstariji oženi najljepšu plemkinju te dobije lijep miraz i veliki posjed. Srednji brat reče da njemu bijaše milije grliti i ljubiti braću nego djevojke pa se zaredi i ode u popove, a njihovog starog oca preseliše u kraljevski dvorac te on tu proživi svoju starost pijući medovinu i štipajući dvorjanke.

I svi poživješe veselo i sretno do kraja života.

Ili barem do kraja priče.

NAJBOLJI NA SVIJETU

1.

VRIJEME: sadašnje

Erik je bio jedinstven.

Onoga dana kada se Erik rodio, nitko nije primijetio ništa neobično. Zapravo trebalo je proći nekoliko tjedana da bi liječnici odlučili pomnije promotriti ovu užasno razdražljivu bebu. Izgledalo je kako mali Erik ne provodi ni trenutak vremena smiren. Stalno je plakao i vrištao, na neizmjereno veliku radost ukućana. Nakon nekoliko detaljnijih pregleda, liječnici nisu pronašli nikakav fiziološki nedostatak, nikakvu bolest, nikakav poremećaj koji bi objasnio ovu njegovu čudnu narav. Osim naravno, vrlo neobične žućkaste nijanse njegovih šarenica, ukrašenih sitnim narančastim točkama.

S obzirom da je Erik sasvim dobro reagirao na vizualne podražaje, stručnjaci su zaključili da je ta čudna boja čisto estetski fenomen, da je njegova uzrujanost samo prolazna faza, te da nema razloga za zabrinutost.

Vrijeme je, međutim, pokazalo drukčije...

Prošle su godine prije nego što je Erik prvi put pristupio testu razlikovanja boja. Gospođa okulist i gospođa psiholog, zaključile su da s malim Erikom (pored njegove užasne naravi, jasno, jer mali bi Erik planuo lakše nego barut u šumskom požaru) ipak nešto ne štima. Nakon posjete prvom specijalistu slijedila je turneja po ordinacijama i klinikama, što je konačno rezultiralo krajnje neobičnom dijagnozom.

Mogli bismo reći da je Erik bio daltonist. Na neki način i jest. No, njegov problem bio je ipak nešto kompleksniji...

Erik je vidio samo crvenu boju.

Svijet koji je okruživao Erika sastojao se isključivo od nijansi crvene boje, u rasponu od svjetlocrvene do crne. Erik se, doduše, mogao dosta dobro snalaziti jer je razlikovao ogroman broj crvenih nijansi, ali grešaka je uvijek bilo. Međutim, izgleda da je puno veći problem bio utjecaj tog poremećaja na Erikovu psihu.

Sve je bilo monotono. Sve je bilo slično. Sve je bilo tako odvratno, jednobožno, dosadno, tako bolesno iritirajuće crveno.

Erik je oduvijek znao da je različit od drugih. Ta spoznaja, kao i njegova izuzetno razdražljiva priroda, vrlo brzo su ga odvojile od njegovih vršnjaka. Osjećajući se kao otpadnik, Erik nikada nije mario za sklapanje prijateljstava. Nekoliko rijetkih pokušaja brzo je propalo, jer on nije imao strpljenja za tuđe propuste, a nitko nije imao dovoljno strpljenja za njegove ispade bijesa. Kad je imao 16 godina, u jednom takvom napadu bijesa otkrio je svome ocu da ga Erikova majka vara sa susjedom. Preciznije, taj razgovor je izgledao nekako ovako:

- Šta se dereš na mene!!! - vikao je otac. - Da nisi više nikad podignuo glas na mene, ako želiš živjeti pod mojim krovom!!! Zapamti, JA te hranim!! Ovo je MOJA kuća!!!

- Dobro!!! - viknuo je Erik, otvorio vrata i izašao iz stana na stepenice.

- Ne odlazi dok govorim s tobom!!! Kuda si krenuo?!?!

- Van iz tvoje usrane kuće!!

- Kako to govoriš sa mnom! Jebem ti mater, da ti jebem!

- Da, stari. I ti, i susjed Pero s trećeg kata! Samo, on to radi češće!!!

Nakon ove epizode susjed Pero je završio na intenzivnoj, majka na groblju, otac u zatvoru, a Erik kod svoga djeda koji je preuzeo starateljstvo. Iduće je godine Erik prvi put probao neka nova zadovoljstva u životu. Lista se sastojala uglavnom od ljepila, cigareta, alkohola, marihuane, LSD-a, ecstasya, seksa, tučnjava i sitnog uličnog kriminala.

Osim seksa, droge i nasilja, Erik je volio i muziku. Nije bio pretjerano izbirljiv. Bilo je bitno samo da je muzika agresivna i glasna i da nije kompjuterski procesirana. Punk, rock, metal, noise, alter... sve je to dolazilo u obzir.

Nikada nije pokušao svirati neki instrument, ali primijetio je da može dosta dobro pjevati neke srednje zahtjevne pjesme, pa se uglavnom zadovoljavao pjevušenjem.

Kada je imao 18 godina, jednog lijepog svibanjskog poslijepodneva, stajao je oslonjen na zid u neposrednoj blizini autobusne stanice i brojao kovanice na svome dlanu. Zaključio je da mu nedostaju još dvije kune do kutije cigareta i pogledom je potražio nekoga od koga bi ih

mogao nažicati. Na autobusnoj stanici nije bilo nikoga, ali se jedna djevojka njegovih godina približavala iz obližnjeg parkića. Erik je nije prije viđao, očigledno nije išla u njegovu školu, a nije ni izlazila na njegova uobičajena mjesta. Taman je krenuo prema njoj, s namjerom zamoliti je za dvije kune, kada je na stanicu stigao autobus. Erik je samo uspio upitati ako ima dvije kune sitnoga, a ona je potrčala prema stanici i u prolazu dobacila nešto kao *nemam vremena*.

Uskočila je u autobus samo trenutak prije nego što je vozač zatvorio vrata i krenuo.

Iz autobusa nije izašao nitko, stanica je ponovo bila prazna. Erik je, prilično isfrustriran činjenicom da se nije dokopao sitniša, otišao u sporednu uličicu i uputio se prema lokalnoj trgovini, s namjerom da pred dućanom od nekoga nagrebe te proklete dvije kune.

Putem je prošao pored jedne kuće iz koje je dopirala fantastična svirka na električnoj gitari, ali on je bio toliko ljut i nervozan da uopće nije primijetio glazbu. Nije primijetio ni poznanika koji mu je mahnuo iz dvorišta neke od drugih okolnih kuća, samo je brzim korakom nastavio prema trgovini.

Negdje u tom razdoblju, Erikov djed je otišao u dom za umirovljenike, ostavivši Erika samog.

Iduće godine, u ovo isto godišnje doba, Erik je bio vrlo smiren. Otkrio je spokoj, otkrio je mir, otkrio je raj. Otkrio je heroin. Erik nikada nije niti shvatio da je ovisan, jer je već nakon mjesec dana probadanja svojih žila pogriješio u odmjeravanju količine i ubrizgao sebi overdose.

Je li to bila iluzija ili čudan utjecaj prevelike porcije heroina na njegovu svijest, ali u jednom kratkom trenutku, Erik je vidio bogatstvo svih boja.

U sljedećem trenutku bio je mrtav.

Umro je u 19 godini, sretan.

* * *

Jasen je bio jedinstven.

Jasen je bio jedino dijete bogatih roditelja i kroz život je nošen kao kap rose na dlanu. Njegov je otac imao hobi kojim se bavio u slobodno vrijeme, a taj je hobi bio sviranje gitare.

Još dok je bio sasvim mala beba, Jasen je uživao u zvukovima tog instrumenta. Kad bi plakao, kad bi bio uplašen, kad bi bio ljut, kada ga ništa nije moglo smiriti, bilo je dovoljno odsvirati nekoliko tonova na gitari i Jasen bi utihnuo. Pogledom bi potražio instrument i pažljivo pratio što se zbiva. Naravno, roditelji su odlučili iskoristiti ovaj fenomen, pa kad je dijete trebalo umiriti, dali bi mu gitaru neka se igra s njom. Gitara je Jasenu bila prva i najdraža igračka. Zapravo, to je bila jedina igračka koju je Jasen ikad poželio, ako izuzmemo želje za drugim modelima gitare i gitarističke opreme.

Kada su mu bile četiri godine, mali Jasen je sjedio pred televizijom, s gitarom u krilu. Na televiziji su se vrtjeli crtići i emisije za djecu, a Jasen je točno u ton svirao sve najavne i odjavne špice.

Iduće godine, Jasen je prestao gledati televiziju, nije pokazivao želju za igrom s vršnjacima, nije ga zanimalo cirkus, zoološki vrt, video igrice, šetnje, slikovnice... Za Jasena je postojala samo jedna ljubav – gitara.

I ta ljubav mu je bila uzvraćena.

Kada mu je bilo šest godina, primljen je u osnovnu muzičku školu.

Kada mu je bilo devet godina, završio je osnovnu muzičku školu.

S 12 godina, završio je srednju muzičku školu.

Sa 14 godina završio je studij klasične gitare i, upavši u tešku depresiju, izjavio roditeljima da ne postoji više nikakva tehnika sviranja klasične gitare koju on nije savladao. Nakon što su profesori na akademiji potvrdili ovu izjavu, roditelji su se zapitali kako pomoći svome sinu, čiji je život iznenada izgubio smisao. Rješenje su našli vrlo brzo i vrlo jednostavno, a Jasen je odmah bio oduševljen zvukom svoje nove električne gitare. Povukao se u sobu, ukopčao gitaru u pojačalo i narednih 27 sati svirao bez prestanka.

Te je iste godine Jasen završio i osmi razred osnovne škole te odlučio prekinuti školovanje. Svoju odluku obrazložio je potrebom za većom količinom vremena koju će uložiti u vježbanje gitare. Svi koji su ga čuli svirati, podržali su njegovu odluku. Govorili su da mu nije potrebna škola. Taj može živjeti od muzike.

Jasenov život bio je vrlo jednoličan. Sastojao se od zadovoljavanja fizioloških potreba i sviranja gitare. Ništa drugo nije dolazilo u obzir. Jasen nije imao prijatelja, Jasena nisu zanimale djevojke. Jasen u životu nije poduzeo niti jednu aktivnost koja nije bila ili

neizbježna, ili vezana uz sviranje gitare.

Sa 16 godina, Jasen je znao odsvirati cijeli repertoar Joea Satriania. Unatrag. Držeći gitaru iza glave.

Sa 17 godina, Jasen je bio najbolji gitarist koji je ikada svirao na kugli zemaljskoj.

Te iste godine, jednog lijepog svibanjskog poslijepodneva, dok je Jasen svirao neke svoje vlastite improvizacije na teme klasičnih majstora, ulicom ispod Jasenovog prozora prošao je jedan vrlo nervozan mladić. Bio je toliko zaokupljen svojom nervozom da nije ni primijetio Jasenovu muziku.

Kada je Jasen imao 24 godine, u njegovom se životu dogodila užasna tragedija. Roditelji su mu poginuli u prometnoj nesreći, vraćajući se iz trgovine muzičkim instrumentima gdje su Jasenu kupovali novi gitarski efekt. Jasen gotovo nikada nije napuštao kuću, pa su roditelji otišli obaviti kupovinu za njega.

Ovaj potresni događaj u potpunosti je razorio Jasena. Jedina utjeha koja mu je ostala bila je, naravno, gitara. Jasen je prekinuo sve odnose s vanjskim svijetom. Roditelji su mu ostavili u nasljedstvo vrlo veliki imetak, pa je Jasen mogao naručivati dostavu hrane u kuću, plaćati račune preko odvjetnika i svirati gitaru.

Kako se sad nitko nije brinuo o njemu, živio je vrlo neuredno. Znao je svirati dok se ne sruši od umora ili gladi.

Tako je, u svojoj 29. godini, nakon 30 sati neprekidnog sviranja, uništen glađu i nespavanjem, izgubio svijest i pao. U padu je udario sljepoočnicom u rub pojačala i ostao na mjestu mrtav.

Za njim nije ostao nikakav trag njegovog umijeća, jer Jasen je uvijek bio previše zauzet vježbanjem da bi imao vremena snimiti nekakav nosač zvuka.

Muzika je utihnula.

* * *

Larisa je bila jedinstvena.

Larisa je rođena u vrlo konzervativnoj i puritanskoj obitelji. Odgajana je po bontonu, s namjerom da postane fina mlada dama. Redovito su je vodili u crkvu, pazili da joj ponašanje bude strogo u skladu s moralnim normama, trudili se držati je u dodiru samo s biranim društvom.

Kad je Larisa imala sedam godina, roditelji su je povelili na ljetovanje. Usred ljetovanja, jednog je jutra padala kiša. Larisa se dosađivala po predvorju hotela, tražeći neku zanimaciju za prekratiti vrijeme. Zaključila je kako očigledno nije jedina, jer je za obližnjim stolom sjedio starčić i igrao neku igru sam sa sobom. Larisa je znala da se ta igra zove šah, ali još nikada nije vidjela da je netko igra sam sa sobom. Larisi je bilo strogo zabranjeno razgovarati s nepoznatim ljudima, ali ni mame ni tate nije bilo u blizini, pa onda...

- Gospodine, a što vi to radite? - upitala je.

Starčić je podignuo pogled sa šahovske ploče i pogledao simpatičnu curicu.

- Igram šah, zlato. Vidiš, to je jedna igra - rekao je.

- Znam, znam. Ali, ja sam vidjela kako to igraju po dva čovjeka.

- Istina, imaš pravo. A ja, vidiš, igram sam. Hoćeš li igrati sa mnom?

- Ali ja ne znam to igrati...

- Nema veze, zlato. Ja ću ti pokazati.

Larisi je trebalo oko deset minuta i zapamtila je pravila.

Bilo je potrebno oko još petnaestak minuta kako bi starčić shvatio da se nešto vrlo čudno zbiva te kako mala curica gradi vrlo ozbiljnu igru. Starčić joj je pustio da dobije prvu partiju i upitao je želi li još jednu. Larisa je veselo pristala. Ovoga puta gospodin je odlučio igrati bez puštanja i krajnje koncentrirano. Partija je trajala tri sata i 40 minuta i Larisa je izgubila, ali je navaljivala da odigraju još jednu partiju. Njezin je protivnik pristao.

Ova je partija trajala samo dva sata i završila je Larisinom pobjedom. Četvrta partija završila je na isti način, nakon 45 minuta igre. U petoj partiji, nakon 20 minuta igre, Larisa je bila na rubu još jedne pobjede, a starčić na rubu infarkta.

Situaciju je spasila Larisina mama, koja je došla odvesti Larisu na ručak.

- Larisa, nemoj smetati gospodinu! - strogo je rekla mama.
- Mama, gospodin i ja smo igrali šah i ja sam pobijedila! - hvalila se Larisa, dok su ona i mama hodali prema restoranu.
- Srce, gospodin te je pustio pobijediti! - uvjeravala ju je majka.
- Nije! - uvrijedila se Larisa.
- Da, naravno - uzdahnula je majka, znajući kako je starčić zapravo šahovski velemaistor, koji ove godine namjerava napasti titulu prvaka svijeta.

Dotični šahovski velemaistor je, blijed kao bijele figure, pogledom lutao od šahovske ploče do vrata kroz koja su izašle Larisa i njezina mama. Nakon tog dana, velemaistor se propio, upropastio svoju psihičku ravnotežu i odustao od šaha. Nitko više nije čuo za njega.

Larisa je neko vrijeme htjela igrati šah, ali njezini roditelji su zaključili kako šah baš i nije neka aktivnost za djevojčice, pa su je umjesto toga upisali u muzičku školu. Larisa je brzo zaboravila cijelu epizodu sa šahom i priklonila se svojoj novoj zanimaciji - sviranju kontrabasa.

Sa 14 godina, završila je osnovnu školu i muzičku školu. Upisala se u gimnaziju, po želji svojih roditelja. Nije imala interesa za nastavak muzičkog obrazovanja, a s time su se slagali i njezini roditelji.

Larisa nije izlazila noću, nije nikad pila alkohol i nije imala dečka do svoje 18. godine. Tada je našla dečka iz obitelji koju su njezini roditelji poznavali i poštovali. Bio je tri godine stariji i vjerojatno je glavni razlog zbog kojeg joj je on postao dečko bio taj što su njezini roditelji odobravali izlaske s njim.

Te je godine završila srednju školu i upisala studij ekonomije. Njezini roditelji nisu bili pretjerano sretni tom odlukom, jer su smatrali kako joj studij nije potreban, s obzirom da ima dečka iz dobre kuće koji će se biti u stanju brinuti za nju, jednom kad se vjenčaju.

Kada je Larisa imala 19 godina, jednog lijepog svibanjskog poslijepodneva, vraćala se s predavanja na fakultetu, hodajući kroz parkić prema autobusnoj stanici. Još nije zakoračila s tratine parkića na asfalt autobusne stanice, kada je na stanicu stigao autobus.

U tom trenutku, mladić koji joj se približavao sa stanice upitao je Larisu ako možda ima dvije

kune sitnoga. Larisa je stigla samo dobaciti kako nema vremena i zatim je potrčala prema autobusu i ušla samo trenutak prije nego što je vozač zatvorio vrata i krenuo.

Tek je u autobusu shvatila da je onaj neznamac na stanici imao nekako neobične oči.

Kada je Larisa imala 20 godina, prvi put je spavala sa svojim dečkom i ostala pomalo razočarana. Nekako je očekivala više od tog famoznog prvog puta.

Te iste godine njezin je dečko diplomirao i zaprosio Larisu. Larisa je odgovorila da treba razmisliti. Kada su njezini roditelji čuli za taj odgovor, užasno su se naljutili, smatrajući kako je dečko prava prilika i kako je upravo sada najbolje vrijeme Larisi za udaju. Pod njihovim pritiskom Larisa je pristala.

Vjenčanje se održalo iduće godine. Larisa je odustala od studija i posvetila se kućanstvu. Do 30. je rodila troje djece, nikada se nije zaposlila i više nikada u životu nije igrala šah.

Umrla je u 70 i nekoj godini, osjećajući kako je cijeli život besmisleno potrošila.

Nitko nije znao da se ugasio najveći šahovski um u povijesti čovječanstva.

* * *

Damir je bio jedinstven.

Damir je odrastao u trgovačkoj obitelji. Njegov otac je imao trgovinu u blizini njihove kuće u kojoj su radile njegova majka i njegova sestra. Otac je stalno bio u pokretu, vječito kupujući i preprodavajući najrazličitije predmete, od igle do kamiona. Damir je bio pristojan, što se i očekivalo od budućeg trgovca, i pošten, što se baš i nije očekivalo od takvog. Uz to, bio je i vrlo dobronamjeran.

Nije, na žalost, bio previše bistar, ali ga je zato krasila jedna druga osobina. Svoje sposobnosti Damir nije bio svjestan sve do viših razreda osnovne škole, a ni onda nije znao kako je iskoristiti.

Damir je imao sposobnost procjene.

Mogao je uzeti u ruku predmet i procijeniti njegovu težinu.

Pogledao bi knjigu i procijenio broj stranica. Vidio cipelu i procijenio veličinu. Naravno,

radio je greške. Ali, ako bi ispred sebe imao najkompliciraniju matematičku jednadžbu, bio je u stanju istog časa reći koliki je otprilike rezultat. Pogriješio bi obično unutar ± 4 . Ako bi rekao da je rezultat negdje oko 25, mogli ste biti sigurni da točan rezultat iznosi između 21 i 29.

Ili, kada bi ga, na primjer, pitali koliko godina ima neka osoba, a on bi odgovorio oko 19, značilo bi da osoba ima između 15 i 23 godine. Naravno, u tom slučaju bi zapravo bio vrlo neprecizan. Ali kad bi ga pitali koliko dana ima ta ista osoba, on bi bio u stanju odmah odgovoriti, s greškom od ± 4 dana. Istu stvar mogao je napraviti i sa sekundama, što se pokazalo kao zgodna strategija za upoznavanje djevojaka. Jednostavno bi prišao nekoj i točno u minutu joj rekao kada je rođena.

Na žalost, Damir nikada nije otkrio kako svoju sposobnost primijeniti u školi pa je uglavnom bio vrlo loš učenik. Uspio se upisati u srednju ekonomsku školu, gdje je ponavljao jedan razred i maturirao iz drugog pokušaja. Bio je uvijek dobar prema svima pa je sa svima u školi bio u prijateljskim odnosima.

Zapravo, postojao je jedan tip iz paralelnog razreda, koji se nije s njim družio, ali to je bilo zato što taj tip uglavnom i nije družio ni s kim.

Tako je, jednom, kada je Damir imao 19 godina, jednog lijepog svibanjskog poslijepodneva, taj nedruštveni učenik iz susjednog razreda prošao njegovom ulicom. Damir je baš stajao u svome dvorištu i slušao prekrasnu svirku na električnoj gitari, koja je dopirala kroz prozor susjedne kuće. Nedruštveni tip čudnih očiju uputio se prema trgovini Damirovog oca i bio je očigledno nešto nervozan pa nije ni primijetio kad mu je Damir mahnuo.

Istog poslijepodneva, Damirov otac je upitao Damira zna li nekoga tko bi izuzetno povoljno kupio jedne polovne, ali vrlo dobro očuvane bubnjeve. Damir je odgovorio da ne zna.

Po završetku škole, zamijenio je svoju majku u trgovini i bavio se prodavanjem do odlaska u penziju. Obiteljski posao je dobro išao pa su otvorili još jednu trgovinu koju je preuzela sestra.

Kada je imao 26 godina zaposlio je jednu djevojku kako bi mu pomogla u trgovini. On je bio sam, ona je bila sama, ni on ni ona nisu bili preplavljeni ljubavnim ponudama, pa tako, malo po malo... Oženio se tom djevojkom u 30. godini. Nikada nije bio previše lud za njom, ali bio joj je vjeran i pažljiv suprug.

Skroman i dobroćudan, umro je od infarkta u 68 godini života. Nikada nije otkrio pravu upotrebu za svoju jedinstvenu sposobnost.

* * *

I tako je to bilo.

Ili možda bolje, tako je to trebalo biti. Jer...

2.

VRIJEME: vrlo daleka budućnost

...jednoga dana, u vrlo dalekoj budućnosti, profesor doktor Reichard upravo je Stručnom Vijeću Za Svjetska Pitanja prezentirao prvi funkcionalan model vremeplova. Oduševljeni ovim divnim izumom, članovi Vijeća odlučili su ga odmah upotrijebiti za boljitak cijelog čovječanstva. Analizirajući trenutačne probleme društva i tražeći njihove korelacije sa svim događajima zabilježenim u ljudskoj prošlosti, zaključili su da bi se najveći i najpozitivniji efekt postigao eliminacijom jednog od najozloglašnijih likova iz povijesti, Adolfa Hitlera.

Kako se Vijeće strogo držalo humanističkih načela, tako smaknuće nije dolazilo u obzir. Razmatranjem profila ličnosti Adolfa Hitlera, članovi Vijeća zaključili su da je najveći dio njegove negativne energije proizlazio iz frustracije izazvane akademskim neuspjehom.

Preciznije, time što se nije uspio upisati na studij lijepih umjetnosti u Beču.

S obzirom na specifičnosti putovanja kroz vrijeme i moguće posljedice koje bi greške u takvoj operaciji mogle imati na budućnost ljudskoga roda, izračunato je da bi optimalno rješenje bilo zamijeniti radove Adolfa Hitlera, priložene na prijamnom ispitu, s radovima jednog drugog kandidata koji je bio primljen. Analizirajući psihološki profil kandidata koji bi na ovako nepravedan način bio odbijen, zaključili su da je šteta minimalna, jer će ta osoba najvjerojatnije biti primljena godinu dana kasnije.

Vijeće je izabralo najpogodnijeg Putnika, izvršilo odgovarajuće pripreme, dalo naputke i uz najljepše želje poslalo stroj natrag kroz vrijeme.

Proračuni su bili točni, koordinate perfektne, a Putnik je svoj posao obavio besprijekorno.

Radovi su bili u potpunosti neprimjetno zamijenjeni i Putnik se sretno vratio kući.

Planovi su, međutim, ipak imali kardinalnu grešku.

3.

VRIJEME: početkom 20. stoljeća, vrijeme upisa na fakultete

MJESTO: Beč

Profesor M. bio je jedan od najstarijih i najpoštovanijih na Akademiji lijepih umjetnosti u Beču. Kao takav, redovito je prihvaćao dužnost glave komisije koja je razvrstavala žito od kukolja, to jest onih koji će biti primljeni na Akademiju, od onih koji imaju manje sreće i umijeća.

Ove godine nešto nije bilo u redu...

- Kolega, pogledajte molim ove radove... - obratio se jednom mlađem profesoru.

- Evo, odmah, Herr Professor. Ah, to je mladi Adolf Hitler! Jako lijepi radovi... - komentirao je mlađi profesor.

- Mladi kolega, Vi ste krajnje nezainteresirani za ovaj posao! - prekorio ga je profesor M. - Shvatio bih da ne raspoznajete stil Adolfa Hitlera s obzirom da taj mladić još nije naslikao ništa vrijedno raspoznavanja, ali autor ovih radova već je izlagao u ovome gradu, od njega se puno očekuje i on definitivno nije Adolf Hitler, iako se ovi radovi nalaze u mapi s njegovim imenom!

- Pa, ovaj...

- Nema pa, ovaj, nego izvolite vratiti ove radove u mapu u koju pripadaju, zatim pregledajte ostale mape, vidite je li sve u redu i pazite da se ovakve greške više ne dešavaju! Jasno?!

- Jasno, Herr Professor... - pokunjeno je rekao mladi kolega, bacivši se na zadani posao.

* * *

Helga je bila čistačica, posljednji dan zaposlena na Akademiji lijepih umjetnosti u Beču.

Već sutra, zajedno sa svojom kćerkicom Marijom i Marijinim crnim psićem Sturmom, nalaziti će se duboko u provinciji, stotinama kilometara udaljena od Beča. Samo da gospoda profesori završe s razgledavanjem radova, pa će počistiti još tu prostoriju i onda kući, uzeti kćerku, psa i torbe, pa na vlak.

Stvari su već spakirane i samo na nju čekaju.

* * *

Vremenski kontinuum jedan je vrlo osjetljiv fenomen.

Na primjer, da Putnik iz budućnosti nije zamijenio slike, komisija bi s radom završila na vrijeme i gospođa Helga bi na vrijeme stigla očistiti sobu i krenuti kući. Kad bi stigla kući, otkrila bi da je mali psić Sturm, ljubimac njezine kćerke, pobjegao na ulicu. Helga bi se bacila u potragu za nestašnom životinjom i uspjela ga pronaći na vrijeme, te bi zajedno s njim i sa svojom kćerkicom otputovala u provinciju, gdje bi provela ostatak života. U svom novom zavičaju, psić bi upoznao kujicu i imao s njom izvjesne potomke. Igrom slučaja, jedan od tih potomaka završio bi u Hrvatskoj i tu ponovo imao svoje potomke. U jednoj od generacija živahnih psića, poteklih iz Sturmove loze, pojavio bi se jedan specifični štenac. Taj štenac bi, igrajući se na tratini jednog parkića, u neposrednoj blizini jedne autobusne stanice, iskopao, izgrizao, izgrebao, jednom riječju uništio, korijen jedne još sasvim male i nerazpoznatljive mladice.

Međutim, uplitanjem Putnika iz budućnosti, radovi su bili zamijenjeni, što je promaklo svima, osim budnom oku profesora M., koji je ostale članove komisije natjerao pomno pregledati sve mape, ne bi li pronašli još koju ovakvu grešku. Kao posljedicu toga komisija je završila svoj posao 40 minuta kasnije, pa je tako i čistačica Helga stigla kući četrdesetak minuta kasnije. Kod kuće je našla uplakanu kćerku, koja ju je obavijestila da je njezin ljubljani psić Sturm pobjegao na ulicu. Gospođa Helga je pogledala na sat i zaključila da apsolutno više nema vremena za traženje psića te da smjesta moraju trkom krenuti ka željezničkoj stanici.

Naravno, mala Marija nije htjela nikamo bez svog Sturma, pa je gospođa Helga bila prisiljena upotrijebiti neke odgojno-obrazovne mjere, koje su rezultirale ponešto pojačanim crvenilom u predjelu lijeva Marijina obraza. Helga je u jednu ruku uzela torbu, a drugom je povukla rasplakanu curicu i krenula na vlak.

Tako su gospođa Helga i gospođica Marija stigle u provinciju, ali bez psića.

Kako nije bilo psića, nije bilo ni potomaka, pa tako ni onog ranije spomenutog specifičnog štenca iz parka.

A pošto štenac nije uništio mladicu, mladica je rasla, rasla i izrasla u jedan vrlo lijep, vrlo velik i nadasve vrlo trnovit grm kupine...

4.

VRIJEME: sadašnjost, jedno lijepo svibanjsko poslijepodne

Tog lijepog svibanjskog poslijepodneva, Larisa se vraćala kući s fakulteta.

Vrijeme je bilo sunčano, nebo kristalno, bez oblaka. Larisa je razmišljala o tome kako joj se već dugo vremena ništa posebno lijepo nije dogodilo. Doduše, nije se dogodilo niti išta ružno, ali već i sama ustaljenost njezina svakodnevnog života bila je poražavajuća. Imala je 19 godina i nedavno je obilježila prvu godišnjicu veze sa svojim dragim. Mislila je o tome kako je većina njezinih vršnjakinja već imala nekoliko muškaraca iza (ili ispod) sebe, dok se ona u svom cvijetu mladosti vezala za tipa koji je u godinu dana još ni jednom nije pokušao odvesti u krevet.

Od malena su je učili da je nevinost vrlina, ali Larisa ipak nije smatrala da bi trebala živjeti životom opatice.

Hodala je kroz park prema autobusnoj stanici i, upravo u trenutku kada je na autobusnu stanicu stigao njezin autobus, obratio joj se neki mladić...

* * *

Tog lijepog svibanjskog popodneva, osamljeni osamnaestogodišnjak po imenu Erik, stajao je oslonjen na neki zid u blizini autobusne stanice i brojao kovanice na svome dlanu. Zaključio je kako mu nedostaju točno dvije kune da bi imao dovoljno za kutiju cigareta. Osvrnuo se, tražeći po stanici nekoga koga bi mogao ogrebat i za te dvije kune. Na stanici nije bilo nikoga, ali kroz parkić koji se nalazio u neposrednoj blizini stanice, približavala se neka djevojka.

Erik se uputio prema njoj i, upravo u trenutku kada joj se približio, upitao:

- 'Ej, curo, oprosti, imaš možda dvije kune?

Dakle, upravo u tom trenutku na stanicu je stigao autobus.

* * *

Larisa je upravo primijetila da je baš njezin autobus stigao na stanicu, kada je čula postavljeno joj pitanje. Prenuta iz oblaka misli koje su joj se vrzmale glavom, potrčala je prema autobusu i samo na trenutak okrenula glavu prema tipu koji joj se približio, kako bi dobacila da nema vremena.

Bio je to samo kratak trenutak nepažnje, ali sasvim dovoljan.

Na trenutak ne gledajući kamo trči, Larisa je rukavom svoje svilene košulje zapela o granu jednog vrlo lijepog, vrlo velikog i nadasve vrlo trnovitog grma kupine, koji je izrastao na tratini ovog parkića u neposrednoj blizini autobusne stanice.

Trnje je lako probilo tanki rukav i zagreblo nježnu, bijelu Larisinu kožu. Larisa je ispustila bolan zvuk, na mjestu se zaustavivši, u strahu da ne podere košulju. Iz ruke joj je ispao fascikl koji je imala na faksu i bilješke s predavanja su se rasule po podu.

Dok je Larisa pokušavala osloboditi svoj rukav trnja, vozač autobusa zatvorio je vrata i krenuo dalje.

Erik se sagnuo i pokupio s poda njezine bilješke.

- Daj da ti pomognem - rekao je, jednom rukom držeći njezine bilješke, a drugom rukom sklanjajući trnovitu granu od njezinog svilenog rukava.

- Hvala. O, ne, autobus mi je otišao! Sada imam bar još pola sata čekanja... - ljutila se gledajući u svoj rukav, zadovoljna bar time što osim par sitnih rupica nema neke veće štete.

- Evo, ovo ti je ispalo. Čuj, imaš li možda te dvije kune? - pitao je Erik, pružajući joj njezine papire.

- Hvala ti... - započela je rečenicu, a tada je primijetila neobičnu boju njegovih očiju i na trenutak je izgubila niti situacije.

- Što kažeš, imam li dvije kune? - sabrala se brzo - Ne, oprosti, nemam sitno.

- A imaš krupno?

- Paa, nešto... treba mi...

- Mislim, kako ti je autobus otišao, rekla si da imaš bar još pola sata vremena, pa ako ti nije problem da odemo samo tu do prvog dućana, pa razmijeniti... Trebaju mi te dvije kune za cigare - objasnio je Erik, smiješeći se.

Larisa je bila djevojka, reklo bi se, prosječne fizičke ljepote. Ali gledana kroz crvenu prizmu Erikovih očiju, u ovom je trenutku izgledala i bolje od prosjeka.

- Ne znam... a gdje je taj dućan? - Larisa obično nije davala novac žicarima, ali ovaj je izgledao tako nekako drukčije od ostalih...

- Evo, u ovoj ulici lijevo. Nema ni dvije minute do njega...

- Pa, dobro, hajde...

Krenuli su ulicom, razgovarajući o onim stvarima o kojima obično razgovaraju ljudi koji su se prvi put susreli: kako se zoveš, gdje živiš, kamo izlaziš, koga poznaješ i slično. Dok su prolazili pokraj jedne lijepe kuće, koja je izgledala kao da u njoj žive nešto imućniji stanari, Larisa je naglo zastala.

- Slušaj! - rekla je, podigavši kažiprst i okrenuvši se prema prozoru spomenute kuće.

Iz toga smjera dolazila je muzika. Očigledno je netko svirao na električnoj gitari. Erik je u prvom trenutku bio uvjeren kako je to snimka nekog velikog virtuozu i kako je nemoguće da netko tako dobro svira, živi ovdje u njihovom gradu.

- Kakve varijacije! - Larisa je bila impresionirana. - Ova tema mi je poznata. Mislim da je to Bach... da, da, definitivno Bach! - govorila je zaneseno.

- Ti slušaš klasiku? - pitao je Erik.

- Svirala sam kontrabas šest godina, pa onda, tako... Volim poslušati dobre skladatelje i dobre muzičare. A ovo mora biti neki majstor! - rekla je, gledajući prema prozoru.

U tom trenu, na prozoru sobe se pojavio i svirač. Bio je leđima okrenut prozoru, ali sada je

bar bilo jasno da nije u pitanju nikakva snimka.

- Kažeš, sviraš kontrabas?

- Ne više. Nisam ga uzela u ruke bar pet godina...

- Dobro, svirala si šest, pa si onda pauzirala pet, to ti ostane kao da sviraš jednu godinu. Pa i to je nešto... Mogla bi dofurati instrument i pridružiti se ovom fantomu!

Larisa se nasmijala.

- Ovaj fantom je jedno tisuću svjetlosnih godina udaljen od mene. Samo bih mu smetala. A povrh toga, čuješ kako ove varijacije koje on svira više bacaju na nekakav rock. Ne vjerujem da bi se moje gudalo tu uklopilo...

- Zapravo, više bacaju na nekakav metal nego na rock. A šta ne bi mogla svirati bas gitaru? Ja sam mislio da je to ful slično kao kontrabas? To bi se već uklopilo.

- Pa, u biti, slično je. Da, mogla bih svirati bas gitaru. Šta misliš, da odem do ovog tipa i pitam ga da sviramo zajedno? - smijala se.

- Pa zašto ne? Baš bi bilo fora!

Erik se smijao zajedno s njom.

* * *

Jednog lijepog svibanjskog poslijepodneva, Damir je stajao u dvorištu ispred svojih vrata i divio se krasnoj muzici koja je dopirala iz susjedne kuće. Damir je znao da u toj kući živi neki gitarist njegovih godina, ali taj je bio toliko zaokupljen vježbanjem gitare da ga Damir nije gotovo nikada viđao. Znao je samo da se tip zove Jasen i da svira izvanredno.

Uskoro je opazio da nije jedina publika, jer su se na ulici, pod Jasenovim prozorom, zaustavili jedan tip i jedna cura.

Shvatio je da tog tipa pozna. Zapravo, taj tip je bio vjerojatno jedina osoba u Damirovoj školi, s kojom Damir još nikada nije uspostavio neke prijateljske odnose.

Gledao je kako to dvoje stoje na ulici, slušaju muziku i smiju se. U jednom trenutku Damirov

pogled se susreo s pogledom čudnih žućkastih očiju i, više onako, radi reda, Damir mu je mahnuo. Na ogromno Damirovo iznenađenje, tip je, i dalje se smijući, mahnuo njemu. Damir se nije sjećao je li ikad vidio ovog vuka samotnjaka smiješiti se, a kamoli smijati.

Zatečen ovom nenadnom provalom pozitivnih vibracija, uputio se prema nasmijanom paru.

- Bok! - pozdravio ih je.

- Bok, bok - odzdravio je Erik.

- Vidim, došli ste na koncert - Damir je pokazao prema prozoru iz kojeg se čula muzika.

- Ma, kako tip svira! - rekla je Larisa.

- Ah, pardon! - ispričao se Erik. - Larisa, ovo je Damir, Damir, Larisa - predstavio ih je.

Damir je bio krajnje zbunjen činjenicom da mu ovaj čudak zna ime. On njegovo nije znao, a sada mu je bilo vrlo neugodno pitati.

- Drago mi je - smiješila se Larisa.

- I meni. Vidiš, ako u ovom gradu želiš slušati vrhunsku muziku, moraš doći u moje susjedstvo - hvalio se Damir.

- A ti tu stanuješ? - upitala ga je.

- Aha, evo u onoj kući tamo - pokazao je prema svojoj kući.

- Znači, ti slušaš ovo svaki dan?

- Pa, skoro.

- No, bolje to nego držati kanarinca - konstatirao je Erik.

- Da, ne moram ga hraniti i ne prlja - složio se Damir.

- Erik mi je predložio da idem svirati s ovim tipom - smijala se Larisa, a Damiru je bilo drago što je spomenula Erikovo ime.

- I, hoćeš li svirati? - pitao je Damir.

- Ma, svakako - odmahнула je rukom. - Samo mu ja trebam.

- Daj, pa zašto nećeš? Ja sam uvjeren da bi to bila prava atrakcija! - navaljivao je Erik.

- Pa, dobro, odi onda ti sviraj s njim! - predložila je.

- A, pa ja ne znam svirati... - branio se Erik.

- Onda pjevaj - predložio je Damir.

Erik se nasmijao.

- OK! Dobro, može. Ako ti, Larisa, budeš svirala bas, ja ću pjevati. A Damir nam može biti producent.

- Ja ću vam biti trbušna plesačica - rekao je Damir.

- Naravno. Dečki, odrastite! - Larisa je odmahivala glavom.

- A što ti sviraš, ako se smije znati? - pitao je Damir.

- Kontrabas. Odnosno, u ovoj bajci bas gitaru. A inače kontrabas.

- Znači, bas, gitara, vokal i trbušna plesačica! - sumirao je Damir.

- Pa, to je cijeli sastav. Samo fali bubnjar - dodao je Erik.

- Ma, fali vama dvojici daska u glavi! - smijala se Larisa. - Hajde, idemo u dućan po te cigarete, inače će mi proći još jedan autobus.

- Što, idete u ovaj dućan? - pitao je Damir.

- Da - odgovorili su jednoglasno Erik i Larisa.

- Onda vas častim s kutijom cigareta. To je dućan od mog starog.

Otišli su po cigarete, otpratili Larisu na autobus i zatim se razišli.

Ulicom su i dalje odzvanjali zvukovi električne gitare.

Kasnije, tog istog poslijepodneva, Damir je sjedio u dnevnom boravku i gledao televiziju. U sobu je ušao njegov otac, glave zabijene u notes s nekakvim cijenama i proračunima.

- Damire, poznaješ li nekoga tko bi izuzetno povoljno kupio jedne polovne, ali vrlo dobro

očuvane bubnjeve? – upitao je, ne dižući pogled s papira.

Damir je već otvorio usta da kaže ne, ali odjednom mu je nešto drugo palo na pamet:

- Pa, mislim, našlo bi se štogod zainteresiranih... Mogu se raspitati...

- Dobro, bubnjevi su u skladištu iza dućana, pa ako nađeš nekog kupca, prodaj. Cijena...
Meni daj 300 DM, a ako uspiješ prodati za više, ti uzmi ostatak. U redu?

- Prodano – zaključio je Damir.

- Odlično – rekao je otac. – I, Damire...

- Molim, tata?

- Nemoj više prijateljima poklanjati robu iz dućana.

* * *

Idućeg dana Erik je izašao iz zgrade u kojoj je pohađao Ekonomsku školu i uputio se prema prvoj trgovini. Kupio je dvije pive, jednu je stavio u džep jakne a drugu je otvorio i sjeo na klupicu u blizini s namjerom popiti tu istu pivu.

Damir je cijeli dan pod odmorima tražio Erika, ali bez uspjeha. Sada ga je konačno ugledao i veselo ga je pozdravio. Erik ga je samo na trenutak pogledao, a zatim se vratio boci.

- Što, nešto slaviš ili oplakuješ? – pitao je Damir.

- Ne. Pijem.

- Pa, to sam shvatio. Mislim, koji je povod?

- Povod?

- Da, povod. Zašto piješ?

- Zato da bih se napio.

- Teško ćeš to postići jednom pivom.

- Moj problem - Erik je uputio jedan prilično neprijateljski pogled prema Damiru. - Što ti zapravo hoćeš? - upitao je.

Damir je nekoliko sekundi šutio, a zatim je rekao ozbiljnim glasom:

- Nabavio sam bubnjeve.

- BUBNJEVE??? Kakve crne bubnjeve?

- Pa, znaš, jučer si rekao da samo bubnjar fali i eto... - objašnjavao je.

- Ti si lud - kratko je konstatirao Erik, iskapio pivu, bacio bocu u zid i otvorio drugu.

- Čuj, Erik, ono... Mogli bi probati...

- Ti si bolestan.

- Pa, zašto sad nećeš? - čudio se Damir.

- Nisam htio ni jučer, glupane! Ono je bila sprdnja! Shvaćaš?!? - vikao je Erik - Koji si ti kreten!

Damir je odmahnuo glavom, okrenuo se i otišao na autobusnu stanicu, ljut na sebe što je uopće pomislio da je Erik stvarno htio složiti bend.

Erik je ostao na klupici s bocom pive. Pio je i gledao pred sebe. Pet minuta kasnije, razbio je i drugu praznu bocu te se uputio ka autobusnoj stanici. Tamo je još uvijek stajao Damir i čekao autobus.

- Stvarno si kupio bubnjeve? - Erik ga je pitao.

- Zapravo, nisam ih kupio. Stari ih je dovukao doma, hoće ih prodati...

- Znači, zapravo ih nemaš?

- Čuj, kod mene su i bit će kod mene sve dok JA ne nađem kupca - nasmiješio se Damir.

Erik je slegnuo ramenima:

- Dobro, imamo bubnjeve. I što ćemo sada?

- Sad idemo po ostatak benda - rekao je Damir veselo.

- Ok. Ali prvo idemo nešto popiti...

* * *

Larisa se vraćala istim putem s faksa, razmišljajući ponovo o više-manje istim stvarima. Ovoga puta, međutim, u parkiću pored autobusne stanice ugledala je dva poznata lica.

- Hej, bok! Opet vi! - pozdravila ih je.

Damir je sjedio na klupi, a Erik je napola sjedio, a napola ležao, ne sasvim svjestan svoje okoline.

- Bok - pozdravio ju je Damir.

- Di si, bejbe... - rekao je Erik i prasnuo u smijeh.

- Vi ste pili nešto, a? - pitala je.

- Aha! - rekao je Erik.

- Slavili smo - objasnio je Damir. Damir je, zapravo, popio samo dva deci bambusa, pa i nije bio pijan, za razliku od Erika koji je osim dvije pive, imao u sebi još dva deci pelinkovca i litru vina.

- Da? A što to?

- Pa, slavili smo okupljanje benda u kojem ćeš ti svirati bas! - rekao je Damir.

- Ja sam mislila da sam bila jasna... - započela je, ali nije dovršila, jer ju je Erik prekinuo:

- Ti nisi bila Jasna, ti si bila Larisa! I ti sviraš kontrabas-gitaru! A Damir je kupio bubnjeve!

Larisa se okrenula prema Damiru:

- Ma što on priča? Kakve bubnjeve?

- Nabavio sam bubnjeve.

- Ma, lažeš?

- Ne, ozbiljno. Imam bubnjeve.
- Ma, ne vjerujem! Vi se šalite sa mnom!
- Dobro, hoćeš da ti ih pokažem? - pitao je Damir.
- E, daj 'ajde, pokaži nam bubnjeve! - rekao je Erik, mašući rukom, pokušavajući se uspraviti.
- No, hajdemo onda! - reče Damir, hvatajući Erika i pomažući mu ustati.
- Vi niste normalni, a nisam ni ja što idem s vama! - gundala je Larisa, pridržavajući Erika s druge strane.

* * *

Skladište dućana Damirovog oca, sastojalo se od dvije prostorije. Jedna se nalazila odmah iza i u nju se ulazilo kroz dućan, a druga je prostorija zapravo bila podrum i nalazila se ispod ove prve. U prvoj prostoriji bile su namirnice i predmeti namijenjeni prodaji, a druga je služila uglavnom kao odlagalište neupotrebljivih stvari. U ovoj drugoj, Damir je napravio mjesta i poslagao bubnjeve. Prostorija je bila puna prašine, paučine i raznog smeća.

Ali, bubnjevi su bili tu.

- Super - rekla je Larisa. - Bubnjevi su stvarno tu. Ja sam sigurna da ćete se vi lijepo igrati s njima. Možda vam se priključi i onaj susjed... ali ja sam vam već jednom rekla: neću svirati i to je to!
- Aaaaaaa... - žalosno je tulio Erik, pognut na neakve daske koje su bile pobacane po podu.
- Pa, dobro, zašto nećeš? - bio je uporan Damir.
- Zato što neću! Što imam od toga? Neću se valjda u životu baviti sviranjem po svadbama!
- Nitko nije ni spominjao sviranje po svadbama. Svirali bi nekakav rock, ako bi i došli do javnih nastupa, to bi bilo po rock klubovima...
- Super! Da sviram gomili narkomana, maloljetnih delinkvenata i... i... alkoholičara!!! -

vikala je.

Na spomen alkoholičara, Erik se osjetio prozvanim. Ustao je. Stajao je na mjestu i lagano se ljuljao, a pogledom je fiksirao Larisu:

- Ti si... ti si to meni rekla? Meni? MENI!?! GUBI SE VAN, KRMAČO GLUPA!!! UBIT ĆU TE!!! BJEŽI!!! - zatim je zateturao malo jače, pa se srušio natrag u prvobitni položaj govoreći:

- Bježi... idi van... ja sam malo... mal... ma-lo-lje-tni de-lin-kvent... I IMAM 18 GODINA! NISAM MALOLJETAN! Ali sam zato pijan... bolje biti pijan nego deli... delink... student ekonomije!

Larisa je zbunjeno gledala, najprije njega, zatim Damira, a onda je rekla zbogom i brzim hodom otišla van. Damir je najprije krenuo za njom, a onda je odustao, zaključivši da je bolje ne ostavljati Erika samog, pogotovo zato što je u gornjoj prostoriji skladišta bilo i alkoholnih pića.

Larisa je sjedila u autobusu koji je vozio prema njezinoj kući. Sjedila je na sjedalu do prozora i gledala kako brzina odnosi drveće, zgrade, ljude... Zašto je Erik tako podivljao? Nije ga htjela povrijediti... to što ga je jednom vidjela pijanog, ne znači da je alkoholičar. Nije, doduše, uopće rekla da je ON alkoholičar. Samo je spomenula taj pojam... ali, istina je, mislila je na njega kada je to rekla. Stvarno, nije bilo u redu što je to rekla. Ali, nije ni on trebao tako reagirati! Dobro, bio je pijan... Zašto je morao biti pijan? Tako je... Što? Sladak? Zgodan? Simpatičan? Poseban? Dok je trijezan. Zato joj je valjda i smetalo što je pijan.

Larisa je stigla kući, pozdravila roditelje i legla na krevet. Dugo je promatrala strop, a onda je ustala. Izašla je iz svoje sobe, prošla kroz hodnik i otvorila vrata. Iza vrata su bile stepenice za tavan. Popela se na tavan i kleknula pored velike kutije.

Otvorila ju je i izvadila svoj stari kontrabas...

* * *

Trebalo je neko vrijeme da bi se Erik otrijeznio. Sad je već bila večer i vrijeme koje se smatra pristojnim za posjećivanje susjeda upravo je isticalo. Ipak, Damir je pozvonio na vrata susjedne kuće, pogledom još jednom provjeravajući je li Erik u dovoljno pristojnom

stanju. Vrata je otvorila neka fina gospođa.

- Da? O, to si ti Damire! Reci, što ti treba?

- Dobro večer. Oprostite što smetamo, ali, je li možda Jasen kod kuće?

- Jasen? Da, naravno. Ovaaj... Ništa, uđite.

Ušli su. Jasenova majka se nije mogla sjetiti kada je zadnji put njezinog sina tražio neki njegov vršnjak. Poznavala je Damira i njegove roditelje i znala je da je Damir upravo onakav mladić, kakvog bi svome sinu poželjela za društvo. Valjda je i ovaj drugi takav, kad se druži s njim? Pokazala im je put do Jasenove sobe i ostavila ih.

Damir je pokucao na vrata sobe, ali nije bilo odgovora. Iz sobe se čuo zvuk gitare.

- Vjerojatno ne čuje - rekao je Erik i otvorio vrata.

Jasen je bio u potpunosti koncentriran na kompliciranu jazz kompoziciju, kad su u njegovu sobu ušla dva njemu nepoznata tipa. Ne prekidajući svirku ni na trenutak, malim prstom desne ruke okrenuo je potencijometar, sasvim utišavši gitaru, i upitao:

- Tko ste vi? - njegovi prsti i dalje su po vratu gitare pleli nevidljivu mrežu, a zvukovi su, iako utišani, izazivali divljenje nepozvanih posjetitelja.

- Ja sam Damir. Tvoj susjed, živim dvije kuće dalje. Ovo je moj prijatelj Erik... - pokazao je rukom ka Eriku.

- Ja sam Jasen - rekao je i pružio desnu ruku, dok lijevom nije prestajao svirati. Rukovali su se.

- Dobro, što vama treba? - pitao je i dalje svirajući.

- Možeš li samo na trenutak prestati svirati? - pitao je Erik.

Jasen je stao. Gledao je u Erika s nevjericom, kao da mu nešto nije jasno:

- Još mi nikad nitko nije rekao da prestanem svirati...

- Neka, svejedno. Na trenutak prestani.

- OK. Dobro. Recite, što je? - rekao je, ugasivši pojačalo. Ali, prsti su mu se i dalje micali,

kao da svira. Ako ništa drugo, bar nije proizvodio zvukove.

- Evo, ovako. Nas dvojica slažemo bend, pa nas zanima bi li ti svirao s nama?

Jasen je bio zbunjen.

- Ne znam... Ja nemam vremena za tako nešto...

- Kako, nemaš vremena? Pa, ništa ne radiš! - čudio se Erik.

- Kako ne radim! Sviram gitaru! - bunio se Jasen.

- Pa to i hoćemo od tebe! Da sviraš gitaru, ali s nama! - rekao je Damir.

Jasen je slegnuo ramenima:

- Pa ... dobro, 'ajde. Svirat ću s vama.

* * *

Dan kasnije, Erik je izlazio iz škole. Ispred zgrade, stajala je djevojka s raspuštenom kosom, odjevena u crno. Oči su joj bile sakrivene tamnim naočalama. Eriku je trebalo neko vrijeme kako bi prepoznao Larisu.

- Reci, je li ovo adekvatna odjeća za basisticu jednog rock sastava? - upitala je, rotirajući oko svoje osi, kao maneken koji predstavlja novu modnu kreaciju.

- Zgodno - bio je Erikov odgovor.

- Čuj, Erik, oprosti ako sam te jučer uvrijedila, nisam htjela... - rekla je, ignorirajući unutarnji glas koji joj je govorio da bi se Erik morao njoj ispričavati.

Erik je bio zatečen. Njemu se ljudi obično nisu imali naviku ispričavati. Sjećao se što je ona rekla i što je on rekao... on je trebao biti taj koji se ispričava. Znao je da ona sada govori istinu i da joj je iskreno žao zbog toga što ga je možda povrijedila. U dugom, dugom vremenskom razdoblju, prvi put je nekome stalo do toga kako se on osjeća.

- Ne trebaš se ispričavati, nisam uvrijeđen... - odgovorio je. - Hoćeš li, onda, svirati s nama?

- Aha. Samo da još nagovorimo onog gitarista.

- Onaj gitarist se zove Jasen i pristao je.
- Pristao je? Ma, to je super!
- Da, to je vrlo dobro.
- Ok. Ideš li, onda, sa mnom? - pitala je.
- Kamo?
- Pa neću valjda svirati na kontrabasu! Idemo potražiti instrument! - smijala se.
- Ti si sjajna! - rekao je i prebacio ruku preko njezinog ramena. Zagrljeni, krenuli su u potragu za bas gitarom.

* * *

Iste večeri, u podrumu skladišta iza dućana Damirovog oca, okupilo se četvoro mladih. Damir je sjedio za bubnjevima i lupkao palicom po dobošu. Larisa je razgledavala odbačene predmete razbacane po sobi, Jasen je bio usredotočen na sviranje gitare koja mu je visjela oko vrata (u prostoriji nije bilo pojačala u koje bi mogao ukopčati gitaru, ali to mu izgleda nije jako smetalo), a Erik je odnekud izvadio bocu uvoznog, žestokog alkoholnog pića i bavio se proučavanjem etikete. Larisa se okrenula prema okupljenima i rekla:

- Dobro, i što sada?
- Trebamo vidjeti što nam još treba - Damir je popratio svoje riječi udarcem po fušu.
- Imamo bubnjeve, imamo gitaru... Jasene, ti imaš svu opremu koja ti treba? - Larisa je pokušavala uvesti nekakav red.
- Aha - bilo je sve što je Jasen rekao, zauzet gitarom.
- Dobro, onda meni treba bas i pojačalo za njega, treba nam mikrofoni i ne znam... što još?
- Razglas - javio se Erik.
- A? Ja imam razglas! - rekao je Jasen.
- Imaš?

- Da. Imam razglas, a imam i par mikrofona. Ja mislim da se u taj razglas može uključiti i bas.

- To je odlično! - zaključila je Larisa. - Ja imam kupca za kontrabas i čim ga prodam, kupujem bas gitaru!

- Eto. Sad nam samo treba ime - konstatirao je Damir.

Jasen ga je pogledao pogledom koji je otkrivao pomanjkanje ideja i slegnuo ramenima.

Larisa je pogledala Jasena i odmahнула glavom.

Damir je lupkao po bubnju.

Erik je praznim pogledom gledao u bocu. Onda je glasno pročitao natpis s etikete.

- World's Finest - rekao je.

- *World's Finest?* Sviđa mi se... - rekla je Larisa.

- Da, dobro je - složio se Damir.

- Što se mene tiče, može... - rekao je Jasen.

- E, pa onda je prodano! - izjavio je Damir i udario po činelama.

Tako je bend bio kršten.

* * *

Sutradan, gospođa majka pokucala je na vrata sobe svoje kćeri Larise:

- Larisa, srce, jesi li možda vidjela... oh, a što je sad TO? - začudila se majka, gledajući u četverožičani gitaroliki instrument obješen oko vrata njezine jedinice kćerke.

- To je bas gitara, mama - mirno je rekla Larisa.

- Bas... oh, krasno, krasno... A čije je to?

- Moje.

- Kako to misliš, tvoje, Larisa? Zar si ti to kupila?
- Da, mama.
- Pa, koliko si to čudo platila?
- Ma... oko 900 maraka - Larisa je čitavo vrijeme bila savršeno mirna.
- 900 mar... 900 MARAKA? Larisa, pa otkud tebi 900 maraka!?!? - za razliku od svoje kćeri, majka je bila vidno uzbuđena.
- Jutros sam prodala kontrabas...
- PRODALA SI KONTRABAS??? Pa jesi li ti poludjela?!? Što je tebi?? I što će ti uopće ta stvar??? - gospođa majka nije mogla doći k sebi.
- Mama, bas gitara mi treba, jer sviram u jednom rock bendu - mirno je objasnila Larisa.
- ROCK BENDU!?!?!? Pa, jesmo li te za to odgajali?? Da mi kćer postane narkomanka, bludnica i... i... i fukara!!! - majka je skoro proplakala. - Čekaj da to kažem tvom ocu! - viknula je i po izlasku iz sobe glasno zalupila vratima.

Naravno, gospodin otac je bio još manje sretan idejom da krv njegove krvi provodi noći svirajući rock po sumnjivim klubovima. Odluka je bila jasna i nedvosmislena: vratiti bas gitaru u trgovinu iz koje je došla i izbiti iz glave te gluposti o rock sastavima. Te idiotske ideje je jamačno pokupila od onih prokletih fufica s kojima se druži na faksu. Bilo bi, zapravo, za nju najbolje ispisati se s tog faksa. Tako i tako, samo je pitanje vremena kada će je njezin mladić zaprositi, a onda će se trebati brinuti o kućanstvu, a ne misliti o neakvim svojim mušicama.

Da bi situacija bila savršena, upravo kada je očev govor dostizao svoj vrhunac, pojavio se i Larisin dragi. Čuo je što se zbiva i, naravno, kao i uvijek, složio se u potpunosti s Larisinim roditeljima. Sviranje u rock sastavu doista nije pristajalo jednoj fino odgojenoj mladoj dami.

Larisa nikada u životu nije psovala i uvijek je pazila na svoje manire. Larisa se nikada nije suprotstavila svojim roditeljima. Larisa je uvijek činila ono što je bilo prikladno za jednu dobro odgojenu djevojku. Larisa je bila iz fine kuće. Larisa je bila ponos svojih roditelja. Larisa je bila dobra, poslušna i uredna.

Larisi je bilo dosta.

Prešla je pogledom po licima u sobi i rekla:

- Draga majko... dragi oče... dragi moj ljubljani... gonite se svi skupa u tri lijepe materine!!!

Larisa je potrpala u ruksak onoliko stvari koliko je mogla, u ruku je uzela svoj novi instrument i otišla iz kuće. Otac je bjesnio, mati je plakala, a njezin dečko (sada već bivši) je blijedo gledao, kao tele u finalnom stadiju kravljeg ludila, kada stoji pred poslovičnim šarenim vratima.

Otišla je, ne okrenuvši se.

* * *

Erikov djed je tada već boravio u staračkom domu, pa je iste večeri Larisa uselila kod Erika.

Te noći se prvi puta napila, prvi puta povratila pod utjecajem alkohola i prvi puta vodila ljubav. Bila je pripita, ali ne toliko da ne bi zapamtila svaki predivan trenutak tog čina. Taj prvi put zaista je bio vrijedan svih onih priča koje su kružile. Erik je bio vješt ljubavnik, a Larisa je bila maštovita i brzo je učila. Njihove noći postale su vrlo burne i strastvene, slično kao i njihovi dani.

Divan u krevetu, Erik ipak nije bio osoba s kojom je lako živjeti. Ekscesi su izbijali tako lako:

- Erik, molim te, dodaj mi onu majicu. Onu tamo, crvenu... Joj, oprosti, skroz sam zaboravila da ne vidiš... ne... Erik, nemoj... Erik, nisam htjela, pusti tu vazuu... O, Erik, neee!

Za razliku od privatnog života, bend je funkcionirao puno stabilnije. Jasen je uglavnom skladao, a Erik je pisao tekstove. Larisa je svojim idejama pomagala obojici. U početku je najviše teškoća stvarao Damir, to jest, njegovo nepoznavanje bubnjeva. Najprije se teško snalazio, ali svakodnevnim vježbom je postajao sve bolji i nakon nekoliko je tjedana mogao pratiti ostatak benda.

Larisa se bez većih problema navikla na bas gitaru, a i uspješno je nadopunjavala Erikovo pjevanje u refrenima. Uz čvrste rock dionice, odlično su se uklapali tekstovi ispunjeni Erikovom iskrivljenom percepcijom svijeta i njegovim antisocijalnim stavovima.

Ipak, ono što je najjače ocrtavalo njihov zvuk, bila je dodirna linija s klasičnom glazbom. Taj spoj klasike i hard rocka, pogotovo izražen u prekrasnim gitarskim solo dionicama, izdvajao

ih je od ostalih sastava na lokalnoj rock sceni.

Damirov otac im je dozvolio vježbati u skladištu i odustao je od prodaje bubnjeva. Jasenovi roditelji su bili presretni što njihov sin konačno ima prijatelje, pa su članovi *World's Finest* benda bili česti gosti na večeri u Jasenovoj kući. To gostoprimstvo je posebno dobro došlo Eriku i Larisi koji su prilično loše stajali s novcem.

Ipak, nekako su se snalazili. Larisa je povremeno radila u trgovini Damirovih roditelja, a i Erik bi se ponekad pojavio s nekim novcem za koji nije htio reći otkuda mu, a Larisa nije htjela ni znati. Njezin studij je napredovao dobro, a pored svega je našla i vremena pomagati Damiru i Eriku s njihovim pripremanjem mature. Obojica su maturirala iz prvog pokušaja s vrlo dobrim uspjehom. Slavili su tjedan dana. Čak je i Jasen počeo izlaziti van s ostalim članovima benda, doduše svuda s gitarom, ali barem nije bio u kući.

Nakon tri mjeseca vježbanja i predanog rada, *World's Finest* je bio spreman za prve nastupe. S nekoliko koncerata po lokalnim klubovima, zadovoljili su ukuse pripite publike i polako se počeo širiti glas o obećavajućem mladom bendu. Na žalost, rock klubovi nisu imali običaj plaćati neafirmiranim glazbenicima pa sredstva za snimanje nosača zvuka nisu postojala.

* * *

Razgovarajući o načinima za stjecanje kapitala, Larisa je izvadila iz torbe neki časopis koji se bavio ekonomijom i sličnim temama:

- Evo, mogli bi investirati u dionice... - pokazala je na stranice koje su se bavile vrijednostima raznih dionica na tržištu.

- Bravo, genije! - rekao je Erik. - Niti imamo nešto što bi mogli investirati, niti imamo blage veze o dionicama!

- Pa, to ne mora biti tako komplicirano! - branila se Larisa. - Samo bi trebali izabrati neku jaku i stabilnu tvrtku, koja izdaje novi proizvod... - počela je teoretizirati, ali ju je prekinuo Damir, koji je uzeo u ruke časopis:

- Evo, ove dionice treba kupiti - izjavio je i olovkom podvukao izabrano ime.

Larisa je pogledala podvučeno ime.

- To? Pa... ne znam... Nikada nisam čula za tu firmu... Zašto baš njihove dionice? - pitala je.

- Zato što će njihova vrijednost za četiri mjeseca porasti za... za oko 968%! - procijenio je Damir.

- Ti si lud. Ja sam to oduvijek govorio - gundao je Erik. - Kad imaš para, onda lijepo ulož, pa se obogati. Ja mislim da će u iduća četiri mjeseca ta tvrtka propasti i prestati postojati.

- Dobro, Erik. Ja ću uložiti sto dolara - rekao je Damir.

- Samo ti ulaži... - odmahnuo je Erik i na tome je ostalo.

* * *

Dva dana kasnije više se nitko nije sjećao tog razgovora, jer su se po gradu pojavili plakati koji su pozivali mlade i neafirmirane glazbene skupine da se prijave na veliku gitarijadu. Svi prijavljeni bendovi moći će sudjelovati, a stručni žiri će odabrati tri najbolja benda, koji će biti i nagrađeni vrijednim nagradama. Prva nagrada je bila posebno atraktivna: snimanje albuma i dva video spota, s početkom snimanja već nekoliko dana nakon proglašenja.

Naravno, i *World's Finest* su se prijavili.

Zatvorili su se u prostoriju i po cijele dane vježbali, predvođeni Jasenom, koji je uvijek težio perfekciji.

Na dan gitarijade, potrudili su se da Erik ostane trijezan i, kao još mladi i nepoznati, među prvima su se popeli na binu. Djelovali su naivno i neiskusno. Nisu znali kamo bi gledali, nisu znali kako se kretati po pozornici. Na samu njihovu pojavu, stariji rockeri su počeli odmahivati, očekujući nezreo i neuvježban sastav.

Četiri udarca po fušu i svirka je počela.

Bas i bubanj uhvatili su čvrst i jednostavan ritam i Erik je izgovorio uvodne stihove. Onda je Jasen odsvirao svoj prvi solo... ostalo je bilo čista formalnost. Pokazalo se da je prilična prednost imati u bendu najboljeg gitarista na svijetu.

Gomila je ostala zapanjena. Erik je mogao griješiti cijelo vrijeme, mogao je zaboraviti i cijeli

tekst. Da su Larisa i Damir čitavo vrijeme bili u krivom ritmu, ni to vjerojatno nitko ne bi primijetio pored Jasenove gitare. No, bend je funkcionirao savršeno i žiri nije nikad imao lakši posao pri izboru pobjedničkog sastava.

Prvo mjesto pripalo je bendu *World's Finest* i nitko se nije žalio na legitimnost odluke.

Idućih mjesec dana, proveli su u studiju snimajući album i spotove.

Mjesec dana nakon toga spotovi su se pojavili na televiziji, a nosači zvuka s naslovom *World's Finest* u izlozima trgovina.

Usljedio je razdoblje slave. Hodali su gradom, visoko uzdignutih glava, uživajući u pogledima punim prepoznavanja koji su stizali od mladih s ulica.

Na žalost, trijeznjenje je stiglo vrlo brzo.

* * *

Poznata je činjenica da na estradnoj sceni, a pogotovo našoj, kvaliteta i popularnost vrlo rijetko idu rukom pod ruku. Tako su i *World's Finest* samo na trenutak zasjali na top-listama, a zatim potonuli pod poplavom šunda i lakih nota, koje su lako osvajale srca mladih i naivnih djevojčica, svojim patetičnim stihovima i već po tisućiti put prožvakanim glazbenim obrascima. S prodajom albuma išlo je još gore. Album se gotovo uopće nije prodavao.

Na čuđenje članova benda, zaposleni u diskografskoj kući su im savjetovali da pokušaju pjevati jednostavnije pjesme, obavezno o nesretnoj ljubavi, ali veselijeg ritma; zatim, neka izbace distorziju, uzmu klavijature i pokušaju da im stvari zvuče, onako... malo bliže narodu.

Larisa i Damir su se lako pomirili s ovim razvojem situacije. Sviranje, uostalom, nije ni trebalo biti izvor prihoda. Bio je to krasan hobi, ali postoje neke druge stvari na kojima se gradi egzistencija.

Međutim, druga polovica benda nije tako gledala na stvari.

Jasen se ponovo zatvorio u sobu, ne želeći imati ništa sa svijetom koji tako olako odbacuje njegovu umjetnost.

Za razliku od Jasena, Erik se nije zatvorio u kuću. Preciznije, Erik se u kući nije ni

pojavljivao. Larisa najčešće nije ni znala gdje se nalazi i, dok je on svoje noći provodio opijajući se po jeftinim rupama, ona je svoje uglavnom provodila tražeći ga i bezuspješno ga pokušavajući otrijezniti.

Erik se nije mogao pomiriti s neuspjehom. Imao je odličan sastav. *World's Finest*. Najbolji na svijetu... Iskusio je trenutak slave i shvatio da je to ono što ga vodi dalje od ičega drugog. Nije mogao ovako, to sigurno... Erik je bio čvrsto uvjeren kako mora postojati način da bend uspije.

Da stekne slavu. Da bude poznat u cijelom svijetu.

I polako, kao što se trnci šuljaju uz kičmu, u Erikovom alkoholiziranom umu rodio se bolestan plan...

* * *

Te je večeri Erik bio pijan manje nego obično i trudio se po svaku cijenu izbjeći Larisu. Ušao je u jedan mračan klub u kojem su se uglavnom okupljali metalci. Pozdravio je grupicu poznatih i postavio nekoliko pitanja. Slijedeći njihove upute, prišao je nekoj drugoj grupici, koja ga je ponovo uputila dalje...

Nakon dužeg raspitivanja, Erik se našao na parkiralištu u blizini kluba, zajedno s visokim, mršavim mladićem, duge crne kose i blijedog lica. Bio je možda koju godinu stariji od Erika. Nosio je crnu odjeću i čudan nakit. Odazivao se na ime Biskup.

- Rekli su da mi ti možeš srediti Ugovor - Eriku je drhtao glas.

- Tko ti je to rekao? - pitao je Biskup. Oči su mu svjetlucale u mraku, kao mačje.

- Ljudi...

- Ljudi svašta kažu...

- Pa, je li istina?

- Nisam to nikada radio... - Biskup je odmahivao glavom.

- Ali, znaš kako se to radi...? - prekinuo ga je Erik.

- Da, znam. A znaš li ti?

- Ne - priznao je Erik.

- Kako ću ja onda znati da ćeš ti pristati na uvjete?

- Ja ću pristati... na sve. Samo da dobijem ono što tražim. Molim te...

Biskup je usmjerio pogled ka nebu. Dizao se pun mjesec i njegova svjetlost je okupala oštre crte Biskupovog lica.

- Dobro - rekao je. - Ali moramo to napraviti večeras.

- Večeras? - Erik je osjetio kako mu drhte ruke u džepovima. - Ovdje?

- Ne, ne ovdje. Pođi s mnom.

Biskup i Erik su se vratili u klub. Biskup je rekao nekoliko riječi nekim ljudima i brzo se skupila mala grupica koja je zajedno s njim i Erikom ponovo izašla na ulicu.

Mjesec je skoro bio u svome zenitu kada je grupica stigla do crkvice u predgrađu. To je bila jedna od onih crkava u kojima se mise održavaju samo vikendom. Mada je bio mrak, moglo se vidjeti da je građevina vrlo stara i da je arhitekt obavio dobar posao.

Biskup je dao znak i jedan član grupe je prišao bravi na vratima crkve. Nakon minute posla vrata su bila otvorena i društvo je ušlo u crkvu. Zatvorili su vrata za sobom, a zatim su uz neshvatljiv bijes i mržnju počeli demolirati inventar. Lomili su klupice, kipove, uništavali slike, okretali križeve, mokrili u posudu sa svetom vodom i uzvikivali imena demoni. Biskup je divljim pokretom porušio predmete s oltara i pozvao Erika da priđe.

Erik je osjećao strah dok je hodao prema oltaru, ali želja za postignućem cilja vukla ga je naprijed, korak po korak. Ostali članovi sotonističkog kulta stali su u polukrug iza Erika. Stigavši do oltara, slijedio je Biskupove upute i skinuo majicu. Gol do pojasa, legao je na oltar. Uokolo njega, sotonisti su upalili svijeće obojane u crno. Biskup je izvadio mali, oštar skalpel i počeo izgovarati riječi na latinskome. Erik je osjetio kako mu jeza prolazi kožom, kada se ruka sa skalpelom približila njegovim golim prsima. Ne prekidajući recitiranje prokletog rituala, Biskup je zarezao Erikovu kožu.

Sićušan rez. Ogrebotina, tek toliko da se vidi krv.

Nije jako boljelo, ali je Erik svejedno poželio vrištati.

Vještom rukom Biskup je urezivao u Erikova prsa tekst ugovora, glasno govoreći:

- Ti, Erik, odričeš se svoje duše u korist gospodara, Sotone. Zauzvrat, on se obvezuje tebi i tvom bendu pribaviti svjetsku slavu i financijsku dobit. Ovaj ugovor postaje pravovaljan tvojim pristankom i ne može više nikada biti poništen. Pristaješ li na ove uvjete? - izgovorio je Biskup, glasom izmijenjenim do neprepoznatljivosti.

- D-da, pristajem! - viknuo je Erik.

- Onda, budi volja tvoja i Sotonina! - viknuo je Biskup, urezujući zadnja slova u Erikovu kožu.

Posljednji rez je bio nešto dublji od ostalih i Erik je glasno kriknuo. Crkvom je odjeknuo smijeh Biskupa i njegovih sljedbenika, a Erik je bio siguran kako čuje još jedan glas što se smije.

Podigao se u sjedeći položaj, gledajući odozgo na svoje krvave grudi...

Sasvim neočekivano, ispred crkve se odjednom začuo zvuk motora nekoliko automobila. Zaustavili su se pred vratima. Skupina u crkvi je na trenutak stajala začuđeno a zatim je netko vani uključio policijsku sirenu i time razriješio sve nedoumice.

- MURIJA! Bježimo!!! - vikao je Biskup, ali bilo je kasno.

Kad su oni najbrži stigli do vrata, utrčali su ravno u ruke policajcima. Erik je potrčao prema sporednim vratima i uspio ih razvaliti pomoću neke klupice. Izletio je van, ali i ovdje su bile snage javnog reda i mira. Dva su policajca stajala pred vratima.

Koristeći silinu udarca kojim je razbio vrata, Erik se zabio u jednog od njih i uspio ga odgurnuti na pod, ali drugi ga je udario palicom po leđima. Erik je pao na koljena, a policajac ga je udario nogom u trbuh. Otkotrljao se u stranu. Policajac je ponovo zamahnuo nogom, ali ovaj ju je put Erik uhvatio i uspio srušiti policajca. Dok se onaj prvi policajac tek dizao s poda, Erik je klečao na prsima njegovog kolege i udarao ga šakama. Pod kišom udaraca, ovaj je uspio osloboditi jednu ruku. Posegao je za pojas, izvadio pištolj i opalio.

Erik je zastao.

Osjetio je snažan udarac, a onda, odjednom, sasvim nenadano, Erik je vidio boje. Plavu

uniformu policajca, zelenu travu, šareno cvijeće posađeno oko crkve.

Iduće sekunde srušio se na pod, mrtav.

* * *

Na Erikovom sprovodu bili su: njegov otac (pod policijskom pratnjom), djed (koji se pravio da ne poznaje svoga sina), Larisa (pod ovećom dozom sedativa), Jasen (bez svoje gitare, vrlo rijedak i tužan prizor), Damir, kao i Jasenovi te Damirovi roditelji. Pogrebna ceremonija bila je vrlo kratka i izuzetno bolna. Nije bilo ni popa, ni muzike, ni govora. Spustili su lijes u raku i brzo ga pokrili zemljom, kao se da žele što prije riješiti ovog odmetnika od ljudskog društva.

Ni jedno zvono nije zazvonilo za Erikom.

Tek dan nakon sprovoda, novinari su se dokopali bizarnih detalja ove tragedije i plasirali ih na prve stranice novina, udarne termine na radiju i posebne emisije na televiziji o pojavi sotonizma kod mladih.

Naravno, u svakoj reportaži, u svakom članku, u svakoj emisiji, neizostavno se pojavilo ime rock sastava *World's Finest*, čiji je pjevač ubijen u sukobu mladih sotonista s policijom.

U svijetu estrade bolja se reklama nije mogla ni zamisliti.

Odjednom je porastao interes javnosti za grupu *World's Finest*, njihove pjesme su se vratile na top-liste i zauzele prva mjesta. Njihov album je doslovce razgrabljen po trgovinama, a diskografske kuće iz cijelog svijeta tražile su licencu. Ostali članovi benda bili su zapljusnuti ponudama za suradnju s najvećim imenima glazbene industrije.

Publicitet nije mogao biti veći.

I, naravno, nije mogao doći u goreu trenutku.

* * *

Tjednima nakon sprovoda, Jasen nije niti pogledao gitaru.

Damir i Larisa provodili su dane zajedno plaćući i tješeći jedno drugo. Svakog bi dana otišli do doma umirovljenika i posjetili Erikova djeda i svaki bi dan izbjegavali gomilu dosadnih novinara. Prošli su mjeseci prije nego što se navala smirila. Vrlo polako, ali vrlo sigurno, život se počeo okretati u smjeru normale.

Nekoliko mjeseci kasnije, na vrata novog Larisina stana, pozvonio je Damir. Samo po sebi to nije bilo čudno, jer je Damir često dolazio i često su zajedno odlazili u posjetu Erikovu djedu. Jasen je bio nešto rjeđa pojava, ali i on bi ponekada navratio.

Ono što je bilo čudno u ovoj Damirovoj posjeti, bila je činjenica da se Damir pojavio s bocom prvoklasnog šampanjca u rukama.

- Oh, nešto se slavi? - upitala je, listajući u glavi datume, rođendane i slično.

- Da, nešto se definitivno slavi! - rekao je veselo.

- A, nećeš mi otkriti što?

- Možda, možda...

- Ma, hajde, daj... reci! Mooolim teee? - umiljavala se Larisa.

- Ok. Dakle, sjećaš li se onih sto dolara koje sam uložio u dionice nepoznate firme?

- Daaaa?

- Pa, tih sto dolara je u međuvremenu evoluiralo...

- Kako misliš, evoluiralo?

- Pa, kao što sam i rekao, vrijednost dionica je naglo porasla, ali nisam računao na to da će i nastaviti rasti. Zapravo, u potpunosti sam zaboravio da imam te dionice...

- I, dobro, koliko sada vrijede te tvoje dionice?

- Pa, one koje sam kupio za sto dolara sada vrijede... Pa, negdje oko... 73.658 dolara.

- Ma, čovječe, ti si pun para!

- Zapravo i nisam, jer sam 70.000 odmah uložio u nove dionice... Znaš, mislim da ću se neko vrijeme posvetiti radu na burzi - skromno je zaključio Damir.

* * *

Istog tjedna, Larisa je otišla u posjet Erikovu djedu. Iako su od prodaje albuma i ostalih proizvoda s natpisom *World's Finest* zaradili dovoljno novca da bi djeda mogli prebaciti u luksuzni hotel i unajmiti mu stalnu njegu, on nije htio ni čuti za takvo što. Odlučio je svoje posljednje godine provesti baš u ovome domu.

Zatekla ga je u dvorani za društvene aktivnosti, gdje je s nekim drugim penzionerom igrao šah. Prišla im je i pozdravila ih:

- No, kako ide partija?

- Loše - rekao je djed. - Stalno gubim. Tako mi i treba kad igram s profesionalcem.

Larisa je sjela pored njih dvojice i promatrala partiju. Šutjela je, samo bi s vremena na vrijeme postavila pitanje o nekom pravilu. Kada je Erikov djed izgubio još jednu partiju, upitala je može li odigrati jednu s pobjednikom. Smiješeći se, on je pristao.

Pet minuta kasnije nije se više smijeo, nego je postavljao figure za novu partiju.

Tridesetak minuta kasnije, isti penzioner je bio na telefonu:

- Halo? Rajko? Jesi li to ti? Dražen na telefonu. Reci, Rajko, jesi li još uvijek u onom šahovskom klubu? Predsjednik, ma nemoj... Nego čuj, 'ajde dođi malko do penzionerskog doma, imam za tebe nešto što u životu nisi vidio...

Mjesec dana kasnije troje prijatelja sjedilo je za stolom u kući Jasenovih roditelja.

- ...i eto, tako. Za tjedan dana odlazim na pripreme za svoj prvi turnir - rekla je Larisa.

- Ja sam prihvatio ponudu za posao predavača na glazbenom sveučilištu u Los Angelesu - rekao je Jasen - i selim se tamo idući mjesec.

- Izgleda da ću vas ja morati posjećivati. Ali, ne ove godine. Bojim se da idem raditi na burzu u Tokiju, pa onda... - Damir je zašutio.

Kao svi rastanci, i ovaj je bio tužniji nego što to riječi mogu opisati.

Spojeni igrom slučaja, ovi su ljudi iza sebe ostavili trag.

* * *

Jasen je priznat kao najbolji gitarist svih vremena. Kasnije je izdao nekoliko solo albuma koji, iako nikada nisu dostigli uspjeh jedinog albuma grupe *World's Finest*, su bili dovoljni da bi ga održavali na površini. Naravno, njegovi roditelji nikada nisu otišli u onu kobnu kupovinu gitarskog efekta, jer je Jasen u L. A.-u svoje poslove obavljao sam. Tako nije bilo ni prometne nesreće i Jasenovi su roditelji doživjeli duboku starost.

Kako oni, tako i njihov sin.

Jasen je umro u 78. godini života i ispraćen je kao jedna od najvećih zvijezda rock glazbe.

* * *

Do svoje 38. godine, Damir se bavio burzovnim mešetarenjem. Prozvali su ga Kraljem dionica. Imao je nezapamćen uspjeh. Kažu da nikada nije pogrešno procijenio koje će dionice pasti, a koje skočiti. U 38. se godini povukao iz posla, ostvarivši zgodan imetak od oko... 19 milijardi dolara, neto.

U 39. se godini oženio ženom u kojoj je otkrio sebi najbližu osobu. Zajedno su se povukli u mir svoga doma i doživjeli, on 72, a ona 74 godine.

* * *

Larisa je postala šahovski velemaistor i prva žena koja je bila apsolutna prvakinja svijeta u ovoj igri. Igrala je šah do 30. godine, a onda se povukla neporažena. Otvorila je školu šaha i bavila se radom s početnicima sve do svoje 38. godine.

Te godine ponovo susreće dragog prijatelja iz mladosti, on se povlači iz svog posla, ona iz svog i u 39. se godini Kraljica šaha udaje za Kralja dionica.

Živjeli su dugo i sretno.

* * *

I, tako je to bilo. Ili, tako je to moglo biti, jer...

5.

VRIJEME: vrlo daleka budućnost

...jer zadivljen glazbom klasičnog rock sastava s kraja 20. stoljeća, i po tisućiti put slušajući njihov jedini album (koji je postao poznat tek zahvaljujući tragičnoj smrti njihovog pjevača, Erika), mladi je student fizike i srodnih znanosti (po imenu Reichard), rekao:

- K vragu i znanost! Ovo je prava stvar!

Sutradan je napustio studij i postao vrhunski producent.

Stroj za putovanje kroz vrijeme nikada nije bio izumljen.

POGOVOR

Prvi put u životu pišem pogovor.

Nadam se ne i posljednji.

Iako, čudno mi je pisati tekst bez likova, zapleta, raspleta... Dobro, neki likovi postoje. Postoje Davor Šišović i Darko Macan, dva čovjeka koji su mi svaki sa svoje strane na razne načine puno pomogli i kojima se imam potrebu zahvaliti. Dakle, hvala puno. Kad već zahvaljujem, trebao bih zahvaliti i svima koji su me poticali te svima koje sam iskoristavao kao instant kritičare, savjetnike ili lektore. Previše ih je da bi ih nabrajao, ali svima hvala. Hvala Tanji koja je uredila ovo kupusište tako da izgleda kao prava zbirka. Hvala i Miljani koja trpi moje literarne ispade iako je ni *sf* ni *fantasy* ne zanimaju uopće. Hvala i svima koje nisam spomenuo poimenice a zaslužili su, ali *stvarno vas ima puno!*

Svi ste vi važni likovi u mojoj priči.

Osim toga postoje još neki ljudi kao na primjer Mirko, Jurica ili, recimo, Thomas, ili netko od brojnih drugih, koji zapravo nisu direktno upleteni u nastanak zbirke, ali mi sada izgledaju nekako sastavnim djelom svega toga, baš kao oni pijanci koji vremenom nekako postanu inventarom lokalne birtije iako nemaju značajnijeg utjecaja na njeno poslovanje. Razmišljajući o likovima shvaćam da zapravo postoji i priča sa zapletom i raspletom. I sada mi je već puno lakše jer se osjećam kao na poznatom terenu.

Da vam ispričam još jednu priču?

Prvu priču započeo sam pisati (ako me pamćenje ne vara) negdje oko šeste godine života. Čitao sam tada već dosta dobro i bio dobar poznavatelj lika i djela Duha Sa Sjekinom i ostalih dvodimenzionalnih heroja. Tematski su me već tada uglavnom privlačili *fantasy*, *horror* i *sf*. Još dok sam bio u vrtiću učlanio sam se u knjižnicu, a teta knjižničarka je poticala moje fantazije pa sam joj morao nacrtati svemirski brod kojim ću letjeti u svemir. Obećao sam povesti i nju, nadam se da me nije držala za riječ.

Naravno, to što sam tada znao slova nije značilo da imam i volje pisati ih. Tako da sam (ponovo, ako se dobro sjećam) napisao možda nekoliko rečenica, a idućih *n* stranica rokovnika sa smeđim koricama od lažne kože ispunio sam valovitim crtama koje su predstavljale tekst uzbudljive avanturističke priče koja je sadržavala i neizbježne stripovske

zvučne efekte (bum, tras, kraš i slično – kao što sam mislio da svako dobro štivo treba imati). Pitate se kako mogu reći da je imala zvučne efekte kad su postojale samo valovite crte? Pa, možda vi ne znate čitati valovite crte, ali ja sam ih (hvala na pitanju) čitao sasvim dobro. Tako da sam približno u toj dobi održao i prvo javno čitanje svog literarnog djela, što je u ostalom bio i jedini način da sadržaj priče s nekim podijelim. Nastradali su članovi uže rodbine, a budući da kasnije nisu nikad prepričavali taj događaj, pretpostavljam kako su ga uspješno potisnuli.

Rokovnik je nestao negdje u ropotarnici povijesti, zajedno s najranijim tragovima mojeg stvaralaštva.

Idući put sam napisao nešto s fabulom po završetku srednje škole, a prije upisa na faks (1995.) Radilo se o klasičnoj *fantasy* pričici o troje hrabrih likova (ma, naravno da sam tada već naveliko igrao D&D) koji se bore protiv zlih sila bla, bla, bla. Priču sam pokazao nekolicini prijatelja koji su bili previše pristojni da me popljuju, pa je spremio u ladicu s namjerom da je kad-tad pošaljem u *Futuru*. Nekoliko godina kasnije sam je ponovo našao, pročitao i jedini primjerak promptno izručio službi čistoće.

Svi koji je niste pročitali, zahvalite mi na tome.

Iduće dvije godine nije mi padalo na pamet baviti se pisanjem.

Ma, nije mi palo na pamet ni treće godine, ali to predavanje je bilo *tako dosadno!*

Hvala Vam, profesore Fulgosi, Vaši kolegiji bili su mi neiscrpnim izvorom inspiracije.

I tako sam na predavanju načrčkao nekoliko odlomaka koji su mi izgledali sasvim zgodno, pa sam ih kod kuće nadopunio, proširio, nastavio i napisao prvu svoju pripovijetku koju javno priznajem. Bila je napisana u humorističnom tonu i sa snažnim odmakom od realnosti. Zvala se *Čudnovato brdo* i nije spadala u *sf* niti u *fantasy*. Najbolji opis koji sam čuo bio je *bajka za veliku djecu psihologe*. Ista takva bila je i sljedeća priča, *Kosokutne rotacije u hiperdimenzionalnom prostoru*, a tada sam takvima smatrao i treću, četvrtu, petu, šestu... Dvije od njih kasnije su prepoznate kao *sf*, što je istina, iako mi u trenutku pisanja to nije bila namjera. Te dvije se nalaze u ovoj zbirci.

Imajući napisane priče koje su se svidjele nekima, pojavila se i želja za objavljivanjem. Jer, učili su nas na faksu, kad netko ima potencijale trebamo mu pomoći ostvariti ih. Pa, neke su priče imale potencijal da budu objavljene.

Krajem 2001., u studentskom časopisu *Re* po prvi su put objavljene dvije moje priče: *Ezoterica Croatica* i *Sablast* (zajedno s još jednom pjesmom, ali to je već druga priča). Tu sam ujedno zaradio i prve novce vezane uz pisanje, jer sam svojoj profesorici psihologije iz srednje škole pet kuna vrijedan primjerak časopisa prodao za čak deset kuna.

Tko zna, možda bih na tome i ostao da kojih mjesec dana kasnije u novinama nije osvanuo natječaj za prvu Istrakonsku zbirku. Tražili su *sf* ili *fantasy* priče dužine tri do pet kartica. Kad sam se raspitao i konačno saznao koliko je to teksta, ustanovio sam da nemam niti jednu toliko kratku priču. Međutim, odlučio sam to shvatiti kao neku vrstu izazova pa sam u periodu od oko mjesec do mjesec i pol dana napisao šest pripovjedaka traženog formata i poslao ih na natječaj. Objavili su četiri koje su bile odlično prihvaćene od strane kritike (u *Futuri*), a navodno i od publike (čast izuzetcima).

Nakon tog objavljivanja bio sam pozvan na *Večer fantastične književnosti* u Pazinu, što je bilo moje prvo službeno čitanje pred službenom publikom. Od tada su zaredala objavljivanja po svim mogućim medijima koji u Hrvatskoj objavljuju *sf* i srodne vrste književnosti, a također i druženja s ostalim piscima i ljudima koji čine našu *sf* scenu. Bio sam na konovima i na festivalu, upoznao sam mnoge zanimljive osobe i stekao iskustva koja su mi obogatila život.

I, naravno, napisao još priča.

Plod svega toga ova je zbirka. Moja prva.

Bit ću iskren – napisao sam je za sebe. Napisao sam je jer je pisanje nešto što volim raditi. To ima svoju pozitivnu i negativnu stranu. Pozitivna je ta što sam uživao u samom procesu, a negativna što s takvim sebičnim stavom vjerojatno nikad neću postati profesionalan pisac. Što opet ima pozitivne i negativne aspekte, ali kamo bi nas to silno analiziranje odvelo? Najbitnije je: ako postoji dovoljno ljudi koji će uživati u onome što sam stvorio barem približno onoliko koliko sam uživao ja koji sam stvarao, onda me ekološke udruge možda ipak neće proklinjati zbog beskorisnog trošenja papira.

Ako vam se zbirka i nije svidjela – ne očajavajte. Ovo nije materijal s popisa školske lektire i ne vjerujem da će vas ikad itko prisiljavati da ga ponovo čitate. Osim toga, to ne bi bilo ni u redu jer nitko nije ni mene prisiljavao da pišem. Dobro, rekli su da MORAM napisati pogovor, ali ako ste pročitali do ovdje onda vam očito nije prenaporan. Ili ste mazohisti, što isto nije loše, jer vam je onda i zbirka morala biti dobra u slučaju da vam se uopće nije

svidjela.

Više od toga i nemam za reći. Smatram da sam sve što treba reći rekao u pričama, a kad se sjetim nečega što sam propustio napisat ću još jednu priču (već čujem Macana kako viče: *Roman, obećao si roman!*). Ma, radim i na tome. Povremeno.

No, za sada vas ostavljam s ovim što držite u rukama.

Svidjelo se meni, svidjelo se izdavačima...

Zašto ne bi i vama?

25. veljače 2004.

NAPOMENA

Dvoboj, Igra i Pripovijetka objavljene su u zbirci *Tvar koja nedostaje* (Pazin 2002.), a *Demoni, Miss Universe i Brodovi u tami* u zbirci *Svijet tamo iza* (Pazin 2003.). *Osveta* je objavljena u *Jutarnjem listu* (1. prosinca 2002., pod naslovom *Dostavljač boli*). *Tko s đavlom tikve sadi...* objavljena je u *Futuri*, br. 111 (Zagreb 2003.), a *Terapija* u *Futuri*, br. 109 (Zagreb 2002.). *Ezoterica Croatica* objavljena je u *Re*, časopisu za jezik i književnost Filozofskog fakulteta (Rijeka 2001.), a *Najbolji na svijetu* u *Djeci olujnih vjekova*, zbirci hrvatskog SF-a (Zagreb 2003.). Priča *On* izvorno je napisana i objavljena u ASCII kodu pod naslovom *0100111101001110* u fanzinu *SFemir*.

Igra i Brodovi u tami nagrađene su SFEROM za 2003. godinu, a *Demoni* su dobili drugu nagradu na natječaju Istrakon iste godine.

Zoran Krušvar

Rođen 1977. u Rijeci. Diplomirao psihologiju na Filozofskom fakultetu u Rijeci, magistrirao marketing na Ekonomskom fakultetu u Rijeci. Bavi se novinarstvom u području kulture te vodi razne kulturne projekte. Voditelj je riječkog ogranka Hrvatskog društva pisaca.

Za časopis Teklić pisao je ljubavne priče pod pseudonimom David Šnajder. Od 2008. do 2012. godine u suradnji s Gradskom knjižnicom Rijeka i Udrugom mladih Akcija, organizirao je i vodio literarnu radionicu za djecu i mlade "Laboratorij fantastike". U sklopu tog projekta uredio je dvije zbirke kratkih priča polaznika radionice. Urednik je zbirke priča raznih autora *Kamovo novo ruho*.

Objavio: *Najbolji na svijetu* (priče, 2004, 2013); *Izvršitelji nauma Gospodnjeg* (roman, 2007); *Zvijeri plišane* (roman za djecu, 2008); *Kamov se vraća kući* (roman, 2010); *Zaljubljeni duhovi* (priče, 2011); *Poduzmi nešto* (roman za djecu, 2011).

Osvojio je četiri nagrade "Sfera", jednu nagradu "Artefakt", a roman "Izvršitelji nauma Gospodnjeg" zauzeo je prvo mjesto na listi top 10 fantasy/sf knjiga izdanih u Hrvatskoj 2007. po izboru "Fantasy Hrvatska" portala. Radovi su mu prevedeni na engleski, poljski, rumunjski i francuski.

Biblioteka Mali rakun

knjiga 44

Zoran Krušvar

NAJBOLJI NA SVIJETU

© 2013 Zoran Krušvar

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2013, 2015, 2016

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Aleksandra David

Urednici

Krešimir Pintarić
Dario Grgić

Ilustracija

© Stocksnapper / Fotolia.com

ISBN 978-953-7669-54-6 (HTML)

ISBN 978-953-345-255-5 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-256-2 (PDF)

ISBN 978-953-345-257-9 (MOBI)

Prvo izdanje

Mentor, Zagreb, 2004.

Knjiga je objavljena uz financijsku potporu

Grada Zagreba i Ministarstva kulture Republike Hrvatske.

